Cartea a II-a

SF
118

proiectul MORPHEM

BOGDAN MARCU

PAVCON / FICTION

PROIECTUL MORPHEM

2

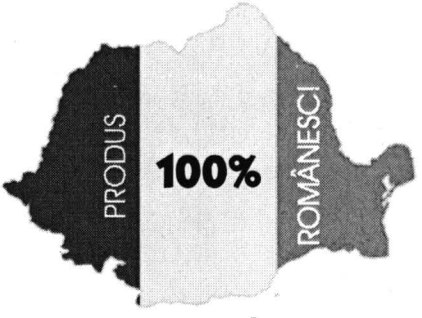

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

FANTASY # HEROIC-FANTASY # **FICTION** # HORROR # SCIENCE-FICTION

Colecția Science-Fiction

 # 118

Bogdan Marcu
PROIECTUL MORPHEM
Vol. 2

© 2019, Bogdan Marcu
© 2019, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MARCU, BOGDAN
Proiectul Morphem / Bogdan Marcu. - Bucureşti: Pavcon, 2019
2 vol.
ISBN 978-606-9057-17-9
Vol. 2. – 2019. – ISBN 978-606-9057-19-3

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorilor de copyright.

Traducător: **Ona Frantz**
Coperta: **Zoe Olaru**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9057-17-9
ISBN 978-606-9057-19-3

BOGDAN MARCU

Proiectul Morphem

Vol. 2

În românește de Ona Frantz

Editura **PAVCON**
București, România, 2019

În memoria prof. dr. Victor Pimsner.

În memoria lui Harold F. Graifer.

Colegilor mei absolvenți ai Institutului Politehnic din București, Facultatea de Aeronave.

38

737-le a aterizat la Aeroportul Internațional Henry Coandă, din București, la o jumătate de oră după miezul nopții, via Amsterdam. Cabina era înțesată de români strânși prin Olanda de pe tot mapamondul. Pierduți în mulțime, o mână de străini își petrecuseră cele trei ore ale zborului sorbind în tăcere câte ceva de băut.

Jane suportase toată călătoria cu un curaj tăcut și eficient. Acasă, în LA, o întrebasem dacă n-ar vrea să vină cu mine, iar ea răspunsese cu un simplu „da" și se pregătise de plecare cât ai bate din palme. Îi păcăliserăm pe agenții federali la locul de întâlnire cu Ernesto, un mall. Ernesto ne dusese la o mașină al cărei portbagaj conținea, în mod miraculos, bagajul nostru. Jane rămăsese indiferentă la tot complotul.

— Ai de gând să-ți lași mașina acolo? întrebase ea, arătând spre parcarea mallului.

— Da, răspunsesem, iar ea ridicase din umeri și asta fusese tot.

737-le a rulat către terminal. La vamă, am lăsat-o pe Jane s-o ia înainte la o coadă, iar eu m-am așezat la alta, separându-mă de ea. Jane a trecut mai departe fără nicio reținere. Odată ieșiți, am oprit un taxi și am urcat gențile în portbagaj.

— Încotro? a întrebat șoferul, în engleză. Hilton? Intercontinental?

A zâmbit, cântărindu-ne prudent din priviri.

— Doar acasă, am răspuns pe românește și i-am întors zâmbetul.

I-am dat o adresă din Cotroceni.

Stânjenit, a scos un hohot de râs expansiv.

— M-ai păcălit, șefu'. Arăți la fel ca ceilalți, tipii de-afară. Atunci, Cotroceni să fie, șefu'. Face șaizeci de euro.

— Hai să zicem treizeci, prietene, am zâmbit.

A zâmbit și el, cu gura până la urechi, și s-a întors la volanul lui, gata să pornească.

— Treizeci să fie, a spus.

A ieșit din aeroport și a luat-o pe șoseaua București-Ploiești. Recunoșteam câte ceva din peisaj, dar în cea mai mare parte era schimbat. Orașul se schimbase, din ce vedeam pe geamul taxiului. Malluri noi și clădiri de birouri din oțel și sticlă.

Ne-am apropiat de Cotroceni pe Știrbei Vodă, un bulevard care îmi amintea prea puțin de anii studenției. Parcursesem traseul acesta de sute de ori, când mă întorceam, târziu, de la o băută în oraș, dârdâind de frig și dorindu-mi să fiu în patul meu din cămin. Pe vremea aceea erau mult mai mulți copaci pe marginea drumului.

— Poftim, a spus șoferul, oprind mașina. V-am adus pe dumneata și pe doamna acasă.

Am coborât, am ocolit vehiculul și ne-am scos gențile din portbagaj. Jane se mișca parcă în sincron cu mine, fluent și eficient. Mă așteptasem din partea ei să se plângă de

neplăcerile călătoriei sau de asemenea opriri bizare în locuri neobișnuite, în miez de noapte. Când colo, ea stătea în picioare lângă bagaje, pe trotuar, așteptându-mă să fac ce aveam de făcut.

I-am dat șoferului trei bancnote de zece și un bacșiș.

— Mersi, șefu', a spus el. Îți trebuie ajutor la bagaje?

— Nu, mulțumesc, ne descurcăm.

A zâmbit și a dat din cap, apoi a ocolit mașina și s-a așezat la volan. Mergea agale și se tot uita la noi, de parcă ar fi fost curios să vadă în ce casă, pe ce ușă sau prin ce poartă aveam să intrăm. N-am intrat nicăieri, am stat răbdători și l-am așteptat să plece.

Străzile erau pustii. Când și când, mai trecea câte o mașină. M-am uitat pe o mică hartă pe care o adusesem cu mine din LA.

— Trebuie să cărăm astea o stradă sau două, i-am spus lui Jane, arătând spre bagaje. E-n regulă?

A încuviințat. Geanta mea de voiaj putea fi dusă și în spate, ca un rucsac; mi-am prins-o pe umeri și am ajutat-o cu ale ei. Două intersecții mai departe, am găsit adresa. Era una dintre casele construite înainte de ultimul război mondial, cu interioare cubice spațioase. O veritabilă avere imobiliară pe piața locală. *Nouveaux riches* vânau astfel de proprietăți, le achiziționau și le remodelau într-un stil opulent. Aici nu se vedea nici urmă de așa ceva. Totul părea în stare bună, dar vechi și obișnuit. Am sunat la soneria de la poartă. După o vreme, o voce întreruptă de pârâituri a răspuns la un interfon. Am explicat cine sunt.

— Ați venit pentru mașină? a întrebat vocea.

— Da.

— Intrați.

Și poarta s-a deschis cu un bâzâit.

Era un bărbat la vreo cincizeci și ceva de ani. Masiv așa cum doar un fost sportiv sau militar ar putea ajunge: gros la trup, dar fără grăsime lăbărțată. Mișcările lui încă mai sugerau o forță considerabilă, dar era obosit, neras și, după toate aparențele, foarte obișnuit să le dea mașini străinilor în miez de noapte.

— Cine v-a făcut recomandarea? a întrebat el, deschizând o agendă veche.

I-am spus numele persoanei de contact din Montreal. Și l-a notat.

— Pașaportul, a cerut el.

A deschis documentul și s-a uitat la nume cu mișcări rutinate, de om care știe unde să privească. A notat de mână numele meu în agendă.

— Banii, a cerut el.

I-am dat plicul pregătit. Era gros. S-a uitat înăuntru.

— Dolari americani? a bombănit.

A scuturat din cap iritat și a numărat banii cu viteza unui funcționar bancar.

— O mie cinci sute e costul pe zece zile, mi-a explicat el, băgând banii în buzunar. Îmi ții mașina mai mult, păstrez și eu mai mult. Restul e pentru posibile avarii. Să nu vă bateți joc de mașină. O să verific când mi-o dai înapoi și-o să păstrez atât cât o să consider că mă costă s-o repar.

Mi-a dat un set de chei și m-a dus la un Jeep Cherokee vechi, parcat în curtea din spate. Acolo exista o altă poartă,

prin care se ieșea într-o străduță din spatele casei. Omul a apăsat un buton și poarta a glisat în lături. Am încărcat bagajele în jeep și am plecat. Mașina era veche, dar în stare bună, suspensiile erau acceptabile, având în vedere drumurile proaste.

Locul unde trebuia să ajung era în partea de vest a orașului. Uitasem configurația străzilor și mă tot rătăceam, dând în gropi și nimerind fundături de drumuri în lucru. Apoi, dintr-odată, mi-au revenit amintirile și am găsit traseul corect.

Clădirea se afla lângă o intersecție mare, cu un pasaj subteran larg. Numele străzilor se schimbaseră, dar împrejurimile arătau la fel. Era o clădire de beton, cu trei etaje, ascunsă de bulevardul principal în spatele unor blocuri de locuințe cu unsprezece etaje.

Am parcat la marginea străzii, norocos că găsisem un loc: totul în jur era înțesat de vehicule parcate lângă trotuare în unghiuri neobișnuite, ca să încapă cât mai multe cu putință în spațiul strâmt disponibil. Majoritatea ferestrelor de la clădirile din jur erau întunecate, cu excepția câtorva în care clipea lumina ecranelor de televizor.

Cheile pe care le primisem de la Montreal se potriveau perfect, una la intrarea principală, cealaltă la ușa apartamentului. Locuința avea un dormitor și un living, bucătărie separată și baie. Lucrurile chiriașului erau împrăștiate peste tot, dar într-o relativă ordine. O veche fotografie a lui atârna înrămată într-un colț al livingului, unde o măsuță era folosită pe post de birou. Se ținea de mână cu o femeie. Uitându-mă la fotografie, mi l-am amintit și mi-am

dat seama că îmi amintesc și de femeie, deși nu-mi veneau în minte și numele lor.

Jane a cercetat în treacăt dormitorul, a despachetat minimul necesar și s-a dus să facă un duș. Eu m-am spălat pe față în chiuveta de la bucătărie și m-am uscat cu un prosop de hârtie. Peisajul de noapte vizibil de la fereastra bucătăriei consta din beton tern, pereții clădirilor mai înalte din jur. Îmi lăsa senzația că se închisese în urma mea la aeroport o uriașă poartă dublă și că nu mai exista cale înapoi decât dacă găseam cheia secretă care descuia poarta aceea.

În dormitor, becul gol din tavan mi-a rănit ochii. M-am întins în pat, cu fața în lumina nefiltrată, uitându-mă la pereții goi. Realitatea prezenta un coeficient de derapaj. *„Ce naiba caut aici?"* i-am șoptit aerului. *„Și unde naiba sunt?"* Nu era trecutul, nu era nici prezentul. Cumva, primul fusese modificat de al doilea, ceea ce mă situa într-un no man's land temporal.

Am închis ochii, m-am concentrat și am început să-mi amintesc.

39

22 decembrie 1989
Institutul Național de Știință și Tehnologie
Departamentul Propulsie
București, România

— Mare balamuc o să fie, a spus Victor Petrescu.

În beznă, ascunși lângă fereastră, ne uitam la soldații care ieșeau în fugă din cazarmă, grupându-se și aliniindu-se în formație de pluton. O năvală de uniforme kaki și comenzile răcnite de un ofițer.

— Exerciții de alarmă, am constatat.

— Al doilea în ultima oră. Își țin oamenii în priză.

Biroul nostru se afla în partea din spate a campusului institutului, lângă standurile de test pentru motoare. Ferestrele dădeau spre cazarma în care erau cantonate trupele de infanterie ale Securității, însărcinate cu paza institutului. Era dimineață devreme și cerul era negru ca smoala. Încă nu sosise niciun alt angajat al institutului.

— Radio Europa Liberă transmite întruna, a spus Petrescu. Cică a căzut Timișoara, așa au spus.

În România era ilegal să discuți despre emisiunile de radio ale Europei Libere. Petrescu avea încredere în mine și eu aveam încredere în el, dar uneori Secu punea microfoane prin birouri, mai ales în întreprinderi ca acel institut. Însă, în dimineața

aceea, nu prea mai conta. Probabil că Secu era ocupată cu ce se va fi pregătind pe străzi.

— A căzut... cum? am întrebat.

— Au zis că trupele au fraternizat cu populația. Civili și militari strigă împreună sloganuri anticomuniste prin tot orașul.

— Mă întreb cât din toate astea e adevărat, am spus. Am mai auzit și alte zvonuri, că ar fi câteva mii de morți.

Petrescu s-a încruntat.

— Multe sunt adevărate. Altfel nu i-ai vedea pe ăștia așa agitați.

Am stat tăcuți în beznă, uitându-ne.

— Te-ai dus ieri în centru? a întrebat Petrescu.

— M-am dus, am răspuns cu voce scăzută. Tu?

— Nu. Am stat toată noaptea să ascult Europa Liberă și Vocea Americii. La bulgari au arătat câte ceva la TV.

— Ce ziceau bulgarii?

— Că toate granițele românești sunt închise. Au arătat camioane care făceau coadă la trecerea frontierei și așteptau. Au arătat și marele miting popular al lui Ceaușescu, de ieri, când a luat-o razna mulțimea.

— Ce-au arătat?

— Au dat transmisia noastră TV. Ceva a făcut un zgomot puternic. Lumea s-a panicat și transmisia televizată s-a oprit. A revenit după câteva minute, cu Ceașcă făcându-i promisiuni mulțimii, tot ce-i trecea atunci prin cap. Își scosese oamenii în fața mulțimii, făceau frumos și fluturau la camere steaguri și flamuri, dar în spatele lor se vedea mulțimea în dezordine.

S-a întrerupt; cineva mergea zgomotos pe aleea de afară. Era o femeie dintr-un alt grup, care sosea devreme.

— O mulțime de lucruri nu se leagă, am spus. Deodată avem proteste în Timișoara săptămâna trecută, lucru nemaipomenit în țara asta. Și cu tot balamucul din Timișoara, Ceașcă pleacă în Iran, în vizită de stat. Ce, era nebun? De parcă și-ar fi spus că totul e-n regulă și sub control. Era așa importantă vizita aia de trebuia să-și asume riscul? Pe urmă se întoarce și organizează demonstrația asta de mase, care-a fost ieri. Îi forțează pe toți oamenii ăștia să se adune laolaltă, ca să dea bine la cameră, aici, în București. Și-n timpul discursului începe nebunia. A pierdut controlul?

— L-a jucat cineva pe degete, a spus Petrescu. Unii din preajma lui.

— Cine? Ce vrei să spui?

— Aș vrea să știu. Cineva din interiorul lui Secu, dar care are și legături cu o mână de peste graniță, probabil cu sovieticii.

El a început să se plimbe prin birou. Eu mă uitam pe fereastră. Soldații rupseseră formația și se așezau la coadă pentru micul dejun.

— Lui Ceașcă i-o coc propriii lui oameni, a continuat Petrescu. Nu cei din prima linie a puterii, ăia au să cadă odată cu el. Eșalonul al doilea, inși ale căror nume nu le cunoaștem încă. Oameni care au legături solide cu exteriorul, cu sovieticii sau cu americanii, poate cu ambele părți.

Și-a pus o țigaretă între buze, dar n-a aprins-o; fumatul era interzis la standurile de test. Tocmai mă pregăteam să spun ceva, când am auzit pași pe scara care ducea la birou. Am așteptat amândoi în tăcere.

Un bărbat înalt și masiv, purtând o haină groasă de blană, a intrat în birou și a aprins toate neoanele din tavan. Petrescu

a mijit ochii, uitându-se cu dispreț la nou-venit. Omul a bâjbâit prin harababura de pe masa lui de lucru și a găsit un loc numai bun să-și pună servieta grea, după care s-a ocupat pe îndelete de aranjarea pernei de pe scaun.

— Să fie lumină, tovarăși, a glumit el în loc de salut și a râs ca pentru sine.

Părea preocupat de obiectele aglomerate în neorânduială pe biroul lui.

— Fraților, voi ați ascultat Europa Liberă azi-noapte? a întrebat el cu naturalețe.

Eu n-am răspuns. Petrescu a mârâit la el:

— Noi n-ascultăm propagandă capitalistă americană, tovarășe.

— Da, da, bineînțeles, a rânjit omul. Timișoara a căzut, urmează Bucureștiul, cică, a continuat el ignorând răceala noastră.

Și-a scos haina. Era o haină scumpă, cu guler de blană generos.

— Insistă în draci, a spus el și s-a uitat pieziș la Petrescu – o privire iute și fugitivă, de om speriat, înainte de-a se întoarce la obișnuita lui atitudine morocănoasă.

— Voința maselor, libertatea, numai rahaturi!

A continuat să vorbească de parcă nu l-am fi ascultat doar eu și Petrescu, ci un public mare și invizibil. A deschis brațele larg și a gesticulat cu ele în timp ce vorbea:

— George Bush se întâlnește cu Gorbaciov în Malta, în cel mai mare secret, pe o navă de război, departe de oricine ar putea să tragă cu urechea. Au câte o ceșcuță de cafea, poate cu ceva tărie în ea, și pun la cale tot jocul. Și pe urmă, noi toți, băsinile astea de țări-satelit ale sovieticilor, începem să dârdâim. Întâi, Ungaria își deschide granița cu Austria. Pe urmă, trenuri pline de est-germani încep să se îndrepte spre Budapesta și de-acolo

drept spre Viena. Sovieticii au trupe în Ungaria, dar nu mișcă un deget. Cehoslovacia se trezește din nou, iar nemții vorbesc despre reunificare. Și, în sfârșit, pică nenorocitul de Zid al Berlinului. Ce înscenare mai clară de-atâta vreți? Trebuie să fii orb să nu vezi. Noi, în țărișoara asta cât un scuipat, nu contăm nici cât o bifă pe o listă, idiotul ăsta al nostru își are zilele numărate.

Mă uitam la el și nu spuneam nimic. Îl chema Adrian Durlic și noi îl suspectam că era informator la Secu. Poate că obiectivul lui era să provoace comentarii din partea noastră și să raporteze despre ele. Dar mai era ceva în vocea lui, ceva ce reconfirma momentul de slăbiciune pe care îl observasem cu un minut mai înainte: omul era speriat.

Fără să ia în seamă tăcerea noastră glacială, și-a pus o țigară în gură și a plecat s-o fumeze în zona desemnată pentru fumat.

— Are dreptate bulangiul, a spus Petrescu pe un ton scăzut, urmărindu-l pe Durlic cu privirea. Sau mai degrabă răspândește zvonul pe care l-au pus să-l răspândească. Oricum, Ceașcă e lucrat pe șest.

Petrescu își repetase teoria asta de câteva ori, dar eu tot nu eram cine știe ce convins. Aveam treizeci de ani, mă născusem într-o țară comunistă și fusesem crescut în comunism. Comunismul îmi părea cimentat, un rău etern.

— Vom vedea ce se mai întâmplă, am spus.

Am continuat să urmărim trupele Secu de afară. Ca orice întreprindere românească din domeniul apărării, Institutul era păzit de trupe de infanterie de la Secu. Astfel de trupe erau derivate din infanteria regulată, dar se subordonau Departamentului Securității Statului din România, Secu. Instrucția lor era mai bună decât cea a armatei regulate echivalente.

— Eram aici noaptea trecută târziu, lucram, a spus Petrescu. Au adus muniție suplimentară cu niște camioane de brutărie.

— Camioane de brutărie?

El a dat din umeri.

— Astea or fi metodele Secu de păstrare a confidențialității.

S-a întors spre mine și mi-a cerut cu voce scăzută:

— Zi-mi ce s-a-ntâmplat în centru azi-noapte.

— Eram la Piața Universității, am spus. Soldați peste tot. Unități antitero, tipi de la USLA înșirați cu scuturi, blocând străzile. Era plin de lume peste tot pe unde se putea trece. O mulțime de studenți, lume obișnuită, mulți pensionari. Ceva interesant totuși, pe de o parte studenții erau prietenoși cu soldații, schimbau țigări cu ei, fumau și stăteau de vorbă pe deasupra scuturilor pe care le țineau băieții uslași, dar pe de altă parte erau grupuri de oameni care fluierau și huiduiau trupele. Arătau ca niște echipe de sportivi sau ca niște militari în haine civile. S-ar putea să ai dreptate, aveai impresia că vrea cineva să declanșeze ceva acțiune, să provoace. Seara târziu, un camion militar a intrat în mulțime. Accident sau intenție, n-aș ști să spun. În orice caz, s-a stârnit mare agitație. Am plecat de-acolo exact înainte să înceapă împușcăturile.

— Împușcăturile? Cine-a tras?

Am ridicat din umeri.

— N-am idee, eu am plecat. Unii zic că soldații, alții că erau lunetiști pe acoperișuri sau chiar tipi în mulțime care împușcau oamenii pe la spate cu pistoale cu amortizor. De dimineață am auzit pe cineva în metrou zicând că spălau sângele de pe jos la stația Universitate. Prea multe zvonuri, dă-le dracului.

Petrescu a făcut o grimasă înverșunată.

— Secu răspândește zvonurile. Asta-i metoda lor de intoxicare. Eu susțin ce-am zis, lui Ceașcă i s-a copt ceva.

Am fost nevoiți să încetăm discuția. Începeau să sosească la lucru și ceilalți angajați. Nu prea se priveau în ochi și nici nu prea stăteau la discuții, doar teama se simțea peste tot.

— Matei, a șoptit Petrescu, hai să ne facem ordine prin componentele de motor. Avem în lăzi componente pentru două motoare, pe lângă cel instalat pentru testare, hai să asigurăm totul, să împachetăm documentația și să încuiem totul. Adică acum, în clipa asta. Pe urmă stăm să vedem ce se mai întâmplă.

Motorul acela era viața noastră. Cunoscut sub numele de Motor Rachetă cu Forțaj Electromagnetic sau, după acronim, motorul MRFEM era proiectul nostru de suflet. Ne luptaserăm cu ineptul sistem de cercetare și dezvoltare din România ca să-l lansăm. Îl porniserăm fără mare tam-tam, fără prea mult buget, ca pe un efort de genul „hai să vedem dacă merge". Evoluase rapid și ajunsese un program în toată puterea cuvântului pentru că funcționa bine, iar mai apoi reușiserăm să obținem sprijin trăgând niște sfori pe la Partidul Comunist Român. MRFEM devenise principalul program de cercetare desfășurat de departamentul nostru din cadrul institutului. Petrescu era responsabil cu munca de testare, iar eu răspundeam de cercetare și amândoi ne păzeam know-how-ul tehnologiei cu ardoare și tenacitate. Cel de-al treilea om, Adrian Durlic, fusese atașat la grupul nostru de management al proiectului cu sarcina de a spiona ce facem și de a copia informația tehnologică. Cel puțin asta era bănuiala noastră. Însă omul era incompetent; singurele probleme pe care le putea crea erau de natură politică, dacă era informator, așa cum suspectam noi.

Ca atras de gândurile mele, Durlic s-a întors de la fumat și a intrat în zona de depozitare ca să observe ce făceam. Efortul nostru fizic de împachetare, cărare și stivuire a lăzilor cu componente de motor și materiale nu era pe placul lui. A decis că n-aveam nevoie de niciun ajutor. S-a întors în birou și și-a plantat fundul pe un scaun, prefăcându-se că citește un raport.

Noi am terminat de stivuit, am încuiat ușile metalice și ne-am întors, la rândul nostru, în birou, să organizăm documentația rămasă acolo. Eu și Petrescu eram singurii care munceau. După o oarecare teamă inițială, ceilalți oameni din birou se apucaseră să discute situația politică, încingându-se la discuții în contradictoriu, învingându-și spaima prin cuvinte, din ce în ce mai nepăsători la riscul de informatori sau microfoane ascunse.

Deodată, Petrescu s-a oprit din lucru și a rămas ascultând zgomotul de motor care venea de afară. Am văzut pe fereastră câteva mașini oficiale negre care traversau curtea interioară și se opreau la intrarea în clădirea noastră. Petrescu s-a sprijinit de geam și a privit cu prudență.

— Atenție, a murmurat el repede. Încuie arhiva.

— E încuiată, am răspuns.

Venea ecou de pași răsfrânt din pereții de beton ai casei scării. Urcau câțiva oameni. În tot biroul s-a făcut liniște, oamenii făcându-și de lucru cu hârtogărie, schițe sau rapoarte. Ușa s-a deschis și a intrat un grup de patru indivizi îmbrăcați la costum. Cel care conducea grupul purta un costum bleumarin de bună calitate și își ținea umerii drepți, cu un aer de militar. Avea tenul închis la culoare, ca bronzat, și părul negru, cu puține urme de încărunțire, ondulat natural, dar tuns scurt. Ochii cu căutătură severă îi erau parțial mascați în spatele ochelarilor

de vedere cu rame aurii și lentile închise la culoare, pe care și-i potrivea întruna pe nas, cu un tic nervos. A intrat în birou și a trecut în revistă toată încăperea, cu o privire intensă și cercetătoare.

Era o tăcere mormântală. Omul s-a uitat pieziș la cei trei subordonați ai săi, iar ei au luat poziție imediat în dreptul ușii către scară, al ușii care dădea către standul de test și al celei de la camera echipamentului. Erau oameni tineri, robuști și atletici, îmbrăcați în costume mai ieftine.

— Raportul, a cerut bărbatul brunet.

Angajații de sex masculin din birou au salutat militărește, în timp ce femeile se uitau încremenite.

Adrian Durlic a raportat dintr-o frază rapidă că toată lumea era prezentă la datorie la Standul de Test Numărul 1. În pofida stilului aspru, milităros, vocea îi era umilă. Omul i-a aruncat lui Durlic o privire care ar fi fost în stare să-l carbonizeze. Apoi a mai cercetat o dată camera.

Eu îmi țineam privirea în podea și nu mișcam un deget. Știam prea bine cine era: un aparatcic puternic și periculos, fost director al institutului. Îi concediase pe mulți, unii din conducere, alții simpli cercetători, ca mine și ca Petrescu. Urcase în ierarhie de la conducerea institutului la poziția de ministru secretar de stat la Ministerul Industriei Construcțiilor de Mașini. Oamenii îl porecliseră Bolșevicul pentru stilul lui nemilos, însă Petrescu, într-un moment de mare inspirație, îi prescurtase porecla în Bolek[12] *și noul nume prinsese la toți.*

12 Numele unui personaj dintr-un serial de desene animate polonez *(Lolek și Bolek)*, popular la vremea aceea în blocul răsăritean. (n.a.)

Bolek nu era genul tipic de aparatcic incompetent: avea un doctorat în aerodinamică și rangul de colonel în armată. Din punct de vedere politic, era un manipulator viclean, cu o agendă personală foarte enigmatică; distrusese multe cariere de oameni care nu-i plăceau și reușise să zădărnicească sau să tergiverseze multe eforturi îndreptate spre crearea de propulsoare românești, chiar și proiecte care ar fi adus beneficii propriei sale cariere. Umbla vorba că Bolek era, de fapt, o cârtiță a KGB-ului, parte a mecanismului de control politic pe care îl exercita URSS în țările-satelit comuniste. Noi aveam o bănuială acută că Adrian Durlic era omul lui Bolek.

În anul anterior, parcă tocmai pentru a ne confirma unele suspiciuni, Bolek dispăruse dintr-odată și începuse să circule zvonul că era investigat de secția contraspionaj a lui Secu. Totuși, cineva de la vârful conducerii de stat îl scosese la lumină. Bolek își făcuse din nou apariția și muncea să se salte iar pe scara ierarhică. Se dedase la o șmecherie de-a lui ca să urce încă și mai sus. Răspândise vestea că unul dintre cele mai noi avioane din flota lui Ceaușescu prezenta vibrații excesive ale motoarelor și aranjase ca informația să ajungă la Ceaușescu însuși, folosindu-se de legăturile pe care le avea în anturajul dictatorului. Apoi făcuse ditamai spectacolul dintr-o investigație tehnică fictivă asupra presupuselor vibrații.

Făcuse pierdute rapoartele care indicau că nu era nimic în neregulă cu motoarele și îi furnizase direct dictatorului un alt raport, care susținea rezolvarea cu succes a problemei datorită talentelor inginerești autohtone, sub directa conducere tehnică a lui – a lui Bolek. Șmecheria funcționase. Dictatorului îi plăcuse raportul. La sosirea toamnei, cu doar câteva săptămâni înainte

de revolta anticomunistă, Bolek fusese numit membru plin al Comitetului Central al Partidului Comunist Român. Era pregătit să-și dea coate cu linia întâi a puterii.

Cu toate acestea, sosirea din dimineața aceea nu era tipică pentru rutina lui Bolek. Simțeam că are legătură cu proiectul MRFEM și cu situația politică din țară. Bolek se arătase foarte interesat de proiectul MRFEM încă de când acesta începuse să câștige teren. Acela fusese momentul în care și-l introdusese Bolek pe omul lui, Durlic, în echipă. Iar în dimineața aceea simțeam că Bolek era mai periculos ca oricând. Din acest motiv, continuam să examinez podeaua biroului.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, Bolek s-a apropiat de mine și de Petrescu și ne-a fixat cu privirea prin lentilele colorate ale ochelarilor săi cu ramă aurie.

— Raportul despre situația MRFEM, a cerut el.

Pronunțat de el, acronimul suna a MORPHEM.

Petrescu și-a arcuit spinarea și și-a pironit privirea undeva departe, prin perete.

— Lucrul la standul de test se desfășoară după planificare, tovarășe ministru, a raportat el. Rezervorul principal de hidrogen e gata și se află în teste. Toate componentele și documentația sunt împachetate și arhivate sub cheie, având în vedere evenimentele și situația curentă.

Bolek a făcut brusc un pas înainte, ajungând în dreptul lui Petrescu, la trei centimetri de fața lui. Și-a potrivit ochelarii pe față cu o mână noduroasă, de parcă era făcută din rădăcini de copaci.

— Ce situație, tovarășe? a întrebat el glacial. Ce evenimente?

A continuat să-l fixeze cu privirea pe Petrescu timp de câteva secunde nesfârșite, într-o tăcere adâncă. Apoi s-a întors către ceilalți din birou și a vorbit cu prestanță:

— Trebuie să aveți în vedere că oricine răspândește zvonuri false nu face decât să faciliteze munca agenturilor străine de spionaj, care încearcă să submineze realizările țării noastre comuniste.

După ce a așteptat ca vorbele lui să-și facă efectul acuzator asupra fiecărui om din încăpere, și-a întors ochii spre ușa încuiată a arhivelor noastre.

— Continuați-vă munca de zi cu zi, tovarăși. Și, din moment ce ești atât de îngrijorat pentru proiectul MORPHEM, tovarășe Petrescu, documentația și piesele motorului vor fi transportate imediat în spațiul pentru arhiva oficială și depozitare specială al institutului. Acești trei oameni vă vor da o mână de ajutor – și a arătat spre bărbații în costume.

M-am uitat la Victor, încercând să cântăresc rapid situația. Mutarea arhivei era un lucru la care ne împotriviserăm tot timpul, iar până acum Bolek se arătase prudent în tentativele sale de a ne forța mâna.

— Tovarășe ministru..., a început Petrescu, dar ușa s-a trântit de perete și a dat buzna înăuntru un alt bărbat în costum cenușiu.

— Iertați-mă, tovarășe ministru, trebuie să plecăm imediat, a spus omul, cu respirația întretăiată.

Bolek s-a întors spre el, ridicând din sprâncene. Părea să înțeleagă natura urgenței. A ridicat mâna și a îndreptat arătătorul ca o rădăcină spre pieptul lui Petrescu.

— Continuați conform ordinelor, a cerut el. Acești oameni vor rămâne aici să ajute.

— Tovarășe ministru, cu tot respectul, a intervenit cel care dăduse buzna. Ne trebuie toți oamenii.

Ceva s-a schimbat în expresia lui Bolek. Ca și cum i-ar fi înțepenit fața. S-a uitat în jur, încruntat. Apoi, fără un cuvânt, s-a răsucit pe călcâie și a ieșit val-vârtej, urmat de toți oamenii lui.

Am schimbat o privire cu Petrescu. Ce mai era și asta? Și din nou ecou de pași pe scara de beton, apoi unul dintre inginerii stagiari năvălind în cameră, roșu la față, cu ochi strălucitori și respirația întretăiată.

— Oamenii de la fabricile din jur se adună afară, în stradă! a spus el cu o emoție intensă în voce. Au ieșit în față, ditamai coloana în marș. Ne strigă să ieșim și noi!

Am simțit o revărsare de adrenalină. Fabricile de alături, asta însemna o mulțime de oameni. Peste patru mii.

— Ce mai avem de făcut aici? a întrebat Petrescu.

— Am terminat, totul e sub cheie, am răspuns.

— Hai să mergem în față, să vedem ce se petrece.

Mi-am luat haina și am plecat după Petrescu. Restul celor din birou au venit după noi. Cei mai mulți dintre angajații institutului se aflau în curtea din față și urmăreau în tăcere mulțimea adunată în fața porților. Sloganurile împotriva lui Ceaușescu îți tăiau respirația. Strigătele mulțimii se propagau în unde sonore puternice, eliberând setea de libertate a oamenilor. Gardul din fier forjat și santinelele de la Secu ne separau de mulțimea de afară.

Câțiva dintre inginerii noștri stagiari cereau să iasă și deodată au luat-o către poartă. Soldatul de acolo a ridicat mâna și și-a adus AK-47-le în poziție de tragere. La doar un metru de noi, directorul institutului urmărea agitat scena. Lângă el era secretarul organizației de partid a institutului, cu fața roșie și transpirat, în ciuda frigului.

Omul care comanda trupele Secu a ieșit din cazarmă mergând grăbit și aranjându-și bereta. Avea grad de maior, iar noi toți îl știam pur și simplu drept „Maiorul". Era comandant acolo de mulți ani.

— Tovarășe maior, l-am chemat când a trecut pe lângă mine și Petrescu, iar el s-a oprit surprins, privindu-ne cu sprâncenele ridicate.

— Da, tovarășe inginer?

— Puștimea asta de la poartă, tovarășe maior, i-am spus cu voce joasă.

— Ce-i cu ei?

— Sunt niște copii, tovarășe maior. Vor să iasă în stradă. S-ar putea să vrea și unii dintre noi să iasă cu ei. Ce-aveți de gând să faceți? Oamenii dumneavoastră o să deschidă focul asupra noastră?

S-a uitat la mine cu o față împietrită, iar apoi a zâmbit vag.

— Misiunea mea e să am grijă de institutul acesta, tovarășe inginer. Ce-i pe stradă nu mă privește. Pe mine mă preocupă doar indivizii care ar putea dori să intre în incintă fără permisiune sau legitimație de acces. Cei care vor să iasă nu sunt treaba mea.

S-a dus la poartă și a ridicat vocea.

— Oameni buni, ascultați-mă! Misiunea noastră este să păzim institutul. Numai persoanele cu documente de acces adecvate pot să intre. Oricine vrea sau are nevoie să plece, e liber s-o facă. Deschideți poarta.

Directorul a protestat. Secretarul și-a frecat fața cu mâinile înmănușate.

Tinerii angajați ai institutului au ieșit din curte. Unul dintre ei s-a întors în urmă și s-a uitat la noi. Ochii lui ne-au depistat pe mine și pe Petrescu. Îl cunoșteam, absolvise cu o vară în urmă, iar soția lui era însărcinată în patru luni.

— Matei! a strigat el. Victor! Ce naiba, fraților? Acum e momentul, haideți să mergem!

Am simțit un fior pe șira spinării. Petrescu a scos un hohot de râs lipsit de bucurie.

— Momentul deciziei, bătrâne, a spus el și a tras aer cu putere printre dinți. De câte ori, în viața asta nenorocită a noastră, o să mai avem parte de un moment ca ăsta?

Am ascultat zgomotul vălurit al miilor de oameni care strigau sloganurile ritmice. Am urmărit chipurile autorităților de la institut, AK-47-le din mâinile soldatului. Există momente în care iei decizii cu creierul și momente în care te lași, pur și simplu, în seama instinctului.

— Ei, ce mama naibii, am spus. Hai să mergem.

Am ieșit amândoi pe poartă. Din mica mulțime adunată în curte s-a înălțat zvon puternic de voci. În urma noastră au mai ieșit câțiva oameni.

— Notează-i pe listă, l-am auzit pe secretar cerându-i unui asistent.

Trecuserăm hotarul de unde nu mai era cale de întoarcere.

40

22 decembrie 1989
Pe străzile din București, România

Afară, pe bulevard, ne-am alăturat mulțimii. Am descoperit oameni pe care îi cunoșteam și ne-am strâns mâinile. Eram vreo douăzeci de bărbați și femei printre miile din mulțime, toți dârdâind de spaimă, de surescitare, de sentimentul că nu mai era cale de întoarcere; cu toții fuseserăm scriși pe diverse liste negre.

După ce am mărșăluit cale de câteva intersecții, o salvă de pistoale-mitralieră a reverberat printre clădirile din fața noastră. Dinspre capătul coloanei s-au auzit răcnete, „Trag în noi! Ne omoară!".

Petrescu m-a apucat de umăr și mi-a arătat trasoarele care zburau pe cer.

— Liniștește-te! mi-a țipat în ureche. Ăștia trag în aer!

Au mai văzut și alții. Lumea a început să strige din nou sloganurile. Undele sonore ritmice ale vocilor reverberau din clădiri pe fundalul cu ecou ale armelor de foc. Se simțeau, cumva, ca o putere aparte care se opunea armelor.

S-a mai tras o salvă. Alte trasoare au zburat pe sus, printre ziduri. Un camion de mare tonaj a venit din spate, a încetinit, a claxonat și a despărțit încet mulțimea.

— Copii, pregătiți-vă, a răcnit bărbatul în vârstă care se afla la volan. Uitați-vă în spate. Ăștia aduc tancurile.

M-am uitat înapoi, în spatele camionului. Aglomerația de oameni îmi obstrucționa vederea, dar auzeam zgomotul tot mai puternic al motoarelor și al șenilelor izbind pavajul. Dintr-odată, coada coloanei în marș a început să se împrăștie. Masa de trupuri care îmi bloca vederea s-a dizolvat.

Am văzut tancurile, umbre întunecate de oțel apropiindu-se înșirate pe două coloane. Nu se grăbeau. Se zăreau siluete umane ghemuite în spatele turelelor.

Petrescu m-a tras de umăr.

— Stai naibii, nu face pe eroul, mi-a spus precipitat.

Nu i-am dat ascultare. Am rămas în mijlocul străzii, așteptând tancurile, cu Petrescu lângă mine. Cei pe care îi cunoșteam se pierduseră cu toții printre miile de suflete aflate în fața noastră. A venit altă salvă de trasoare și, de la etajele superioare ale clădirilor care ne înconjurau, a căzut sticlă spartă.

Victor m-a smucit de braț către o ascunzătoare între clădiri, dar mi l-am smucit și i-am spus:

— Lasă-mă să le văd ochii.

Primul tanc din coloană a ajuns în dreptul meu. Mitraliorul își coborâse țeava armei grele, țintindu-mă în piept. Am căutat să stabilesc un contact vizual cu echipajul tancului. Cu o noapte în urmă, când încercam să ies din Piața Universității, trecusem pe lângă blocaje rutiere păzite de trupe la comanda cărora se aflau oameni îmbrăcați în uniforme cu însemne militare de rang inferior, nepotrivite cu gradul lor real. Aveau figuri de oameni în vârstă, bine îngrijiți, și ochi prea inteligenți pentru gradele inferioare. Bănuiam că erau ofițeri de rang înalt, de la

Secu, deghizați în militari. Însă în ochii echipajelor de tanchiști se citea onestitatea: militari care primiseră o misiune, speriați și nedumeriți, dar hotărâți să și-o ducă la îndeplinire. În spatele fiecărei turele de tanc erau câte doi infanteriști. Și aceștia erau tineri soldați onești, speriați, care se țineau de AK-47-le lor și stăteau cu spinările lipite de oțelul turelelor.

— Nu trageți în oameni! am strigat.

Mi-am ridicat în aer buletinul cu poza. Petrescu m-a imitat imediat. Oamenii de pe tancuri nu vedeau detaliile, dar puteau să recunoască documentul ponosit. În ultima lui cuvântare televizată, Ceaușescu făcuse referire la agenturi de spionaj străine care provocau dezordine în țară.

— Suntem oameni obișnuiți! am strigat din nou. Și la fel toată lumea de-acolo, din mulțime. Nu trageți în frații și surorile voastre!

Eram patetic, dar nu-mi păsa. Trăiam un moment straniu, ca într-un film slab cu scenariu prost, dar o clipă măreață. N-am luat în seamă țevile îndreptate spre pieptul meu. Victor Petrescu s-a apropiat cu un pachet de țigări. Le-a oferit infanteriștilor de pe tancuri. Majoritatea au refuzat, dar unul a întins mâna să ia o țigară.

Comandantul celui de-al treilea tanc a răcnit la mine.

— Dă-te deoparte! Avem ordin să ajungem în centru. Dacă ne lăsați să trecem, n-o să fie necazuri!

— N-o să fie niciun necaz! am strigat drept răspuns.

S-a uitat la mine cu severitate, în timp ce tancul lui o lua deja înainte, dar a dat din cap și a dispărut în turelă. O nouă salvă s-a auzit, undeva în fața noastră. Mulțimea părea să fi rămas blocată în fața celor care trăgeau salvele de trasoare.

Primul tanc a ajuns în spatele coloanei și a penetrat-o încet. Unul câte unul, au trecut și celelalte. Le-au urmat camioane încărcate cu soldați.

— O să fie un balamuc de durată, a spus Petrescu și și-a aprins ultima țigară din pachet.

Mi-am aprins-o și eu pe ultima. Îmi tremurau mâinile.

— Ai avut și tu clipa ta de eroism, a spus el. Acuma hai să ne gândit la ce-i de făcut mai departe. Suntem pe lista neagră. Dacă Ceașcă reușește să controleze mulțimea și se restabilește ordinea, suntem în rahat până-n gât. Suntem pe listă. Trebuie să găsim o soluție, un plan.

Am tras din țigară. Deodată, m-am simțit ca într-un loc complet străin, odată ce senzația fraternității cu mulțimea care mărșăluia îmi dispăruse, lăsându-mi doar un gust amar în gură. Întreaga mea viață se schimbase în mai puțin de o oră. Nu știam la ce să mă aștept, poate urmau zile întregi de război civil, poate aveam să fiu vânat de serviciile secrete, orice.

— O să fie un balamuc de durată, a repetat Petrescu.

☆ ☆ ☆

Se înșela. Pentru Ceaușescu, tancurile și trupele veniseră prea târziu. Cam la momentul când treceau tancurile pe lângă noi, generalul Milea, ministrul român al Apărării, se sinucidea, după ce refuzase să le ordone trupelor să deschidă focul asupra mulțimii. Mai târziu a circulat zvonul că, de fapt, fusese asasinat. Oricum, fusese lăsat încă viu pe o canapea, cu un glonț în el, așteptând să moară, în vreme ce succesorul lui prelua comanda. S-au răspândit rapid vești despre ofițeri și soldați care

fraternizau cu masele de protestatari. Trupele și tancurile au primit ordin să se întoarcă la cazărmi, pe când Ceaușescu și soția lui scăpau ca prin urechile acului, cu un elicopter, de pe acoperișul clădirii Comitetului Central, cu câteva momente înainte ca gloata furioasă să ajungă acolo. Până spre seară, se propuseseră și se respinseseră deja câteva noi formule guvernamentale, în mijlocul unui haos generalizat, în timp ce soarta dictatorului rămânea necunoscută. Țara întreagă părea un autobuz care gonește fără șofer pe o șosea necunoscută.

S-au înregistrat foarte puține cazuri de jafuri, pentru că oamenii le împiedicau de cum apărea vreo tentativă. Pe străzi erau bărbați și femei în transă euforică, îmbrățișându-se la întâmplare, plângând și umblând de colo colo.

La un magazin de produse electronice erau aprinse câteva televizoare. Am intrat și noi și am urmărit ce se transmitea, peste umerii celor ajunși acolo înaintea noastră. Postul național de televiziune era sub imperiul derutei. Actori și crainici prezenți în studiouri vorbeau despre libertate, în vreme ce diverse siluete treceau la întâmplare prin dreptul camerelor. Unele dintre siluete duceau arme. „Hristos se naște din nou pe acest pământ", *declama un actor.*

Am rămas în magazin tot restul zilei, uitându-ne la televizor. Nici n-aveam altceva de făcut. Până seara s-a mai format un guvern nou. Părea să fie aranjamentul final. Cineva a citit lista persoanelor din noua conducere. Un melanj de disidenți politici, personalități cunoscute sau vag cunoscute, și un șef în carne și oase, comportându-se cu aparentă modestie, un fost activist comunist, care li se adresa tuturor cu „tovarășe".

— Ăsta nu-i tipul de care ziceau c-a făcut facultatea în URSS? a întrebat Petrescu. Coleg de școală cu Gorbaciov? Era mare sculă prin partid acum ceva vreme, pe urmă a dispărut.

— El e. Am auzit zvonuri despre tipul ăsta cu mult înainte să se-ntâmple ce-i acum. Ceaușcă se temea de el, dar nu l-a eliminat. Îi era frică să nu vină sovieticii după el.

Petrescu a râs.

— S-ar zice că tot au venit.

Ne-am uitat mai departe. Deruta continua. Un bărbat în uniformă de general comanda, fluturând din mâini în fața unei camere de televiziune, mișcări de trupe din anumite unități militare aflate în jurul orașului. Pretindea că studiourile televiziunii sunt atacate.

Mă enerva.

— Cine naiba e individul ăsta? am întrebat, mai tare decât intenționasem.

Un bărbat mai din față s-a întors și s-a uitat la noi cu luare-aminte.

— E generalul de armată Militaru, a răspuns el. Ceaușescu l-a dat afară după ce i-a adus Secu documente cum că-i spion sovietic. Ăsta e, ca să știți.

N-am răspuns, m-am mulțumit să schimb o privire cu Petrescu. Nu era limpede dacă bărbatul din fața noastră era un susținător al generalului sau îl luase în zeflemea. De ce ar da cineva ordine la televizor? N-aveau comunicații militare? Atunci mi-am dat seama că, dacă fusese eliberat din funcție, generalul nu mai comanda nimic, nu făcea decât să creeze haos, în tentativa de-a distruge loialitatea în cadrul lanțului militar de comandă.

Sau încerca, pur și simplu, să regrupeze armata în spatele noii conduceri de stat.

— Nu trageți! Nu trageți! țipa cineva întruna, undeva în afara cadrului.

Și totuși, se auzeau focuri de armă.

— Cine trage? Nu trageți! ordonau ofițeri de armată de la balcon, strigând în direcția mulțimii.

Însă împușcăturile continuau, intensificându-se. Nu era clar de unde se trăgea. Membrii noii guvernări au părăsit balconul. Camerele arătau mai departe Piața Palatului, vag luminată de neoane, în care se trăgea încontinuu. Era o luptă armată oarbă și suprarealistă. Din zidurile aripii muzeale a vechiului Palat Regal zburau așchii pulverizate sub loviturile proiectilelor de calibru mare. În spatele zidurilor, tablouri de Rembrandt, Tițian și Rubens își așteptau distrugerea.

Apoi imaginea a comutat înapoi în studiouri. Alerga lume în toate părțile, soldați în uniforme, înarmați cu niște AK-47, se mișcau prin fața camerelor.

— Suntem atacați de forțe teroriste loiale dictatorului, declara generalul pus pe liber, continuând să dea din mâini.

Uniforma lui, deși autentică, părea un costum de scenă.

— Toată lumea, toată lumea să vină și să apere noua libertate, veniți să apărați televiziunea!

Cuvintele îi erau disperate și pline de patetism, dar, la urma urmei, momentul în sine era disperat și plin de patetism. A mai dat câteva ordine unor unități militare pe care părea să le cunoască. Nu era chip să-ți dai seama dacă avea vreun succes cu ordinele astea ale lui. O cameră prezenta imagini din exteriorul sediului televiziunii și se vedeau trasoarele cum lovesc zidurile.

Unii dintre cei prezenți în magazin au declarat în gura mare că au de gând să pornească spre televiziune și chiar au plecat.

L-am tras și eu pe Victor Petrescu din magazin. Afară, pe trotuar, m-a apucat de braț.

— Matei, gata cu rahaturile astea de eroisme, a început el.

— Potolește-te, l-am oprit. Hai să ne gândim puțin la noi, la mine și la tine, la ce-o să facem mai departe.

A zâmbit cu gura până la urechi.

— Așa mai vii de-acasă. Credeam că ai de gând să mergi la televiziune cu oamenii ăia.

— Aș merge, dacă aș fi convins că ajută la ceva. Nu-s convins. Până una, alta, n-avem decât un singur lucru de valoare, și ăla-i motorul de la institut.

I s-a aprins o scânteie în ochi.

— Frățioare, suntem pe lista neagră a ălora, a spus el. Nu putem să ne întoarcem, cu toate trupele alea de la Secu prin preajmă.

Nu era prea sigur pe ceea ce spunea.

— Hai să mergem acasă, facem un duș și ne luăm niște haine curate, i-am propus. Să așteptăm în noaptea asta și să pornim cu forțe proaspete de dimineață.

— Și dacă Ceașcă adună unitățile armatei din provincie și vine la București să facă ordine?

— Dacă se-ntâmplă asta, pornim spre graniță, trecem în Iugoslavia, în Ungaria, unde-o fi.

— Iugoslavia sau Ungaria? Ce dracu', așa, pur și simplu?

— Dacă ai tu o idee mai bună, o s-o discutăm. Bănuiala mea e că n-o să avem nevoie. Cred că ai dreptate, mascarada asta e prea groasă ca să mai fie cale de-ntors.

El a dat din cap aprobator.

— OK, deci ce facem acum?

— Hai să mergem pe la casele noastre, să ne împachetăm niște haine. Pe urmă ori vin eu la tine, ori vii tu la mine și așteptăm până dimineață.

Am găsit pe cineva cu mașina care presta servicii de taximetrie fără licență. Era o practică obișnuită printre cei care aveau nevoie să facă un ban în plus, fiindcă taxiurile cu licență de la companiile de taximetrie deținute de stat erau foarte puține. Omul ne-a cerut o sumă enormă ca să ne ducă acasă.

— Se trage peste tot, tovarăși, vreți, bine, nu vreți, treaba voastră, ne-a spus el.

I-am plătit. Eu și Petrescu locuiam în cartiere diferite ale orașului, în câte o garsonieră mică, amândoi fiind holtei. Am aranjat cu șoferul să-l ducă mai întâi pe Petrescu, apoi pe mine.

De fapt, străzile erau liniștite, cu trafic normal, perturbat doar de camioane pline de oameni care fluturau steaguri. Steagurile aveau câte o gaură în mijloc, de unde fusese decupată stema conducerii comuniste. Steagul găurit devenise pe loc un simbol al noii libertăți. Ici și colo, grupuri de oameni care duceau steaguri asemănătoare hălăduiau pe străzi slab luminate de câte un bec fluorescent rătăcit. De fiecare dată când treceam pe lângă un astfel de grup, șoferul nostru claxona și făcea semnul victoriei, ocolind mulțimea. Manevra funcționa perfect de fiecare dată. Ceaușescu să fi fost în mașină, și tot ar fi trecut liniștit mai departe.

Am oprit la stop, pe o porțiune de stradă care trecea prin partea de nord a Academiei Militare. Semaforul era încă roșu când a erupt o armă, de undeva din partea dreaptă. Șoferul nos-

tru a intrat în panică și a încercat să accelereze brusc, dar n-a reușit decât să caleze motorul. A înjurat și s-a apucat să-l repornească, în vreme ce noi trăgeam cu ochiul la strada laterală slab luminată, ca să vedem ce se petrecea. O umbră alerga stângaci către mașină. Până să putem noi reacționa, umbra a făcut un salt pe capotă, bătând cu pumni mici în parbriz.

Era o fată, n-avea mai mult de optsprezece ani. Avea pieptul plin de sânge, dar nu al ei. Plângând isteric, ne-a tras către strada lăturalnică, de unde se auziseră împușcăturile cu câteva clipe mai devreme. Trei leșuri erau întinse pe jos. A arătat spre ele, tot plângând, și a spus ceva neinteligibil. Am îngenuncheat. Erau tineri de vârsta ei. Petrescu le-a verificat pulsul.

— Mort, a spus el și s-a mutat la următorul. Mort, a repetat.

Fata plângea cu sughițuri.

— Au întrebat pe unde s-o ia, a spus ea printre suspine. Au oprit mașina și au întrebat pe unde s-o ia, și când ne-am apropiat, au tras în noi cu mitraliera! De ce? De ce? De ce?

I s-a tăiat respirația și s-a îndoit de mijloc, plângând cu disperare.

— Repede, a spus Petrescu. Ăsta trăiește. Tu! i-a poruncit șoferului, care era speriat de moarte. Adu mașina încoace! Pornește motorul ăla!

— Ce vrei să faci? a întrebat omul.

— Tu ce-ai, ești idiot? a urlat Petrescu. Să-l ducem pe puști la spital!

Omul s-a tras un pas înapoi, în întuneric.

— Nu vreau să mă bag, a mormăit el. Sunt om cinstit, n-am nicio treabă cu asta. Nu vreau sânge pe tapițeria mea.

Petrescu s-a ridicat repede și l-a înșfăcat de haină.

— Mă nenorocitule, dă-mi cheile! i-a poruncit.

— Dă-mi-le mie, i-am cerut și am luat cheile.

Am pornit motorul și am adus mașina în marșarier pe străduță. L-am urcat pe tânăr în spate și am reușit să găsim loc și pentru fată, lângă Petrescu și șoferul bătrân.

Am pornit iar la vale, către Spitalul Municipal. La Urgențe era plin-ochi. Niște infirmiere și asistente l-au dus pe tânăr într-un colț al sălii, dar nu păreau în stare să-l ajute cu ceva pe loc. Oameni cu răni de glonț erau aduși mereu cu ambulanțele. Petrescu și-a croit drum către un grup de doctori și a strigat la ei. După o discuție aprinsă, l-au dus pe băiat în sala de operații.

— Poți să stai aici cu el? am întrebat-o pe fată.

Era albă la față și abia putea să vorbească. S-a mulțumit să dea din cap afirmativ.

— Poți să suni la părinți, la rude?

A dat iar din cap și ideea aceea i-a mai dat ceva curaj.

Petrescu m-a bătut ușor pe umăr. Venise cu el un sergent care avea un carnet de notițe.

— Trebuie să vă identific, tovarăși, a spus sergentul.

I-am arătat buletinul meu.

— Mai aveți doi de care să vă ocupați, l-am înștiințat.

— Răniți?

— Morți. Împușcați pe trotuar.

— În cazul ăsta, pot să mai aștepte, a spus sergentul.

I-am comunicat locul unde se aflau, în timp ce el ne nota, cu o mână tremurândă, numele, seriile și numerele de buletin. Lângă noi plângea o femeie.

— Mergeam pe stradă, atâta tot, spunea ea. A vrut Doru să iasă, locuim lângă Gara de Nord. Au venit gloanțe de nicăieri

și el, pur și simplu, a început să-și piardă echilibrul. Ce-i, iar piciorul ăla al tău? l-am întrebat. Iar te supără? l-am întrebat, dar n-a zis nimic și-a căzut pe jos. Și s-a dus, uite-așa, s-a dus, Doru al meu, s-a dus de tot.

Vorbele i-au devenit neinteligibile și a început să se zgâlțâie din tot trupul. Sergentul s-a uitat la ea cu o milă ostenită.

— Lunetiști, a spus el.

Am plecat și l-am găsit pe șoferul nostru în mașină, suspinând. În lumina puternică din dreptul intrării de la Urgențe, fața lui uscățivă părea zbârcită de teamă și perplexitate. Omul purta o haină roasă, ruptă în coate. I-am dat înapoi cheile mașinii și m-am căutat în buzunare după bani.

— Asta pentru tot deranjul, omule, i-am spus, băgându-i cu forța bancnotele în palmă. Doar să ne duci acasă.

41

23 decembrie 1989
Ghencea
București, România

Am preferat să-mi petrec noaptea acasă la Petrescu; deplasarea prin oraș devenise prea periculoasă. Petrescu locuia în Ghencea, o zonă a Bucureștiului în care se aflau două mari baze militare. Alegerea aceasta ne-a lăsat pe amândoi fără somn în noaptea aceea: bazele au fost atacate și a urmat un schimb de focuri intens. Toată noaptea au luminat cerul salve compacte de trasoare, provenite de peste tot, cât era bulevardul de lung. Baraje solide de gloanțe calibrul 7,62 mm din puști AK-47 și hămăitul gros al țevilor de 22 mm, de pe turelele blindatelor.

La răsărit, luptele au scăzut în intensitate și, treptat, s-au oprit. Apoi au reînceput să se audă focuri de armă sporadice, izbucnite din diferite locuri îndepărtate.

Inamicul a rămas fără chip și fără nume. Secu, Armata și Poliția se declaraseră pe față de partea noii conduceri de stat. Toate păreau să lupte orbește împotriva unor fantome. Televiziunea făcea întruna referiri la inamicii necunoscuți, numindu-i „teroriști". Generic și convenabil, fără alte detalii. În schimb, era o abundență de zvonuri pe care emisia TV necontenită le răspândea conștiincios.

Zvonul principal spunea că luptătorii misterioși erau trupe speciale loiale dictatorului, antrenate în baze secrete, pe care nici Armata, nici Secu, nici Poliția nu le cunoșteau. Alte zvonuri se construiau în jurul identității trupelor speciale: orfani scoși din numeroasele orfelinate din România, crescuți și antrenați în acele baze militare speciale, spălați pe creier ca să creadă că dictatorul era unicul lor părinte și binefăcător și pregătiți să moară pentru el. Unii lunetiști și trăgători fuseseră luați prizonieri, dar, odată ce se apucau să-i caute, reporterii nu mai găseau nici urmă de prizonieri, ci doar informații amăgitoare. Unul dintre lunetiști părea să fi fost rănit în timpul capturării și internat în spital. Odată depistat de reporteri pe patul de spital, s-a dovedit că nu știa românește. S-a răspândit atunci un alt zvon: un dictator arab, prieten apropiat al dictatorului, trimisese trupe teroriste în sprijinul cuplului Ceaușescu. Un luptător voluntar care apăra televiziunea era în stare să jure că auzise comunicații radio în limba arabă. Mai spre prânz, mama presupusului terorist arab a venit să-l viziteze la spital și a dezvăluit că sunt români simpli dintr-un sat de pe lângă București și că tânărul are retard mintal, nefiind capabil să vorbească în nicio limbă, nici în română, nici în arabă, nici în oricare alta.

În tot acest haos, curând după revărsatul zorilor, lui Petrescu i-a sunat telefonul de câteva ori. A răspuns a treia oară, prudent. Operatorii institutului primiseră ordin să-i adune pe toți angajații la locurile lor de muncă, pentru a organiza apărarea institutului.

— Apărare împotriva cui? a întrebat Petrescu.

— Împotriva teroriștilor, a venit răspunsul.

— Și dacă-i o capcană? l-am întrebat. Dacă ne ducem acolo și ei ne bagă la pușcărie, că ne-am dus ieri cu demonstranții?

Am chibzuit împreună și am respins ideea. Pur și simplu, era prea groasă tărășenia pentru așa ceva.

Nu existau nici transport public, nici taxiuri. Am mers pe jos. Pe marginile bulevardului Ghencea zăceau victimele nopții. Cadavre de oameni îmbrăcați în uniformele Gărzilor Patriotice erau răspândite pe trotuare, câteva dintre ele în poziții grotești: rigor mortisul și înghețul de peste noapte le înțepeniseră picioarele în poziție îndoită. Unii morți fuseseră întorși după ce înghețaseră, probabil în căutarea actelor de identitate. Cadavrele acelea fuseseră lăsate cu picioarele ridicate în aer, țepene și răsucite. Pe când mergeam și ne uitam, o patrulă militară ne-a oprit și ne-a verificat actele. Le-am arătat legitimațiile de la institut, care erau emise de Ministerul Apărării și semănau foarte bine cu cele emise pentru personalul din Armată și din Secu, inspirând un respect sporit. Era o șmecherie la care apelam și eu și Petrescu, atunci când aveam de-a face cu conductorii din trenuri, după ce dădeam fuga la gară prea târziu ca să mai apucăm tichete. Conductorii deveneau astfel mai ușor de mituit. În timp ce soldații citeau cu atenție datele din legitimații, noi continuam să ne uităm la cadavre.

— Vă e milă de nenorociții ăștia? ne-a întrebat un soldat din patrulă, când ne-a observat direcția privirii. Javrele dracului! Mai au un rând de haine, altfel de uniforme pe sub alea de la Gărzile Patriotice. Uniformele noastre, de la infanterie. Dă-i dracu', n-au nicio treabă cu Gărzile Patriotice, nici cu infanteria, ăștia-s teroriști!

— Dar cine sunt? a întrebat Petrescu. De unde vin?

Cu un licăr întunecat în ochi, soldatul a scuipat într-o parte și nu i-a luat în seamă întrebările.

— Puteți să plecați, ne-a spus. Nu pierdeți vremea pe-aici, nu sunteți în siguranță!

La institut, trupele Secu erau complet echipate de luptă și ocupau niște tranșee de-a lungul zidului dinspre bulevard, păzind porțile și operând echipamentul militar de comunicații radio care fusese instalat de cu noapte. Oamenii de la Secu erau agitați. Ne-au legitimat de câteva ori, după care au deschis o ladă de lemn care mirosea a cherestea și lubrifiant și ne-au înarmat cu două AK-47 noi-nouțe și cu încărcătoare pline. În laborator, cei mai mulți bărbați își duceau cu ei, stângaci, puștile. Pe alocuri erau deschise televizoare alb-negru și lumea urmărea în tăcere haosul care se instalase în toată țara.

Pe ecranele televizoarelor, vedeam tineri entuziaști care aduceau pâine proaspătă pentru trupele care apărau televiziunea de indivizi fără chip și inexistenți care reușeau să ucidă. Actori, crainici de televiziune, celebrități și reporteri munceau întruna la o transmisie necontenită și improvizată. Cu doar câteva zile mai înainte, aceiași oameni produceau emisiuni țepene, sălcii și plictisitoare, încărcate de propagandă comunistă oficială. Cu toții lăsaseră să le cadă măștile rigide de pe față, începând să vorbească și să se poarte ca niște oameni normali. Bărbații erau nerași, obosiți și nerăbdători să scape de imaginea pe care o avuseseră până atunci.

Noua conducere de stat se autointitulase Frontul Salvării Naționale. Șeful pe care îl văzusem deunăzi, fostul activist comunist transformat în revoluționar, părea să fie noul conducător. Făcuse echipă cu oameni din fosta elită comunistă, ei înșiși

deveniți reformatori și revoluționari, dar apăsați de un trecut întunecat. Până cu o zi în urmă, toți acești oameni fuseseră în mare măsură necunoscuți. Un bărbat mai tânăr și chipeș, îmbrăcat cu un pulover simplu, părea a fi al doilea în ierarhie, după activistul mai vârstnic. Și el făcea parte din fosta elită comunistă, totuși o elită de cu totul altă natură decât genul semianalfabet caracteristic anturajului soților Ceaușescu. Profesor universitar și cercetător, tânărul dădea interviuri telefonice în direct pentru jurnaliști francezi și italieni, vorbind fluent ambele limbi. După ani de incompetență tâmpă la toate nivelurile conducerii de stat, prezența lui pe ecranele televizoarelor era înviorătoare și, într-un fel, încurajatoare.

— Mai ții minte ce-ți ziceam? m-a întrebat Petrescu. Eșalonul doi de mahări. Hai să mergem la tine în birou, putem să conectăm acolo un televizor.

42

23 decembrie 1989
Institutul Național de Știință și Tehnologie
Departamentul Propulsie
București, România

Am verificat lăzile de lemn cu documentația MRFEM și lăzile care conțineau piesele de motor. Un prototip al motorului era instalat pe standul de test și mai existau piese pentru încă două motoare, totul frumos organizat, cu tabele care prezentau numerele lăzilor și conținutul lor. Știam că proiectul MRFEM avea o valoare aparte, care trebuia recunoscută indiferent cum avea să evolueze situația politică. Am avut o clipă de visare. Oare cum ar fi fost să se nască o societate nouă, una care să pună preț pe toate oportunitățile, în care inițiativa privată și o scară de valori sănătoasă să structureze societatea într-un fel fundamental pozitiv? Era posibil un asemenea lucru, după atâția ani de guvernare ilogică? Speranțe ascunse adânc în suflet îmi spuneau că da. Creierul îmi spunea că nu.

Petrescu a adus un televizor mic, pe care îl luase din biroul de alături, de la fetele din grupul de proiectare. Dimineața trecea măsurată în calupuri de știri televizate. Existau relatări despre o luptă armată care se purtase lângă Aeroportul Internațional Otopeni, pe timpul nopții. Se înregistrase un mare număr de victime împușcate din greșeală, rezultatul unei tragice

erori de comunicare radio: trupele aduse să ajute la apărarea aeroportului fuseseră secerate de înseși trupele pe care veniseră să le ajute. Separat, fiecare detașament crezuse că se angajează în luptă cu câte un grup terorist de proporții. Știri și mai stranii veneau de la apărarea antiaeriană: pe ecranele radar se înregistrase un mare număr de ținte aeriene. Unele dintre acestea fuseseră atacate cu rachete sol-aer și, în câteva situații, obiectele s-au dovedit a fi baloane care cărau fâșii lungi de metal. În cele mai multe cazuri, țintele erau doar semnale false pe ecranele radar, generate de bruiajul electronic. Acționa pe undeva un inamic misterios. Cine era el? De ce se detectau astfel de ținte și în afara și în interiorul granițelor României? Am urmărit știrile în tăcere și, instinctiv, ne-am strâns mai bine puștile în spinare.

Puțin înainte de amiază, ușa s-a deschis cu un pocnet hotărât. A intrat Adrian Durlic, urmat de alți trei inși îmbrăcați în salopete albastre. Pe aceștia nu-i mai văzuserăm pe la institut.

Durlic s-a dus drept la Victor Petrescu și l-a întrebat tăios:

— Unde-i cheia de la depozit, tovarășe Petrescu? Te rog să prezinți lista inventarului pentru incinta de test și pentru zona de depozitare.

Avea un aer autoritar pe care nu-l mai văzusem afișându-l vreodată. Obiectul cererii sale era baza de date cu lăzile MRFEM și cu conținutul lor.

Am ridicat din sprâncene și nu m-am clintit, în schimb am strâns bine pușca în mâini. Indiferent de ce sistem politic urma să avem parte, n-aveam de gând să accept nicio manifestare de autoritate din partea unei maimuțe ca Durlic.

— La ce vă trebuie? a întrebat Petrescu, surprinzător de amical.

Durlic s-a încruntat și a aruncat o privire spre lacătul mare de pe ușa către zona de depozitare.

— Ordin de la sediu să asigurăm componentele MRFEM și să le transportăm într-un amplasament sigur. Vin direct din biroul directorului. Treaba asta trebuie făcută imediat. Vin încoace două camioane cu escortă, iar oamenii aceștia au fost trimiși să ne ajute.

Petrescu îi zâmbea vag lui Durlic, cu un aer visător.

— Cred că nu înțeleg exact ce doriți, a spus el rar. Trebuie să transportăm componentele MRFEM într-un amplasament sigur? Ia să vedem, poate într-un amplasament păzit de trupe în interiorul unui perimetru defensiv clar delimitat? Dar stați așa, deja suntem într-un asemenea amplasament.

— N-am timp pentru glumele dumitale, tovarășe Petrescu, s-a răstit Durlic.

Petrescu s-a ridicat încet în picioare. Eu am rămas așezat.

— Auzi, nu-s niciun tovarăș cu tine, a mârâit el fioros. Scoate maimuțoii ăștia de-aici, a adăugat el, arătând spre cei trei în salopete albastre. Îți rup capul dacă te-atingi de vreo ladă. E clar?

Durlic a încremenit. Era un bărbat înalt și masiv, la cei aproape doi metri ai săi și 135 de kilograme. Le simțeam agresivitatea însoțitorilor lui; nu păreau tehnicieni obișnuiți sau lucrători de-ai institutului.

Durlic a făcut un pas către Victor Petrescu. Ceilalți trei au pornit în lateral, răspândindu-se prin sală. M-am aplecat repede în scaun și mi-am sprijinit în piept pușca de asalt. Am armat, băgând un glonț în cameră. Zgomotul i-a făcut pe toți să se uite la mine. Un zgomot asemănător a venit dinspre Petrescu, care

acum stătea și el cu arma pregătită la piept. Toată lumea a rămas nemișcată.

Apoi Durlic a făcut, cu grijă, un pas înapoi.

— Tovarășe Petrescu, a spus el cu reproș, tovarășe Sălăjan, haideți să nu ne pripim... Există un ordin de la sediu, tovarăși, adică e o treabă de făcut, da? MRFEM e proprietatea statului! La urma urmei, care-i problema? E un ordin, încărcăm tot inventarul și plecă, nu mai e nevoie să ne facem griji pentru el.

Petrescu se uita la ei pe sub sprâncenele încruntate.

— Nu mișcă nimeni niciun deget, niciun fir de păr, a spus el și s-a apropiat de unul dintre oamenii în albastru. Tu! Dă-mi legitimația ta, încet. Voi, ceilalți, aveți voie doar să respirați.

S-a interesat de mine fără a întoarce capul să mă vadă.

— Matei?

— Sunt pe față, am spus, ținând pușca pregătită. Sunt prietenul lor cel mai apropiat.

Petrescu a luat învelitoarea de plastic pe care i-o întindea omul cu prudență. Legitimațiile tipice ale institutului erau simple bucăți de hârtie cu numele și locul de muncă al persoanei scrise la mașină, o poză de buletin lipită într-un colț și ștampila oficială a institutului, aplicată pe toată tărășenia. Bucata de hârtie era băgată într-un suport din plastic care ajungea repede să dea semne de oboseală, umplându-se de zgârieturi și urme de îndoitură.

— Bucata asta de plastic e teribil de drăguță și curățică, i-a spus Petrescu omului.

Celălalt a rămas tăcut. Timp de câteva clipe nu s-a auzit niciun sunet, n-a fost nicio mișcare în sală, doar televizorul de pe birou

bătea câmpii în continuare. Focurile de armă trase în bătălii îndepărtate deveniseră parte din fundal.

Duric a încercat să scape de-acolo cu vociferări.

— Oameni buni, sunteți complet nebuni! a strigat el. Voi doi sunteți sonați dintotdeauna. Și-acuma, la dracu', aveți și jucării noi!

Dădea cu spatele către ușă, în timp ce vorbea.

— Nu știu cine vă credeți sau ce vă închipuiți că faceți aici, dar o să raportez la sediu că nu putem să ne îndeplinim misiunea fiindcă ați luat-o voi razna.

Apoi li s-a adresat celorlalți trei:

— Haideți să mergem, fraților, las' să se ocupe sediul de problema asta, la dracu'!

I-am lăsat să plece.

— Cine crezi că-și dorește așa de tare marfa asta și de ce? a întrebat Petrescu, căutându-și țigările.

— Bolek, am spus. De-aia a venit ieri-dimineață mai devreme. Deși nu înțeleg, la ce haos e acum, ce naiba îi mai pasă?

Petrescu a schițat o grimasă.

— MRFEM e un bun de preț, a spus el. A râvnit la el de la bun început. S-ar putea să fim nevoiți să facem de pază cu schimbul. Avem apă berechet, ne mai trebuie niște mâncare și cafea.

Și parcă pentru a-și exemplifica hotărârea de a-și duce traiul în cotlonul acela, și-a sprijinit capul de perete și a închis ochii. M-am relaxat și mi-am îndreptat iar atenția spre televizor.

☆ ☆ ☆

A venit noaptea, cu zvonuri despre capturarea soților Ceaușescu. Majoritatea celor de la institut plecaseră acasă. În mod ciudat, în mijlocul haosului și al împușcăturilor, metroul și autobuzele circulau, magazinele erau deschise, iar pe străzi umbla lume ducând brazi. A doua zi era Ajunul Crăciunului.

43

24 decembrie 1989
Institutul Național de Știință și Tehnologie
Departamentul Propulsie
București, România

În timp ce stătea Petrescu de cart, m-a trezit zgomot de motor cu reacție. Am ridicat capul de pe patul pe care mi-l improvizasem pe podea și l-am văzut pe Petrescu înfășurat în pături, lungit pe două scaune. A sărit de acolo și a dat fuga la ferestre, să se uite la cer. De două ori în noaptea aceea auziserăm zgomote de motor similare.

— L-ai văzut? am întrebat. Ai văzut însemnele?

Gândul nerostit era că exista posibilitatea să fi fost rușii. Soarta Pragăi la 1968 era o referință încă proaspătă.

— Nu l-am văzut, a răspuns, Petrescu dând mai tare sonorul micului televizor alb-negru.

Pe ecran, cineva vorbea despre instrucțiunile pentru siguranța populației civile a Bucureștiului, despre faptul că oamenii ar trebui să-i împiedice pe lunetiști să se adăpostească și să se ascundă pe acoperișul clădirilor de locuințe. Apoi discuția a fost întreruptă pentru un anunț important.

Prezentatorul TV, neras și cu cearcăne întunecate la ochi, a citit un comunicat oficial de la noua guvernare: dictatorul Ceaușescu și soția lui fuseseră prinși și erau reținuți la o bază mili-

tară din orașul Târgoviște. Un ceas mai târziu, televiziunea a relatat că știrea capturării generase și o intensificare a luptelor în tot Bucureștiul. Au urmat și alte noutăți, majoritatea zvonuri difuzate după tiparul obișnuit, prin citire de pe notițe nesupuse niciunei verificări. O astfel de informație susținea că baza la care erau ținuți captivi soții Ceaușescu era supusă unui atac concentrat al omniprezentelor forțe-fantomă. Din alte orașe ale țării veneau doar câteva relatări despre lupte sporadice.

Am făcut cafea încălzind apa cu termoplonjorul, în timp ce urmăream transmisia non-stop a televiziunii naționale. Prezenta înregistrări fragmentate, imagini din centrul orașului filmate cu ore în urmă. Biblioteca Centrală Universitară arsese, mii de manuscrise valoroase transformându-se în cenușă. Terasele unei clădiri de lângă hotelul Athénée Palace erau pulverizate de tirul artileriei grele.

Deodată, Petrescu s-a ridicat în picioare.

— Fir-ar să fie, avem o problemă mare, a spus el.

Am ridicat din sprâncene pe deasupra cănii de cafea.

— Rezervorul de hidrogen, a spus el, și cu asta a dezvăluit totul.

Am înghețat. Avea dreptate. Era un pericol evident, de care uitaserăm complet. Cu două zile înainte de izbucnirea tulburărilor, umpluserăm pentru teste rezervorul de mare capacitate. Acesta conținea hidrogen lichid la –253 de grade Celsius, avea pereți tripli și era bine izolat. Latența calculată – timpul necesar pentru ca hidrogenul lichid să se încălzească și să înceapă să fiarbă – era de circa patru zile. După aceea, rata de evaporare era de vreo 4% pe zi. Putea să dureze multe zile până să se golească rezervorul.

— Dacă trag în el și explodează, praf ne face.

— Fir-ar să fie! a spus Petrescu, începând să umble de colo colo prin cameră. Trebuie să informăm comandamentul militar de-aici! Să organizăm o apărare. Să ne asigurăm că știu că nu trebuie lovit.

— Încuiem aici și mergem, am propus. Ușile principale sunt făcute din oțel, le-ar trebui un pickhammer ca să intre. Dacă vine Durlic cu mai mulți oameni și încearcă să intre cu forța, o să-i oprim. Facem de pază din altă parte.

— În regulă, a aprobat Petrescu, luându-și haina și arma. Hai să mergem.

Am încuiat standul de test și am plecat. Câteva foi volante, prinse în tocuri de uși sau ferestre, fluturau în vânt. Cineva convocase o ședință cu toți oamenii de știință și inginerii din clădirea principală. Ne-am îndreptat către o aulă mică și înghesuită. Era frig, iar oamenii stăteau cu paltoanele pe ei. Câțiva duceau puști, părând incomodați de ele. Un bărbat vorbea ridicat în picioare și dând din mâini.

— Am fost nevoit s-o fac, tovarăși, spunea el. M-a chemat directorul, personal, la el în birou și el era acolo, ministrul de interne însuși, cu fiul lui. Mi s-a ordonat să scriu disertația pentru doctoratul tânărului, mi s-a ordonat! Vreau să știți, tovarăși, am fost nevoit s-o fac.

S-a înălțat rumoare din public.

— Ce-ai primit pentru asta? a răcnit cineva. Apartamentul ăla șmecher al tău?

— Nimic! s-a apărat omul. N-am primit nimic, atât că mi-am păstrat slujba. Dar vreau să dau în vileag aceste abuzuri! Astfel de oameni n-au niciun drept să mai conducă această instituție.

— Da! au strigat oamenii. Trebuie să alegem o conducere bună, prin vot, tovarăși.

— N-ați putea să renunțați la porcăria asta cu „tovarășe"? a răspuns cineva cu un glas puternic. S-a terminat cu comunismul, ce-ar fi să terminăm și cu rahatul ăsta de „tovarășe"?

Toată lumea l-a aprobat. Crainicii de televiziune trecuseră deja la schimbarea cuvântului „tovarăș" cu „domn" sau „doamnă". Suna inedit în urechile oamenilor.

— Mai trebuie să știți ceva, a intervenit alt bărbat. Astăvară a trebuit să încui patru computere noi-nouțe, la ordinul analistului-șef de rezistență a materialelor! Se temea să-i lase pe inginerii tineri să folosească computerele, fiindcă nu înțelegea nimic din ce făceau ei. Mi-a dat ordin să încui echipamentul. Poftim, am cheia, pot să vă arăt tuturor!

M-am uitat la Petrescu. Mi-a făcut semn către ușă. Am ieșit amândoi.

— Asta nu-i ședință, e spovedanie, să dea dracu', a spus Petrescu. Hai la poarta principală. Are Secu un post de comandă acolo.

Poarta principală fusese reorganizată de trupele Secu, căpătând diverse întrebuințări militare. Într-o cameră de depozitare era muniție; spațiul de birouri fusese împărțit între transmisiuni și un centru de comandă local. Majoritatea pereților, care erau practic niște ferestre mari, fuseseră acoperiți cu saci de nisip stivuiți.

De gratiile ușii care proteja camera de depozitare era legat cu cătușe un bărbat îmbrăcat în hanorac bleumarin și pantaloni negri. Prin hanoracul deschis, cămașa care atârna pe el părea murdară. Părul blond îi era ciufulit, iar privirea rătăcită. Unul

dintre soldați părea să-l păzească, în vreme ce câțiva oameni de la institut urmăreau totul de la o oarecare distanță. O femeie stătea în fața prizonierului și gesticula cu pumnii.

— Nenorocitu' dracului! țipa femeia în nasul omului. Lepădătură ce ești, dementule! Ce-ți imaginai c-o să faci? C-o să ne omori pe toți?

La zgomotul pașilor noștri, s-a întrerupt și a aruncat o privire în jur. Un scurt licăr veninos i-a apărut în ochi și s-a topit repede. Era pusă pe făcut spectacol. O cunoșteam. Cu ani în urmă fusese o frumusețe și încă îi mai rămăsese ceva de pe vremea aceea: arcuiri grațioase încă i se mai regăseau în trupul supraponderal, iar gambele ei aveau curbura fină a unei partenere de sex de calitate. Era o femeie inteligentă, abilă și cu relații solide. Era celebră pentru faptul că deschidea cu ușurință orice ușă din lanțul ierarhic, până sus, la biroul lui Bolek. Mai făcea și pe codoașa pentru unii bărbați de la vârf, folosind un apartament de serviciu al institutului.

— Cine-i tipul? a întrebat-o Petrescu.

— Omul ăsta? a spus ea, întorcându-se cu emfază către micul ei public. Omul ăsta?!

A ridicat brațele într-un gest de exasperare.

— E un terorist! Vreți să vedeți cum arată unul dintre teroriștii ăștia? Uitați-vă la el!

Cu privirea rătăcită, omul nici n-o lua în seamă. Avea aspectul unei persoane deranjate mintal.

— Ce-a făcut? am întrebat-o.

— Împrăștia un fel de pudră în sistemul de ventilare, a explicat ea. L-au văzut mai întâi în preajma clădirilor fabricii, pe urmă a sărit gardul aici, unde l-au prins băieții ăștia – și a făcut

un gest de simpatie către soldați. Încerca să ne omoare sau să ne otrăvească pe toți, a adăugat ea, aruncând o privire sumbră și dramatică spre omul înlănțuit de ușa cu gratii.

— Pudră? am întrebat perplex. Ce fel de pudră?

— Dracu' știe! a exclamat ea și a scanat cu privirea toată sala, forțându-i pe cei prezenți să fie martori la indignarea ei plină de superioritate și, implicit, la cât era ea de dedicată binelui acestei lumi noi care tocmai se construia.

Petrescu s-a apropiat de om și i-a tras în lături poalele hanoracului, căutându-l prin buzunare. Erau goale. L-a apucat de brațul liber și l-a forțat să întoarcă palma în sus, spre lumină. Omul a gemut și și-a smucit mâna, dar plăpând, fără forță. În palmă avea pielea roșie, dar ar fi putut fi, pur și simplu, efectul frigului, fiindcă mâinile soldatului arătau cam la fel. Bărbatul înlănțuit a început să râdă prostește, cu ochii în tavan. Petrescu l-a lăsat și a plecat de lângă el.

M-am întors către soldatul care păzea prizonierul.

— Trebuie să-l găsim pe maior, i-am spus. Unde putem să-l găsim?

— Încercați la cazarmă, a răspuns soldatul.

— Ce-aveți de gând cu omul ăsta?

A ridicat din umeri.

— E nebun. Am sunat la cartierul general, o să vină cineva să-l ia.

— Te rog să ai grijă să fie tratat cum trebuie.

El a dat din cap cu o evidentă lipsă de interes.

Maiorul era în biroul lui. Era prima dată când intram în cazărmile Secu. Maiorul era comandant acolo de când îl știam.

N-a părut surprins de vizita noastră. Era obosit, dar se controla perfect. Petrescu i-a expus problema cu rezervorul de hidrogen.

— Nu puteți să luați măsuri? a întrebat Major. Să pompați combustibilul din el? Să-l evacuați?

— Nu putem, a explicat Petrescu. Instalația e proiectată să alimenteze un motor cu combustibil prin propriile lui pompe. Dar acum nu putem să pornim motorul. Rezervorul nu se golește decât prin supape speciale, în ritm lent.

Ofițerul s-a ridicat în picioare, a făcut câțiva pași prin cameră, apoi și-a scos chipiul și s-a așezat la birou, cu fața la noi.

— Nu putem decât să sperăm că va fi bine, a spus el. Nu-i nimic de făcut. Dacă atacă cineva și trage în direcția aceea, lovește rezervorul și s-a terminat. Eu n-am cum să le zic hei, oameni buni, nu trageți în rezervor, haideți să ne batem în partea cealaltă a curții. Nu merge așa. Și pe lângă rezervorul vostru, mai am și alte bătăi de cap; hangarul numărul patru are două lansatoare mobile, ambele armate și gata de treabă. Au sigilii pe comutatoarele de lansare, dar pui un clește pe ele și le-ai scos. Patruzeci și opt de rachete fiecare. Fuseseră pregătite pentru testare. Tot ce-am putut să facem a fost să sifonăm combustibilul din rezervoarele camioanelor. Nu putem să dezactivăm lansatoarele. Oamenii care se ocupă de proiect n-au venit și nici nu răspund la telefon pe la casele lor. Lansatoarele astea, dacă e să cadă în mâinile cui nu trebuie, pot să facă dezastru.

— Iertați-mi întrebarea, tovarășe maior, am spus cu prudență. La mâinile cui vă referiți? Cu cine ne luptăm, la urma urmei?

N-a răspuns imediat. Și-a frecat fața cu mâinile lui aspre, mâini de țăran vânjos, obișnuit cu munca grea și cu vremea

câinoasă. Avea părul alb și tuns foarte scurt. Mi-a trecut prin minte că era posibil să fie mult mai în vârstă decât părea, poate în pragul pensionării.

— Am trei copii, a spus el. Nevastă-mea e profesoară. Voi, ăștia tineri, puteți să fiți martori că ne facem datoria aici.

A oftat și și-a luat chipiul de pe birou.

O cascadă de proiectile a explodat la câteva străzi distanță. Maiorul, însă, n-a părut s-o ia în seamă; și-a scos absent pistolul din toc și a verificat muniția din el.

— N-am idee cu cine ne luptăm, a spus, chiar nu știu ce se-ntâmplă afară. Am primit niște ordine, dar nimic mai mult. Noi suntem aici pentru voi, cetățenii. Armata regulată, și ea e cu voi, cetățenii. Cu noi, cu revoluția, s-a corectat el. Nu facem decât să luptăm cu teroriștii care-i sunt loiali dictatorului.

Petrescu i-a aruncat o privire și s-a așezat pe un pat îngust, lipit de perete.

— Haideți să lăsăm aburelile, tovarășe maior, a spus el. Aveți o familie, o viață. Motive berechet s-o spunem pe-a dreaptă. Indiferent ce se întâmplă acum, mâine s-ar putea să se întoarcă roata. N-avem nimic împotrivă să fim martori la dăruirea voastră, dar nu ne mai aburiți, atâta tot.

Ofițerul a pescuit o țigară dintr-un pachet și și-a aprins-o. Și-a dat seama că nu ne oferise și nouă și a ridicat pachetul. Erau țigări ieftine, fără filtru. Ne-am aprins și noi câte una.

— Nu-i atât de simplu, a început el. Nimeni nu știe cum s-o spună pe-a dreaptă. Cel puțin, nu la nivelul meu. Toate evenimentele astea din Timișoara, credeți voi că s-au stârnit așa, pur și simplu, cu niște oameni revoltându-se spontan împotriva autorităților?

A zâmbit cu amărăciune.

— Oamenii din țara asta îndură comunismul de decenii, toată lumea e nefericită, dar e greu să te ridici așa, deodată, și să pornești la luptă și la proteste. Trebuie să existe un declanșator. Ceva le-a declanșat.

Am inhalat fumul înțepător al țigării ieftine. Mi se părea ciudat să stau de vorbă cu un ofițer Secu și să spun întocmai ce-mi trecea prin minte.

— Voi, la Secu, v-ați ocupat de protestatari și de disidenți în toți anii ăștia, nu-i așa? am spus. Dar acum, cine ce-a declanșat?

Maiorul a mijit ochii și a clătinat din cap.

— Eu sunt infanterist, a spus el. Nu lucrez la direcția care se ocupă de disidenți. Dar am sursele mele de informații la departament.

— Vrei să credem ce-a zis Ceaușescu, că la mijloc sunt agenturi de spionaj străine?

— Ceaușescu nu-i prost, a ripostat maiorul. Noi am primit rapoarte exacte: o creștere de zece ori a numărului de turiști din URSS. Oameni care au trecut granița, în România, la volanul unor mașini de producție rusească, Lada. Câte doi sau trei oameni în fiecare mașină, între treizeci și patruzeci de ani fiecare. Unii dintre ei au trecut mai departe în Iugoslavia, dar s-au întors chiar înainte de 17 decembrie, când a început agitația la Timișoara. Ieri, o coloană de cinci mașini Lada s-a apropiat de București dinspre est și n-a oprit la un punct de control. Aveam oameni acolo, la un blocaj rutier, cu un transportor blindat. Au deschis focul cu 22-ul, au distrus trei dintre mașini. Indivizii ăia aveau arme în portbagaje și două uniforme militare românești.

— Deci ăștia-s oamenii cu care ne luptăm? a întrebat Petrescu. Care-i obiectivul lor?

— Nu spun că ăștia sunt inamicii. Spun doar că ei au făcut parte din mecanismul declanșator, asta spun. Adevărul e că nu știu ce se-ntâmplă acum. Eu nu fac decât să urmez ordinele și, între timp, încerc să gândesc. În cine, de sus, se poate avea încredere? Nu știu. Cine-s tipii ăștia noi, care se declară noua guvernare? Nu știu. Militaru ăla, generalul de armată care face atâta tam-tam la televizor, e spion sovietic. Are un dosar gros de zece centimetri.

— Și-atunci, ce ziceți c-ar trebui să facem noi? l-am întrebat.

— Nu lăsați să intre în incinta asta nimeni care vă e necunoscut, a răspuns el.

Și și-a pus iar pe cap chipiul de ofițer. Lucrul acesta l-a făcut brusc să pară mai puțin o ființă omenească și mai mult un element disciplinat al puterii. Dar de vorbit, a vorbit cu blândețe.

— Să v-ajute Dumnezeu.

Și-a luat vestonul și a pornit spre ieșire.

— Aveți grijă să scoateți pe toată lumea de la standurile alea de test și să blocați accesul. Ce va fi, va fi, dar haideți să-ncercăm să păstrăm numărul victimelor la minimul posibil. S-a-nțeles?

Ne-a repartizat la postul de comandă improvizat la poarta din față. În cămăruța de lângă ghereta soldatului de la poartă erau două paturi de campanie, chiar lângă pereții mari, de sticlă. Ne-am instalat acolo și ne-am adus cafea, apă și televizorul.

— Ai încredere în maior? l-am întrebat pe Petrescu, întins în patul îngust.

Se apucase să regleze televizorul, fâțâind antena în toate părțile.

— E cinstit, a răspuns el. Dar e spălat pe creier de atâția ani de când face meseria asta. Fii cu ochii în patru.

— Grea treabă, pe stomacul gol. Hai să căutăm ceva de mâncare.

Soldatul care îl păzise pe presupusul terorist făcea acum de gardă la poartă.

— Trebuie să ieșim să cumpărăm ceva de mâncare, i-am comunicat.

— E-n regulă, a spus soldatul. Dar lăsați-vă armele aici. E pentru binele vostru. Practic, nu putem să vă împiedicăm să le luați cu voi, dar dacă vă întâlniți cu altă patrulă militară și vă văd înarmați, s-ar putea să tragă în voi. Așa că, lăsați-le aici.

Am lăsat armele și i-am pus pe paznici să le încuie în camera muniției.

La un magazin aflat la o jumătate de cvartal distanță, am găsit pâine proaspătă, salam ieftin și vin roșu. Era aglomerat, un lung șir de oameni așteptând să-și cumpere de mâncare. În pofida așteptării, lumea părea bucuroasă. Se încingeau discuții despre partidele politice nou-create sau resuscitate după patru decenii. Un bărbat a intrat în magazin, cărând un pom de Crăciun cu ramuri rare și mărunte. Era o achiziție ieftină, de ultim moment, dar pe fața omului, în timp ce aștepta răbdător la coadă, se citea mulțumirea. Parfumul de brad inunda magazinul, anunțând că Iisus se năștea din nou pe pământ. Am simțit speranța profundă pe care o nutreau oamenii din jur. Un sentiment intens al speranței și al libertății. O fată blondă se uita la mine. Am zâmbit. Mi-a zâmbit și ea.

— Hai să mergem, m-a tras Petrescu de mână, punând în buzunar restul primit de la vânzătoare. Mi-e foame al naibii.

Erau câteva bănci pe marginea trotuarului. Am ales una și ne-am așezat. Am rupt pâinea și am strecurat felii de salam printre bucățile de pâine caldă, improvizând niște sendvișuri grosolane. Am mâncat hămesiți, trecându-ne de la unul la altul sticla de vin. Izbucneau întruna focuri de armă, la câteva străzi distanță, și mi-am dat seama că le dădeam tot mai puțină atenție. Ne-am întors în incintă la pas de plimbare, bucurându-ne de soarele iernii.

Odată ajunși în cămăruța de lângă poartă, m-am ghemuit în pat, înfășurat în două pături, cu pușca de asalt lângă mine. Dintr-un motiv oarecare, încetasem să-mi mai fac griji. În stradă, fusesem infectat cu simțul speranței și al libertății. Rușii nu veneau. Pentru moment, eram liberi. Într-un fel sau altul, tot balamucul avea să se rezolve la un moment dat și să ia sfârșit. Am închis ochii și am lăsat lumina zilei să se transforme în întunericul crepusculului. Era Ajunul Crăciunului.

Anunțul guvernului a venit târziu, în seara aceea. În zonele liniștite ale orașului, lumea se întorcea de la biserici, familiile se adunau în jurul mesei pline cu cea mai bună mâncare pe care o putuseră improviza din proviziile limitate pe care le aveau la dispoziție, copiii așteptau să deschidă cadourile modeste pe care și le permiseseră părinții lor.

Crainicul TV era un bărbat mai în vârstă, care emana un aer de autoritate. Mi-l aminteam din vremea adolescenței, de când prezenta buletinul zilnic de știri, Telejurnalul.

„Dictatorul Nicolae Ceaușescu și soția sa, Elena, au fost judecați și găsiți vinovați de genocid împotriva poporului român", a citit bătrânul crainic, de pe un snop de foi pe care le avea în

față. „Dictatorul și soția lui au fost condamnați la moarte. Sentința a fost dusă la îndeplinire."

A urmat o colindă. Un vechi cântec de Crăciun. Dintr-odată, am simțit în gură gust de putregai și amăreală. Nu mă trăgea ața să cred anunțul. Îmi lăsa senzația de prostioară ieftină.

— Ce-a mai fost și porcăria asta? a răcnit Petrescu la ecran. Ce dracu', asta-i tot? Îl iei pe nenorocitul ăla bătrân și-i bagi un glonț în cap?

Era alb la față. S-a așezat pe marginea patului.

— E o porcărie! a repetat el și a înjurat.

Am stat amândoi și am așteptat. A urmat o a doua colindă. Apoi, prostește, un desen animat cu Mickey Mouse. Iar după aceea imaginea unei ramuri de brad împodobite de Crăciun, timp de minute în șir. După care a reapărut crainicul și a citit același anunț.

— Ceva nu-i în regulă, a comentat Petrescu, și vocea îi suna diferit de cum i-o știam. Am făcut prostia să încep să cred. Mai devreme, când mâncam pe bancă, pur și simplu mă simțeam bine. Speranța oamenilor din jurul nostru era frumoasă și autentică, și era contagioasă. Am lăsat garda jos, fir-ar a dracului să fie.

— Și eu simt același lucru. Nici mie nu-mi place treaba asta. Dar hai s-așteptăm, totuși. Poate există un motiv.

Petrescu n-a răspuns.

Atunci a fost momentul când am simțit suprarealul pentru prima dată. Percepția suprarealului, când răul se ascunde la vedere. La televizor, tocmai se termina altă colindă. Fusese corul Madrigal, într-o înregistrare bună. A urmat un desen animat cu Popeye. Ne uitam la ecran nemișcați, așteptând să mai dea niște știri. Soldații de gardă se uitau și ei, din hol. Toți aveau

un aer îndârjit și neliniștit. Din nou o colindă, urmată de alt desen animat.

După aceea a apărut din nou bătrânul crainic și a mai repetat o dată anunțul. A adăugat că o casetă video conținând înregistrarea procesului se afla pe drum spre televiziune. Postul era în continuare înconjurat de teroriști lunetiști, a explicat el, de aceea transportul se făcea cu vehicule blindate.

Fiecare minut din noaptea aceea a trecut dureros de lent. Noi așteptam cu încăpățânare, nemișcați în fața micului ecran albnegru. Succesiunea de transmisiuni devenise predictibilă: anunțul repetat, o colindă cântată de corul Madrigal și desenele animate: Rățoiul Donald, Mickey, Popeye, chiar și o veche Ciocănitoare Woody. Și din nou anunțul, și se repeta tot ciclul.

— Dă-o dracu', băi nene, nu așa! a mârâit Petrescu din patul lui.

Părea mai afectat decât aș fi crezut că e posibil; întotdeauna îl considerasem un cinic.

— E ca și cum i-ai duce pe toți naziștii pe o alee retrasă și i-ai strânge de gât, în loc de Nürnberg, a explicat el. N-ai niciun sentiment de curățare, niciun act de justiție, doar o crimă în plus.

Și apoi, în creierii nopții, o înregistrare a rulat pe ecranele televizoarelor timp de câteva minute. Pista de sunet fusese eliminată. Totul se petrecea în tăcere. Ceaușescu, sleit de puteri, ținându-și în mână căciula de blană, cobora dintr-un transportor blindat. În ciuda unei anumite slăbiciuni fizice, se ținea drept. Înregistrarea a sărit la imaginea unui colț de sală de clasă, unde două pupitre înguste fuseseră aranjate în formă de L. În spatele lor ședeau Ceaușescu și soția lui, cu hainele de iarnă pe ei, contrându-se pe mutește cu persoane necunoscute

aflate în spatele camerei. Din când în când, Elena Ceaușescu dădea din mâini viguros, iar în momentele acelea una dintre mâinile dictatorului o atingea, oprindu-i gesturile și vorbele. Cu cealaltă mână, dictatorul făcea întruna gesturi disprețuitoare către cei aflați în spatele camerei. Figura lui, țintă a disprețului și a urii timp de atâtea decenii, își pierduse amprenta puterii. Devenise figura unui om încolțit, care știe că a ajuns la capătul funiei și își joacă scena ieșirii din istorie. Înregistrarea a sărit iar. Acum arăta curtea unei baze miliare. Lentila obiectivului se apropia de un zid. Când a ajuns acolo, mi-am dat seama la ce mă uitam. La baza zidului erau prăbușite cadavrele celor doi soți Ceaușescu, ciuruite de gloanțe, contorsionate, cu piepturile scăldate în sânge. Apoi înregistrarea s-a terminat. Imaginea globului de Crăciun care atârna în ramura de brad a înlocuit vederea cadavrelor. Ochii mei încă mai vedeau imaginea anterioară, cu cele două trupuri contorsionate. Aș fi vrut să opresc pe loc acea imagine, s-o examinez cu atenție, să înțeleg ce se petrecuse, sensul tuturor acestor lucruri. Dar totul se terminase.

44

25 decembrie 1989
Institutul Național de Știință și Tehnologie
Departamentul Propulsie
București, România
16:30

M-a trezit murmurul unor comunicații radio intense. Victor s-a răsucit în patul lui, înfășurându-se la loc în pături. I se vedeau aburii respirației, în lumina slabă care pătrundea dinspre hol.

— Mișcă! Mișcă! a ordonat o voce tăioasă.

M-am ridicat din patul îngust și m-am uitat. Un locotenent tânăr mâna soldații. Oamenii primeau încărcătoare pline de la cineva însărcinat cu administrarea depozitului și dădeau fuga afară, în beznă.

Petrescu a ridicat capul, trezit și el din somn.

— Ce naiba se petrece?

— Nu știu.

Dinspre centrul de comunicații improvizat venea vocea metalică a unei transmisiuni radio. Zgomotul static acoperea cuvintele. Operatorul a cerut repetarea mesajului. S-a repetat transmisia: „Vehicule inamice... la kilometrul unu... oraș... se apropie dinspre vest, Institutul este o posibilă țintă..." Comunicația era întreruptă de fâșâituri.

— Mișcarea! a răcnit locotenentul și a împins restul de soldați pe poartă. Și-a verificat rapid încărcătorul propriei sale puști de asalt și tocmai se pregătea să-și urmeze soldații, când un bărbat a traversat în fugă toată curtea interioară și s-a repezit la el. Era Maiorul.

— Ce dracului se-ntâmplă? s-a răstit el la tânărul ofițer. Raportează!

— Transmisie radio despre o coloană de vehicule inamice, a spus locotenentul. Ar trebui să ajungă aici din clipă-n clipă.

— Ce vehicule inamice? Cine sunt?

— Nu știu, tovarășe maior. Dar o să ajungă imediat.

Locotenentul era speriat. Maiorul l-a cântărit dintr-o privire rapidă și s-a dus zorit la operatorul radio.

— De unde-ai primit comunicarea? l-a întrebat pe operator și l-a scuturat de umăr.

— Nu știu exact, tovarășe maior.

— Ce dracului vrei să spui, cum adică nu știi exact?! a urlat sălbatic maiorul. De unde-a venit transmisia?

De afară sosea vuiet de motoare. Am înghețat. Trei transportoare blindate standard au virat de pe bulevard și au pornit drept spre poarta noastră. Locotenentul a dat fuga afară, în întuneric, și s-a apucat să dea ordine cu glas răstit. Maiorul l-a lăsat pe operatorul radio și s-a dus la fereastră, să cerceteze cu ochi de vultur vehiculele care se apropiau. Primul transportor s-a oprit exact în fața porții. La radio s-au auzit câteva hârâituri, apoi o voce limpede. Cineva a râs și a spus „Sper că labagiii ăștia au mâncare caldă și ceva de băut, că mi-e foame, mi-e sete și-s obosit". Radioul a hârâit iar și vocea a continuat pe alt

ton: „Către institut, sunt locotenentul major Roșca, la comanda unității de patrulare doi..."

O furtună de gloanțe a izbucnit afară. Foc intens de arme automate copleșea transportoarele. Trasoarele se concentrau asupra primului dintre vehicule. Ricoșau zburând în toate direcțiile. Vocea de la radio a început să blesteme. După câteva clipe de confuzie, primul vehicul a dat înapoi și s-a izbit de cel din spate. Toate trei au încercat să facă manevre de evitare. Apoi au deschis focul cu 22-urile. Peretele de sticlă s-a făcut țăndări sub tirul proiectilelor de calibru mare. M-am rostogolit la podea, iar Victor m-a împins într-un colț, unde eram protejat de porțiunea inferioară a zidului de beton.

Am început să urlu:

— Nu mai trageți! Sunt ai noștri! Sunt ai noștri, fir-ar să fie, opriți-vă, opriți-vă! Nu mai trageți!

Am tot strigat în van, știind deja că n-am nicio șansă de-a mă face auzit.

— AG! AG! răcnea locotenentul de undeva din noapte.

Motoarele urlau fără încetare. Am riscat să ridic capul cu prudență, ca să mă uit spre stradă. Blindatul din spate dăduse în marșarier până în bulevard și acoperea toată zona cu foc continuu. Cel din mijloc a încercat un viraj strâns și s-a izbit din nou de primul, care făcea, la rândul lui, manevre, după care a nimerit într-un acostament înalt și s-a răsturnat pe o parte. Burta îi era acum expusă, orientată către poartă. Vehiculul din față a reușit să întoarcă. A încercat să se poziționeze astfel încât să-l protejeze pe cel răsturnat, dar era prea târziu. Un AG a lovit burta expusă și transportorul culcat pe o parte a explodat. Au urmat și alte lovituri de AG. Mitralierele urlau fără înce-

tare. Flăcările au înghițit transportoarele. Mașinile acelea nu erau proiectate să suporte atacuri cu aruncătoare de grenade. Și totuși, micile turele continuau să riposteze, împroșcând la nimereală cu proiectile de calibru greu în direcția porții. Victor m-a tras iar în jos. M-am întins pe podea, printre cioburile ascuțite de sticlă, uitându-mă după maior. Era întins pe jos, în hol, cu trupul răsucit, parțial proptit de perete. Fusese lovit de prima rafală de 22-uri trasă de artileriștii năuciți din transportoare.

Bătălia părea că avea să dureze o veșnicie. Treptat, intensitatea focului de mitraliere s-a diminuat. Lipsiți de experiența unor lupte anterioare, soldații erau înfricoșați, temându-se de orice mișcare. Toate trei blindatele ardeau. Când și când, erupea câte o rafală lungă de foc automat, urmată de răcnete care ordonau încetarea focului. Gloanțele ricoșau din ziduri. În cele din urmă, s-a dat ordinul să se inspecteze vehiculele carbonizate.

M-am ridicat cu prudență. La fel și Victor. M-am apropiat de trupul maiorului și l-am răsturnat pe spate. Era mort. Am stat amândoi și ne-am uitat. Îmi venea să dau fuga la soldați și să le explic greșeala tragică, să-i fac să priceapă că-i omorâseră pe ai lor. Și totuși, nu m-am mișcat din loc, stăteam și mă uitam, atâta tot.

— Ciudat, a spus Petrescu și s-a întors spre mine. Toată porcăria aia de la radio, ai auzit-o?

— Am auzit-o. Mă-ntreb dacă puteau s-ajungă la rezervorul de hidrogen cu 22-urile alea.

Victor și-a înălțat capul, cu o lumină stranie în ochi.

— Standul de test! a exclamat el. Tocmai la naiba-n spate, și-aici comedia asta proastă.

M-a înșfăcat de braț.

Îi înțelegeam ideea.

— O diversiune.

— Să mergem! m-a îndemnat el.

Ne-am luat armele și am plecat. De cum am dat colțul după clădirea principală, am văzut un șir de patru camioane și un transportor blindat parcate în spate, lângă standurile de test. Siluete de bărbați în uniforme de ofițeri se vedeau în dreptul camioanelor, în timp ce oameni în uniforme de soldați încărcau camioanele.

Victor m-a apucat de braț.

— Ăștia iau piesele MRFEM. Documentația, a spus el, gâjâind din fundul gâtului. Curăță tot!

S-a uitat la mine cu disperare.

— Masacrul ăla de la poartă! a exclamat el. Tot rahatul ăla de la poartă a fost doar o diversiune.

M-a apucat brusc de umeri și m-a zgâlțâit.

— Înțelegi? Pricepi, mă, fir-ar să fie?!

Înțelegeam. Aleea întunecoasă era ca un carusel rotindu-se rapid, parcă totul se învârtea în jurul meu, eram ametit, totuși știam unde-mi sunt mădularele, îmi simțeam brațele, picioarele proptite pe o suprafață tare, care nu voia să stea locului. Am scrutat camioanele și oamenii din jurul lor. Unul dintre ei s-a întors și s-a uitat la noi. Era greu să distingi detalii în lumina fluorescentă nefiltrată care venea de la stâlpii de iluminat înalți, însă l-am recunoscut pe Bolek.

— El e! a exclamat Petrescu, recunoscându-l și el în același moment.

Și-a ridicat AK-47-le în poziție de tragere și și-a scos încărcătoarele de prin buzunarele hanoracului. A armat și s-a uitat la mine.

— Să nu-i lași să pună mâna pe mine până nu termin, mi-a cerut.

— Ce vrei să faci? l-am întrebat, cunoscând deja răspunsul.

— Le arunc tancul în aer!

L-am apucat de braț.

— Nu merită să mori pentru asta, Victore!

— Dă-mi drumul!

Și-a scuturat brațul din strânsoarea mea și și-a aranjat din nou cureaua puștii.

— E o mare porcărie, a spus el. Toată treaba asta, tot ce se-ntâmplă. Oameni fraieriți, omorâți. Viețile nu contează. Noi nu contăm. Dar dă-i dracului. De data asta, o să contez. Lasă-mă să plec!

M-a apucat de umeri și s-a uitat în ochii mei. A vrut să mai adauge ceva, dar a renunțat și a luat-o la fugă către latura estică a complexului de testare.

Eu am rămas pe loc, uitându-mă în urma lui ca paralizat. Știam că Victor avea să moară în următoarele câteva minute, dar gândul refuza să se lase exprimat.

Evenimentele s-au precipitat și m-au forțat să acționez. Victor a fugit în noapte, devenit doar o umbră. Deodată, dinspre umbra aceea a izbucnit o salvă prelungă. Traiectoria urmată de trasoare a dezvăluit ținta, puncte de un roșu arzător zburând prin aer către rezervorul de hidrogen. La răsunetul armei, cei care încărcau camioanele au început să se miște cu o repeziciune frenetică, precum gândacii descoperiți pe o podea murdară când

se aprinde lumina. S-a ripostat tot cu focuri de armă, de data aceasta trasoarele căutându-l pe Victor. În secundele dilatate care măsurau acel timp deformat, încă mai vedeam unde era, alergând și trăgând cu arma. Trasoarele ostile păreau să-l găsească, și totuși îl ratau, iar el continua să tragă. Voci răcneau de lângă camioane, motoare se ambalau în gol.

Mi-am ridicat pușca și am armat. Gândurile au continuat să mi se deconecteze de la realitate. În cine urma să trag? De ce? Aceia erau concetățenii mei, oameni și ei, care ascultau de alte ordine, și totuși eram cu toții la fel. Dar ei încercau să-mi ucidă prietenul, care se grăbea acum către propria-i moarte.

Din depărtare, Victor a strigat ceva și a tras încă o rafală prelungă. O ploaie de trasoare l-a țintit drept răspuns.

Mi-am decuplat mintea și am deschis focul, scoțând un răcnet disperat și nedeslușit, cu mâinile înțepenite pe armă, cu trăgaciul pe jumătate apăsat, zgomotul și izbitura ritmică a fiecărui foc tras făcând ca o energie aparte să mi se scurgă din armă în brațe. Cu toate astea, printr-o vagă conexiune reziduală între realitate și conștiință, am ridica gura țevii, cruțându-i pe indivizi. Gloanțele mele au zburat în sus, lovindu-se de cer și de zidurile goale.

În sens invers, proiectilele au venit în căutarea mea. Camioanele încărcate cu lăzile MRFEM și-au ambalat motoarele și au plecat.

Arma mi s-a golit. Cu mâini tremurânde, am înlocuit încărcătorul și am armat.

Încă o rafală a luminat scurt dinspre Victor, aflat acum undeva aproape de rezervor. Un aflux de trasoare a pornit în căutarea lui, puncte de foc lacome de carne. Am urlat și am pornit

iar să trag. Un glonț m-a lovit în piciorul stâng. Arma mea a continuat să tragă de parcă ar fi fost independentă de voința mea, făcând un zgomot imposibil de separat de ecourile care reverberau din pereți. Un alt glonț mi-a găsit șoldul. Și un altul m-a lovit în umăr, făcându-mă să mă răsucesc pe loc.

M-am prăbușit la pământ. Șocul îmi zgâlțâia trupul, durerea era încă surdă.

Am simțit deodată că mi se face frig. Tunetul mitralierelor umplea aerul, în timp ce motoarele urlau, ambalate la maximum. Pierzându-mi cunoștința, nu puteam decât să mă uit la cer și la revărsarea de gloanțe trase în văzduh.

Apoi am auzit deflagrația. Un fulger puternic a iluminat șirul de plopi înalți care mărgineau bulevardul și clădirile înalte din spatele lor. Explozia a zguduit totul. Aerul rece a fost măturat de arșița intensă a undei de șoc produse de detonație, s-au sfărâmat ferestrele și pământul s-a cutremurat.

A făcut-o, mi-am spus, a nimerit afurisitul de rezervor.

Ultimul gând de care mi-am mai adus aminte.

45

Clădirile institutului arătau posomorâte în lumina ceţoasă a lunii, în timp ce traficul dens de pe bulevard umplea aerul cu aburi toxici. Gazele de eşapament se amestecau cu fumul iute de la tarabele cu grătar instalate pe trotuare.

M-am uitat la soldatul care păzea poarta. Uniforma lui avea un model nou de bonetă, vechiul aer de bloc sovietic fiind înlocuit cu un amestec de infanterie şi poliţie.

— Ce-i aici?

Ochii lui Jane au ajuns în faţa mea, juxtapunând chipul ei peste imaginea vechii instituţii.

— Te uiţi de parcă ai fi în transă, Matt.

Prezenţa ei m-a făcut să simt realitatea alienării mele. Trecuseră ani. Acum eram un străin, unul dintre aceia care trebuie ţinuţi afară de paznicul din gheretă.

Un bărbat a ieşit pe poartă, după ce a schimbat câteva cuvinte cu soldatul. A trecut pe lângă mine, privindu-mă cu luare-aminte.

— Al naibii să fiu dacă nu eşti dumneata, domnule Sălăjan! a exclamat omul.

A întins mâna şi i-am strâns-o, profitând de moment ca să-l cercetez din ochi. L-am recunoscut. Lucra acolo ca mecanic. Mi-l aminteam mai tânăr şi mai slab, genul ceva

mai înfipt. Acum se îngrășase și avea trăsăturile obosite, cu pungi umflate sub ochi.

— Mă bucur să te văd, am spus, incapabil să-mi amintesc numele lui. A trecut ceva vreme. Cum mai merg lucrurile?

A râs afabil, dar nu prea vesel.

— Cum ar putea merge lucrurile pe-aici? În jos. Nu cunoaștem decât o singură direcție.

— De ce?

— Ei, domnule Sălăjan, e o poveste lungă. Nu știi cum sunt oamenii aici, românii buni? Ai fost plecat multă vreme, poate-ai uitat. Nici măcar nu mai arăți ca noi. Când te-am văzut mai adineauri, tunsoarea, ochelarii, hainele astea, mi-am zis, uite un străin, ce-o face aici, și când m-am uitat mai bine, erai dumneata.

Am făcut un gest către poartă.

— Și tot aici lucrezi? Cum merge treaba?

— Aici? Nu mai lucrez aici! Ce să fac aici?

A râs cu amărăciune.

— Strungurile s-au dus. Mașinile s-au dus. Cea mai mare parte a echipamentului s-a dus.

— Serios? am ridicat din sprâncene. Cum așa?

— He, he, domnule Sălăjan, ți-am zis eu c-ai fost plecat prea multă vreme. Unde puteau să se ducă? S-au vândut, acolo s-au dus. Și-au umplut unii buzunarele. Ce le pasă lor că nu mai obții contracte, ei și-au luat case, mașini, restul ducă-se naibii.

A arătat cu mâna îndărătul lui, către instituție.

— Totul e rupt în bucăți, numai instalații mici, independente. Salariile sunt bugetare. Mărunțiș. Unele sectoare au fost privatizate și acum depozitează în incintă lenjerie și Coca-Cola.

— Sună destul de rău, am spus.

Buzele i s-au întins într-un zâmbet de dezamăgire, în timp ce clătina încet din cap.

— Și-atunci, ce faci aici? l-am întrebat.

— Ah, mi-am luat niște acte care-mi trebuie, de la Personal. Cum spuneam, nu mai lucrez aici, acum mă ocup de vânzări.

— Vânzări? i-am zâmbit. Ce vinzi?

Omul mi-a aruncat o privire rapidă, iscoditoare.

— De toate, a răspuns surâzând și i-a dispărut orice expresie din ochi. Un pic de-asta, un pic de-ailaltă, merge treaba. Mai bine decât aici – și-a fluturat disprețuitor degetul mare către poartă.

— Cine e? a întrebat Jane, sprijinindu-se zâmbitoare de umărul meu.

Am tresărit puțin. Din nou mă deconectasem de prezența ei. I-am atins brațul, răspunzându-i la zâmbet.

— A lucrat aici pe vremuri. Cică nu mai e nimic și se pune praful prin camerele goale.

Ea a zâmbit din nou.

— Prietena mea, Jane, i-am prezentat-o omului.

Jane i-a întins mâna.

Engleza dialogului dintre mine și Jane l-a făcut pe celălalt să se simtă ca o gazdă. I-a luat ceremonios mâna lui Jane și i-a sărutat-o. După obiceiurile și purtările locului,

era un semn de considerație, de politețe. I-a lăsat mâna și a zâmbit, studiind-o, dând din cap aprobator.

— Ți-ai luat femeie de-asta străină, domnule Sălăjan. Nu-i rău deloc, te rog să-i spui doamnei că e foarte frumoasă, dacă nu te superi c-o zic, domnule.

Am tradus ce spusese. Jane, calmă, și-a păstrat zâmbetul ca o mască pe față.

— Unde locuiești acum, domnule Sălăjan?

— În California. Los Angeles.

— Aha, America! a exclamat el, râzând și dând din cap, cu un aer care sugera că probabil mă trăgeam de șireturi cu toate celebritățile de la Hollywood pe care le știa el de prin filme. Cu ce treburi înapoi acasă, domnule Sălăjan? Doar în vizită?

— Da și nu, am răspuns, privindu-l cu atenție. S-ar putea să mă uit și după ceva afaceri. Să văd dacă găsesc oameni pentru muncă ieftină și de bună calitate, la niște contracte pe care le am.

A devenit atent instantaneu.

— Contracte de muncă? Ce fel de muncă, domnule Sălăjan?

— Componente metalice complexe. Chestii care au nevoie de multă prelucrare , o groază de muncă. Știi la ce mă refer? Dacă-ți aduci aminte, cu ani în urmă, componentele alea complicate pentru motoare. În genul acela, asta caut.

S-a încruntat.

— Domnule Sălăjan, aici nu mai poți să faci așa ceva, a spus el pe un ton amar. Ți-am spus, toate mașinile s-au dus. Poate să reușești să faci ceva la fabrică, acolo, după

gard, dar e greu, acuma lucrează cu străini, nu prea mai e loc pentru altceva.

M-am uitat la el cu atenție. Nu renunțase la oportunitate. Aștepta.

— Dar dacă aș vrea să fac doar câteva piese complicate, să zicem două sau trei dintre ele? Asta s-ar putea?

Și-a frecat bărbia.

— Posibil. Cum ai face plata, în dolari sau în euro?

— Oricum e nevoie.

S-a uitat în lungul trotuarului și apoi în jos, la propria-i încălțăminte.

— Unde stai, domnule Sălăjan? Ai un număr de telefon la care să iau legătura cu dumneata?

— Stau în casa unui prieten, am răspuns și i-am dat numărul cartelei de mobil pe care o cumpărasem în ziua aceea.

— Dacă e să găsesc ceva, te sun, m-a asigurat omul și și-a luat la revedere, sărutându-i iar mâna lui Jane.

Ne-a lăsat și a pornit către metrou.

M-am întors să mai arunc o privire la institut. Soldatul de la poartă discuta cu o femeie tânără, fumând și gesticulând.

☆ ☆ ☆

Traficul citadin s-a dovedit a fi o provocare. Numărul vehiculelor de pe străzi crescuse de zece ori, comparativ cu cel de pe vremuri. Mă foloseam de opririle la semafor ca să privesc peisajul: o clădire de beton mare, lăsată neterminată din vremuri de demult și flancată de apariții

mai noi, din sticlă și oțel. De cealaltă parte a străzii, un McDonald's. Înconjurat de o peluză verde perfect întreținută, fast-foodul arăta ca un poster publicitar transplantat din realitatea normală într-o dimensiune stranie. Sau poate era de vină doar mintea mea deformată, incapabilă să priceapă prezentul. Vechea țară se schimbase, iar eu încă mai eram ancorat în trecut.

Am parcat Jeepul Cherokee și am făcut pe turistul. Am redescoperit străzi, colțuri de clădiri, amintiri. Era o senzație plăcută. Fiecare oraș are un miros al lui. Mirosul Bucureștiului se schimbase, dar nu complet, încă mai existau în noul oraș urme ale celui vechi. Pulsul străzilor era foarte intens. Traficul era alert, mașini noi laolaltă cu vehicule vechi și decrepite. Se construiseră mini-malluri cu structuri de oțel și sticlă fumurie, contrastând cu clădirile vechi, neîntreținute. Amestecul de nou și vechi era dominat de ritmul rapid, frenetic, și totuși mai exista destul vechi cât să mă ajute să-mi amintesc.

Mi-am dat seama că mâna lui Jane era în mâna mea și fusese acolo cea mai mare parte a plimbării. M-a izbit asemănarea ei cu cealaltă femeie, de cu mulți ani în urmă, asemănare care mă frapase de la bun început în LA, când o văzusem prima dată în cafenea, și de care uitasem între timp. M-am oprit și am strâns-o în brațe, ridicând-o puțin de la pământ ca să-i simt căldura aparte. Am sărutat-o. A reacționat bine, deși fără înțelegerea acelui moment special, a acelui sentiment special. Momentul îmi aparținea numai mie.

Ne aflam în fața unui han vechi, un punct de reper în peisajul citadin, care găzduia restaurante, un bar, câteva prăvălii și prea multe amintiri. Am tras-o înăuntru.

— Hai să bem ceva aici, i-am spus. Un coniac bun, de modă veche.

— Nici măcar n-am mâncat de prânz, Matt.

— Vrei să mâncăm?

A zâmbit vag, ridicând din umeri.

— Nu țin neapărat.

Alcoolul mi-a făcut bine, mi-a temperat ritmul interior. Am chemat chelnerul și i-am cerut un pachet de țigări. Mi-a adus un pachet de Camel și ne-am aprins amândoi câte o țigară. După interdicția din barurile LA-ului, atente cu sănătatea clienților, era și mai relaxant să tragi un fum pe lângă băutură.

— În regulă, a spus Jane, aplecându-se peste măsuță și fixându-mă cu ochii ei negri. Ce-i așa deosebit la locul ăsta? O simt în tine, e ceva foarte puternic.

M-a luat prin surprindere. Era pentru prima dată când se arăta atât de atentă. Nu mai era sălbăticiunea aceea ciudată și minunată, acum era o femeie care se implica.

— Cu niște ani în urmă, am început eu, în locul ăsta, o femeie de care eram îndrăgostit până la disperare, mi-a zis că urmează să se mărite cu altul. Nici n-am mai văzut-o, nici n-am mai auzit nimic despre ea de-atunci. Acum mă simt ciudat de bucuros să fiu aici cu tine.

— Cum o chema?

Am tras din țigară, am suflat fumul.

— Carmen.

Ochii lui Jane au sclipit ca și cum ar fi însoțit un zâmbet, dar ea nu zâmbea. S-a aplecat peste masa joasă și m-a sărutat încet, fără nicio îmbrățișare, lipindu-și pur și simplu buzele de ale mele, jucându-mi limba cu limba ei și sorbindu-mi ușor respirația.

— Poftim, a spus ea trăgându-se înapoi. S-a rupt vraja.

Într-adevăr? mi-am spus.

Dar, pentru o clipă, viața părea frumoasă.

46

Am pus mobilul ieftin pe masa din bucătărie și am așteptat. Afară, lumina dimineții prindea puteri pe măsură ce se ridica soarele din spatele aglomerărilor de clădiri din beton. Pe plită, apa începea să fiarbă într-un ibric vechi și știrbit. Am amestecat în ea patru linguri de cafea și două de zahăr, încercând să nu fac niciun zgomot.

Jane încă mai dormea. Noaptea făcuserăm dragoste. Fusese inițiativa ei, de parcă încerca să mă zguduie ca să scoată ceva din mine la lumină. Îmi făcuse bine, o parte din anxietatea acută îmi dispăruse. Dar nu putea înlătura rădăcinile trecutului. Nu putea să-mi estompeze gândul la umbrele acestuia. Umbre care vegheau pe undeva, așteptându-mă să fac o mișcare, în timp ce și-o pregăteau pe a lor.

A sunat telefonul. L-am ridicat repede, oprind sunetul.

— Bună dimineața, domnule Sălăjan, a spus vocea fostului mecanic de la institut. Scuze că sun așa devreme, e un moment potrivit?

— Îmi beau cafeaua, am spus.

— Aha, OK, OK, a râs el.

A repetat „*OK*"-ul de parcă i-ar fi oferit un anume grad de complicitate cu proiectul în care își închipuia că sunt implicat.

— Domnule Sălăjan, referitor la problema pe care ai menționat-o ieri, am întrebat pe ici, pe colo, în ideea că aș putea să-ți fiu de folos.

Așa repede s-au prins în cârlig? mi-am spus, cu instinctul de-a da înapoi. *Ori sunt doar escroci?*

Am forțat nota.

— Ce problemă?

El a devenit îngrijorat.

— Piesele de care ai nevoie să fie fabricate, ai pomenit ieri despre ele, a spus pe un ton șovăielnic.

— Ah, da, îmi aduc aminte.

A scos un râs nervos.

— Cum spuneam, am întrebat în jur și-am găsit niște oameni care să-ți facă treaba, mă întreb dacă ai fi interesat să te-ntâlnești azi cu ei.

— E vorba de o firmă particulară?

— Cam așa ceva, domnule Sălăjan, o să-ți explice ei. Depinde ce treabă este de făcut, cât de complicată e, materiale și așa mai departe. E mai degrabă un parteneriat ad-hoc, niște oameni care se adună laolaltă pentru o treabă anume.

— Asta-i puțin neobișnuit, i-am spus.

Am râs încet, ironic, chibzuind. Tot nu-mi aminteam numele omului.

— De unde știu că sunt în stare să facă ce-mi trebuie mie?

— Au mai făcut așa ceva și înainte.

— Au mai făcut așa ceva și înainte?

— Da.

— Păi, hai să ne întâlnim cu ei. Vreau să văd și eu niște lucrări făcute de ei. Vreau să știu cât timp le-a luat pentru fiecare în parte. Cu banii, putem discuta.

— Bun, bun, atunci, ne-am înțeles.

Mi-a dat adresa unui local la care să ne întâlnim pentru masa de prânz. Cunoșteam zona, dar numele nu-mi spunea nimic. Un restaurant nou, probabil, printre multele care răsăriseră în oraș.

☆ ☆ ☆

— Lasă-mă pe mine la volan, a spus Jane.

Ieșiserăm din bloc și instinctul îmi spunea din nou că suntem supravegheați. Am rămas lângă Cherokee, cu capul plecat, și m-am prefăcut că-mi descâlcesc cheile, în timp ce aruncam priviri în jur. O mașină parcase sub copacii rari aflați nu departe de Jeepul meu. Omul de la volan fuma și aștepta. Mai încolo, de cealaltă parte a străzii înguste, altă mașină, un Opel roșu-cireașă, cu ferestre fumurii. Părea nepotrivită în peisaj, cum stătea parcată acolo, cu roțile orientate spre stradă.

— E o junglă pe străzile astea, i-am spus lui Jane. Ești sigură că vrei să conduci?

Ea mi-a tras încet cheile din mână.

— Îhî, sunt sigură.

A și dovedit-o. Conducea iute și depista traseul cu ușurință. Era de parcă s-ar fi supus singură unui test, de parcă ar fi testat mediul stradal străin într-un fel profesionist.

A parcat, strecurând Jeepul între două Renault-uri, cu roțile din dreapta urcate pe bordură.

Când am coborât pe trotuar, mi-a înapoiat cheile și a bătut ușor cu palma în capota Jeepului.

— Cred că știu prea puține despre tine, i-am spus.

Ea a zâmbit.

— Cascadoriile fac parte din fișa postului meu, a răspuns și în momentul acela nu mai zâmbea.

M-am uitat la ea și am înțeles că îmi deschisese o ușă mică.

Nu mă pricep la femei. Două povești am avut la viața mea, cu amândouă am dat-o-n bară. Iubisem cândva, profund și total, și de atunci purtam cu mine un reziduu al acelei iubiri. Câțiva ani mai târziu, Christine a fost alegerea pragmatică ce s-a dovedit a fi greșită. Sau poate a simțit acel reziduu și a ales să-și dedice energia carierei, după care a renunțat la mine imediat ce m-am scufundat prea adânc în propriile-mi necazuri. După atâția ani, asemănarea fizică a lui Jane cu Carmen era ispititoare. Ca un elixir al tinereții, prezența ei îmi dădea o stare de bine, dar o simțeam închisă în ea și nu făceam nimic ca să schimb lucrurile. Și deodată, ea deschisese acea mică fereastră.

O berlină mare și luxoasă mi-a întrerupt gândurile. A trecut pe lângă noi în viteză, claxonând puternic un câine vagabond. Am cercetat străzile. Nu depistam nicio mașină care să se țină ca o umbră după noi. Asta nu însemna nimic. Umbrele erau acolo, undeva.

Noul meu prieten, mecanicul, a ieșit de la terasa unui restaurant, înșirată pe trotuar, la colțul străzii. Era restaurantul pe care mi-l indicase ca loc de întâlnire.

— Bun-venit, bun-venit, a spus el și a ridicat mâinile în lateral, transformând gestul într-o invitație. E vreme bună, să stăm afară?

N-aveam nimic de obiectat. Omul i-a sărutat mâna lui Jane și ne-a poftit la o masă. Atunci mi-am amintit numele lui mic. Marian. Ne-am așezat și lui Marian i-a sunat telefonul.

— Da, a răspuns el cu voce dură și lipsită de expresie. Au venit. Da, domnule.

S-a întors spre noi și i-a dispărut duritatea din voce când ne-a întrebat ce-am vrea să bem.

Pe stradă, un Mercedes a încetinit la trecerea pe lângă restaurant. În mașină, un bărbat a ridicat un obiect închis la culoare. Lumina s-a reflectat în lentile. Mașina a accelerat. Marian nu părea să fi observat. Zâmbetul lui Jane a rămas neschimbat.

Am mai așteptat vreo zece minute. Marian a făcut pe gazda și ne-a oferit încă un rând de băut. Am refuzat politicos. Băutura lui Jane era neatinsă.

Mercedesul, cel de dinainte sau unul asemănător, s-a întors și a oprit. Doi bărbați îmbrăcați la costum au ieșit din limuzină și s-au apropiat de masa noastră. Păreau croiți din același material uman: supraponderali, dar viguroși, cărându-și cu un mers grosolan burțile mari, dar compacte, cu obraji de buldogi, gâturi groase, cu grăsimea revărsată peste gulerul cămășii, buze strânse și ochi mici, îngropați în figuri porcine, de făpturi prospere și dure. Unul dintre ei ducea o servietă.

Marian, mecanicul, s-a ridicat și a făcut prezentările. Ne-am strâns mâinile. Nou-veniții i-au sărutat mâna lui Jane. Părea deja obișnuită cu acest obicei.

Omul cu servieta a deschis-o și i-a dat celuilalt un dosar mic. Acesta l-a deschis, dezvăluind o primă pagină cu fotografia mea, făcută cu câteva minute în urmă, din Mercedes. Următoarea pagină părea a fi fotocopia unui formular, cu fotografia mea în colțul de sus. Semăna cu unul dintre vechile mele formulare de angajare la institut.

— Ați fost plecat multă vreme, domnule Sălăjan, a spus omul ridicând spre mine ochii mici, impenetrabili, cântărindu-mă din priviri și deschizând astfel ostilitățile.

— Șaisprezece ani, am precizat.

Omul a rămas în așteptare. Nimeni nu spunea nimic. Mi-am împreunat încet mâinile pe masă și m-am uitat atent la cel care conducea discuția. El a schițat un rânjet.

— Șaisprezece ani e multă vreme, domnule Sălăjan. Aici suntem în Balcani. Se întâmplă multe lucruri. Țara asta a fost vândută de nenumărate ori, ca o creanță veche. Acum suntem o țară NATO, gata să reintre în Europa cât de curând. Vin aici tot felul de oameni cu tot felul de idei. Mai bine să ne asigurăm că facem afaceri cu parteneri legitimi. Mă urmăriți?

Am încuviințat dând din cap.

— Bun, a spus omul. Așadar, cu cine avem de-a face?

— Aveți de-a face cu mine, am spus prudent. Conduc o mică afacere. Am niște idei inovatoare de produse aerospațiale de care s-a ales praful la o corporație pentru care

am lucrat cândva. Acum încerc să-mi aplic ideile pe cont propriu, dar trebuie să păstrez costurile scăzute.

M-a cântărit iar din priviri, cu ochii săi înguști, porcini.

— Aici suntem departe de California, domnule Sălăjan, a spus el.

Am dat din umeri.

— Distanța nu-i o problemă. Eu caut mână de lucru ieftină, care să facă muncă de calitate. M-am gândit la institut.

— De ce la institut?

— Aici am lucrat cândva. Și-apoi, îmi doresc un partener care să opereze la un nivel de asigurare a calității tipic pentru industria aerospațială. Dar am dat peste Marian, care mi-a spus că institutul și-a pierdut posibilitățile tehnice. Mi-a mai spus că grupul vostru ar putea avea capacitatea de fabricare pe care o caut eu și, sincer vorbind, mă îndoiesc.

El și-a îndreptat umerii și s-a încruntat, îngropându-și și mai adânc ochii mici în grăsimea feței.

— Ce vă face să vă îndoiți de capacitățile noastre?

Am sorbit din paharul cu cola.

— Când o industrie se duce de râpă, am spus, și cultura ei se duce de râpă. Poate că voi aveți aici mașini de bună calitate, echipament de inspecție cu raze X, poate chiar și echipament de măsură digital, pe undeva, prin altă parte. Dar deprinderea de-a realiza o piesă strict după specificații și de-a o livra împreună cu documentația aferentă, deprinderea asta e greu de menținut.

El a zâmbit cu gura până la urechi și a dat din mână de parcă mă poftea să mă strângă la pieptul lui gras.

— Despre câte piese și despre câți bani vorbim aici? a întrebat el.

— Despre trei piese, am răspuns și m-am gândit bine la piesele nucleului MORPHEM.

— Doar trei piese? a întrebat el, pierzându-și masca de pe față, vizibil dezamăgit.

Am dat din cap aprobator și am mai aruncat o carte în joc.

— Da, trei piese, vreo 500.000 de dolari piesa.

Mi-a aruncat o privire, s-a întors și a strigat la chelner:

— Apă minerală!

Apoi s-a întors iar spre mine.

— Pe-aici se trag tunuri de jumătate de milion în fiecare zi, a spus el. Bani de-ai contribuabililor, bani de-ai străinilor. E mai ușor decât să te lupți să produci o piesă complicată.

Mi-am pus palmele pe masă, am zâmbit larg și am spus:

— Atunci, ne terminăm băuturile, eu mă duc în treaba mea și voi într-a voastră.

S-a lăsat pe spate și a izbucnit într-un râs sonor. La fel și însoțitorul său. Marian zâmbea cu gura până la urechi, cu un aer confuz. Jane s-a ridicat și s-a dus la toaletă, în restaurant. Cei doi bărbați au aruncat pe furiș o privire la șoldurile ei.

— Ia dă-mi servieta, a cerut șeful.

Și a înșfăcat servieta pe care i-o întindea celălalt. A scos din ea un teanc de cinci sau șase dosare și le-a pus pe masă.

— Noi suntem profesioniști, mi-a spus el și a deschis primul dosar. Dacă vrei marfă de calitate, avem marfă de calitate, fir-ar ea să fie. Uite aici câteva proiecte pe care le-am făcut noi. Clienții preferă anonimitate, din diverse motive. Sunt convins că și dumneata preferi anonimitatea, iar noi o garantăm.

Am despăturit împreună schițele din fiecare dosar. Majoritatea erau diverse tipuri de cutii de viteză complicate. Schițele aveau cartușele înnegrite. Am studiat desenele, pe când cei doi îmi explicau detaliile de fabricare. Eram nedumerit. De ce nu înființau o firmă standard? M-am uitat din nou la schițe. Cutii de viteză pentru elicoptere și mici turbopropulsoare, piese pentru transmisia șalupelor. Anonime. Eram în Balcani. Undeva, cineva opera un mic grup de aeronave și ambarcațiuni, netaxat, neînregistrat.

Am despăturit ultima schiță. Desenul prezenta un rotor hidraulic cu pale contorsionate ca niște fâșii lungi de metal înfășurate în spirală în jurul unui cilindru. Mi-am ținut respirația, nu era cu putință așa ceva. Inima îmi bătea cu forță, și totuși nu mișcam, conștient că era posibil să-mi tremure mâinile.

S-a întors Jane. Bărbații au ridicat capetele să se uite iar la șoldurile ei. Am examinat desenul, absorbind totul, detalii, note scrise grăbit de mână pe hârtie, indicatorul înnegrit, sperând să obțin mai multe informații. Cei doi și-au îndreptat și ei atenția spre desen.

— Asta-i o piesă ciudată, am spus încet. Ce este?

Marian mecanicul a râs.

— Frate, aia a fost o lucrare dată naibii, o piesă dificil de făcut, și tipii ăia de la Bacău, ce mai gașcă de afurisiți, măsurau aia, măsurau ailaltă, verificau totul, a naibii lucrarea aia.

S-a întrerupt. Ceilalți doi îl priveau cu ochii lor mici și rotunzi, cu expresii întunecate, impenetrabile. Râsul lui Marian a dat într-o grimasă panicată.

Am dat desenul deoparte.

— Pe mine mă interesează mai mult proiecte de carcase, am spus, distrăgându-le atenția de la ciudatul desen și făcându-i să se întoarcă iar spre mine. Ce-mi trebuie mie e mai complicat decât ce aveți voi aici. Închipuiți-vă ceva la fel de complicat ca asta – și am despăturit una dintre primele schițe. Sunt mai multe etanșări laterale, lucruri care au nevoie de sudură. Suduri speciale, totul inspectat, raze x, tot tacâmul.

Am desenat niște scheme vagi pe un șervețel.

Afluxul de detalii tehnice le-a distras atenția de la gafa lui Marian. Gura lui mare dezvăluise localizarea clientului. Mi-am simțit sudoarea pe spate. Ciudatul rotor din schiță era pompa de sucțiune a hidrogenului lichid de la vechiul motor MRFEM. Descoperisem pista. Cineva din nord, din Bacău, le dăduse piesa la fabricat celor doi crocodili care împărțeau masa cu mine. N-am cerut alte detalii. Simțeam că dacă insist cu investigația, putea să-mi fie fatal.

☆ ☆ ☆

— Cine erau oamenii aceia? a întrebat Jane după ce am plecat.

Conduceam.

— Nu știu, am răspuns.

Ea a coborât geamul și și-a aprins un Camel.

— Ai vreun plan pentru ce faci acum? m-a întrebat.

Am evitat un Renault galben care se strecura printre Jeepul meu și un tramvai.

— Nu, am recunoscut. Sau poate am. O să facem o călătorie spre nord.

— De ce?

— Indivizii ăștia mi-au spus ceva despre o firmă din Bacău. Trebuie să verific.

A tras din țigară și s-a uitat la mine. I-am simțit privirea ca pe o fierbințeală pe bărbie. A tăcut tot restul drumului.

47

Jane stătea goală în pragul ușii către terasa îngustă. Camera de hotel era la ultimul etaj, deasupra nu mai era nimic decât cerul și câteva antene de satelit. Razele soarelui și o briză plăcută și răcoroasă concurau pentru sfârcurile ei roz.

M-am rostogolit în pat. Tot gol eram și eu, întins pe câteva straturi de ziare cumpărate în dimineața aceea.

Zece etaje mai jos, orașul Bacău expira gaze dense de eșapament. Se înghesuiau în oraș aproape o jumătate de milion de oameni, într-o rețea compactă de străzi înguste și clădiri de beton strâns grupate. Existența lui era condusă de o rețea compactă și densă de afaceri și interese, o țesătură insondabilă pentru străini sau pentru rătăcitori dezrădăcinați ca mine. Ziarele locale erau însă o mină de aur pentru cine voia să arunce o privire în mățăraia aceea încâlcită. Era an de alegeri locale și o bună parte din rufele murdare se spăla în public. Cele două zile de când ne aflam în oraș însemnaseră doar o succesiune de lecturi ale unor teancuri impozante de tipărituri, pe lângă partide de amor și mese frugale.

— Se poate comanda mâncare chinezească pe-aici pe undeva? a întrebat Jane, aprinzându-și un Camel.

Stătea la fereastră, într-o postură minunată, un animal perfect, sigur de sine în mediul său, vigilent, dar netemător.

— N-am văzut pe nicăieri, am răspuns și am despăturit alt fascicul din șarja matinală.

Ea a venit la mine și m-a rostogolit pe spate, încălecându-mă ca la lupte, dar cu încetineală. M-a mângâiat pe păr, mi-a cercetat fața, s-a jucat cu lănțișorul meu de aur, s-a aplecat să mă muște de piept. Saturat, m-am bucurat de ea fără să mă excit.

— Care-i problema cu sfârcurile tale? a murmurat ea. Nu mă lași niciodată să le ating. Majoritatea bărbaților pe care i-am cunoscut erau înnebuniți după asta.

Am apucat-o de păr și i-am mișcat capul cu o blândețe fermă, astfel încât buzele ei să-mi alunece pe piept și pe burtă. Am pus-o să-mi facă sex oral pe organul flasc până mi s-a întărit, după care am tras-o de acolo. S-a lăsat condusă, râzând printre gemete.

— Ar trebui să mă lași să termin ce-am început, a spus înălțându-și capul, ținându-se de pieptul meu și privindu-mă în ochi. Ce dracu' facem în orașul ăsta?

— Căutăm pe cineva. Sau ceva. Sau amândouă.

— Pe cine?

— Nu știu.

S-a aplecat și m-a sărutat.

— Nu știi, mi-a spus răsuflând cu gura lipită de buzele mele.

Respirația îi mirosea a tutun.

— Nu.

— Ești varză! a conchis și s-a întors la fereastră.

M-am întors și eu la citit.

Țesătura orașului era o structură de tip mafiot. Cu puține excepții, afacerile erau aliniate la interesele partidului aflat la putere și ale primarului în funcție. Puținul capital care circula în zonă era reprezentat de fonduri publice, canalizate de primărie spre propriile sale afaceri. Favoritismele și corupția păreau a fi standardul. Dar în cea mai mare parte avea legătură cu contractele de drumuri și clădiri, neinteresant. Pe mine mă interesau echipamente mai mari: un complex industrial pentru producția de avioane și echipament militar, și un mare grup petrochimic. Fabrica de aeronave era tranzacționată la bursă. Grupul petrochimic era o corporație privată, deținută de rechini mult mai importanți decât plevușca primarului. Am căutat nume în ziar. Unele dintre ele îmi sunau cunoscut din vremuri de demult, de la lovitura de stat din 1989. Un om care conducea pe vremea lui Ceaușescu agenția care exporta armament. Altul care condusese în Cipru un paravan al aceleiași instituții. Erau bătrâni, bogați, acoperiți cu noroi în toată presa și, cu toate acestea, invidiați.

Ultimul ziar din lot era un cotidian de afaceri care apărea în București. Jumătatea de jos a primei pagini prezenta o fotografie cu un cuplu elegant care ieșea din ceea ce părea a fi un avion particular. O casetă explicativă trimitea cititorul la pagina 10. M-am dus la pagina 10 și am citit articolul.

Reporteri și oameni ai legii așteptau cu egală nerăbdare întoarcerea de la Londra a domnului Raoul Conta. Firește, paparazzii și-au pregătit aparatele foto pentru a surprinde imagini cu arestarea domnului Conta, dar au fost dezamăgiți. Poliția

s-a aflat acolo doar ca să-l salute cu smerenie pe domnul Conta și să se asigure că va ajunge în siguranță la micul alai de autoturisme care îl așteptau cu motoarele pornite, gata să-l ducă neîntârziat pe multimilionar la reședința sa din orașul Bacău. Suntem convinși că domnul Conta avea afaceri care nu suportau niciun fel de întârziere.

Comportamentul autorităților nu face decât să demonstreze încă o dată nulitatea declarațiilor oficiale făcute de conducătorii noștri inofensivi. Datoria domnului Conta la bugetul de stat se cifrează la peste trei sute de milioane de euro, pe baza mai multor surse de la Garda Financiară care doresc să-și păstreze anonimatul, dat fiind caracterul delicat al chestiunii. Aceleași surse speculează în legătură cu călătoria domnului Conta la Londra, care ar fi avut obiectivul de a perfecta vânzarea rafinăriilor sale petroliere către un consorțiu deținut de British Petroleum împreună cu KazMunai, o companie cu sediul în Kazahstan. Vânzarea i-ar putea aduce domnului Conta fondurile necesare pentru a-și achita datoria acumulată prin neplata diverselor taxe. Analiști din industria petrolieră apreciază însă că valoarea averii domnului Conta s-a erodat din cauza lipsei de îmbunătățiri și de investiții. Rafinăria de la Bacău, cea mai măruntă dintr-un șir de întreprinderi deținute de domnul Conta, este închisă de mai bine de cinci ani și, în pofida asigurărilor repetate ale domnului Conta că intenționează să îmbunătățească semnificativ și să repornească unitatea industrială, până acum nu s-a făcut nimic.

Domnul Conta a fost însoțit în această călătorie de soția sa, doamna Carmen Conta.

M-am uitat atent la fotografie. Fața lui Conta era ascunsă în spatele unor ochelari de soare luxoși. Era supraponderal, dar purta unul dintre acele costume scumpe care ar face și un dromader să arate bine. Soția lui era înaltă, o frumusețe matură, cu părul tuns foarte scurt și cu un deux-pièces de lux având o croială sportivă. Schițase un zâmbet de salut în fața camerelor.

Am atins ușor pagina cu degetele, cercetând-o cu mare atenție. Ochii femeii erau doar două puncte pe tiparul mic. Am aruncat ziarul deoparte.

— Hai să mergem să-ți căutăm mâncare chinezească, i-am spus lui Jane.

Ea și-a stins țigara.

— Stai să fac un duș.

☆ ☆ ☆

Exista un singur restaurant chinezesc în oraș, în partea de nord, unde nu te-ai fi gândit în mod normal să cauți un restaurant. Era un local aproape pustiu. Nimeni nu se ocupa de plasarea clienților la mese. Ne-am ales singuri o masă și din spatele unei draperii roșii a apărut o chelneriță chinezoaică brunetă, care s-a apropiat de noi. Autenticitatea apartenenței sale etnice m-a luat prin surprindere. Mă așteptam la un surogat. Diversitatea etnică era la ordinea zilei în LA, dar aici, în inima vechii țări, mi se părea ciudată.

— Vorbiți foarte bine românește, i-am spus chelneriței, cum ați învățat limba?

A zâmbit forțat.

— Exersez, mi-a răspuns.

— Cu soțul dumneavoastră?

— Soțul meu e chinez. Vorbesc cu lumea de-aici.

— Mai sunt și alți chinezi aici, în oraș?

Nu i-a plăcut întrebarea mea.

— Da, sunt câțiva, a răspuns cu prudență și a zâmbit iar. V-ați hotărât ce comandați?

Jane a întrebat-o dacă știe engleză. Nu știa.

Când a venit mâncarea, nu ni s-au oferit bețișoare, doar tacâmuri normale. Ni le-a adus chelnerița după ce le-am cerut. Mâncarea era înecată în grăsime, în stil cantonez. Am mâncat și am plecat.

Am mers cu mașina, pe șoseaua principală, către partea de sud a orașului. Traficul era lent, străzile prea mici pentru numărul de mașini care rulau. Undeva în apropierea unui cimitir, o procesiune funerară bloca înaintarea și toată lumea stătea pur și simplu în mașini așteptând, cu motoarele la ralanti.

— Unde mergem? a întrebat Jane, coborând geamul și aprinzându-și a zecea țigară pe ziua aceea.

Gazele de la un eșapament de diesel au răbufnit înăuntru prin geamul ei. Nu le-a luat în seamă și și-a văzut de fumat.

— Diesel și tutun, îmi era dor de astea, am rânjit.

I-am luat țigara din gură și mi-am pus-o într-a mea. Ea m-a lăsat să trag un fum și a luat-o înapoi.

— Vreau să arunc o privire la fabrica de aeronave, i-am explicat.

Traficul s-a urnit din loc. După vreo șase kilometri, am virat la dreapta, pe un drum îngust care urca spre fabrică. Era o întreprindere unde se reparau cândva MIG-uri. Pe vremea aceea mai avea o secție, una secretă, în care se făceau lansatoare de rachete, unele dintre ele exportate în Orientul Mijlociu și în țări africane. M-am întrebat ce mai rămăsese din partea aceea de fabrică. Oare avea nevoie cineva de-acolo de o piesă pentru pompa de sucțiune a hidrogenului de la MORPHEM? Iar dacă da, la ce le-ar mai trebui aligatorii ăia din București, în loc să-și folosească propriile mașini?

Era miezul zilei și nu se vedea cine știe ce activitate. Pe un gard era lipit un poster cu un F-16. Am întors. Habar n-aveam ce mă așteptam să observ, poate o repetare a experienței de la poarta institutului din București, când apăruse Marian mecanicul, să-mi ofere ciudatele indicii care mă aduseseră aici.

Dar la poarta fabricii nu mă aștepta nimic. Ne-am întors în oraș.

48

Am parcat Jeepul pe stradă, vizavi de intrarea în hotel, și am trecut în revistă vehiculele din jur. Deja îmi intrase în obicei.

— Mă-ntorc repede, a spus Jane. Trebuie să cumpăr ceva.

A trântit portiera și a plecat.

Nu schimbaserăm niciun cuvânt tot drumul înapoi de la fabrică. Fusesem cufundat adânc în gânduri, din nou deconectat de prezența ei. Ea părea să se fi obișnuit cu alunecările mele din realitate în afara ei și înapoi, cu transele în care intram și mă reîntorceam în vremuri stranii din trecut. Cât de mult o necăjeau momentele acestea când atenția îmi era distrasă, n-aveam de unde să știu. Ea nu comenta niciodată nimic despre ele. Avea și ea reacțiile ei ciudate, ore de tăcere în care parcă se pedepsea singură pentru scurtele momente în care se deschidea către mine. Momentele acelea păreau a fi o puternică nevoie interioară a ei, care, dintr-un motiv oarecare, îi era interzisă.

Am traversat strada către intrarea în hotel. În afară de intrarea principală, mai exista una la vreo treizeci de metri spre stânga, prin care se ajungea la restaurantul principal al hotelului și la café-bar. M-am îndreptat spre intrarea în restaurant, când m-a izbit din nou acel presentiment și m-am oprit. Nemișcat, cu inima bubuindu-mi în piept, m-am uitat în jur.

Un om ieșea din restaurant și traversa trotuarul larg în direcția unei berline negre, care s-a apropiat și s-a oprit lin la marginea trotuarului, așteptându-l. Omul era cam cât mine de înalt, gras, cu mersul ușor șchiopătat. Avea ochelari cu lentile întunecate, care îi stăteau pe fața lată ca două petice negre. Nu-i distingeam nicio parte a feței în afară de obrajii ca de buldog, ce păreau o trăsătură tipică pentru majoritatea localnicilor de sex masculin trecuți de patruzeci de ani. Era parțial pleșuv, cu genul de chelie pe care o capeți după o afecțiune a pielii sau după o rană la cap. Ceva la omul acela necunoscut îmi declanșase senzația de avertizare. L-am urmărit cum deschidea portiera din spate a mașinii și intra cu mișcări care păreau să-i provoace dureri.

Iar apoi am simțit o prezență pregnantă în dreapta mea. M-am întors. Pe treptele care duceau la intrarea în hotel stătea o femeie elegantă, care mă privea cu o expresie ce părea a fi spaimă. I-am cercetat figura, intrigat de emoția care se citea pe ea. Era femeia din fotografia publicată în ziar, soția puternicului oligarh local. A continuat să mă privească lung și fără să scoată o vorbă. Un bărbat s-a apropiat de ea; un bodyguard cu față de dur și ochi de pește mort, care mi-a aruncat o privire scurtă, de surprindere iritată, vă deranjează insecta asta? părea să întrebe. Femeia l-a îndepărtat cu o fluturare a mâinii și a venit spre mine.

— Matei, a spus ea.

Dacă mai aveam vreo ezitare s-o recunosc, vocea m-a lămurit pe deplin. Acea voce nu se schimbase în douăzeci

de ani. Vocea care îmi șoptise cântece la ureche, vocea care zicea *îmi iese iubirea în cale*. Vocea care îmi spusese rămas-bun.

— Carmen, am spus.

— Dumnezeule, a murmurat parcă pentru sine. De ce-ai venit?

Era ca și cum nici nu i-aș fi auzit vorbele, nu le dădusem atenție. Privirea mea îi absorbea acum trăsăturile, i le redescoperea, buzele, ochii, conturul nobil al nasului, toate schimbate de ani și devenite parte din femeia matură și splendidă din fața mea.

— Caut ceva, am răspuns, rostind cuvintele încet și oarecum aglutinat, nefiind convins de ceea ce doream să spun. Mă caut pe mine, am continuat, simțindu-mă ridicol, și totuși dându-mi seama că era adevărat; o simplă revelație.

I s-a schimbat expresia de pe față ca și cum ar fi luat în secret o hotărâre, forțând o relaxare a trăsăturilor, un surâs. Mi-a întins mâna, iar eu am sărutat-o politicos, ținând-o o clipă, de parcă hotărârea ei neștiută ne-ar fi acordat timp din belșug.

— Ai părul cărunt, a spus ea, iscodindu-mă cu privirea, în timp ce zâmbetul ei atingea o notă de tristețe. Dar nu te-ai schimbat deloc, Matei. A, da, văd ridurile astea, a continuat și m-a atins ușor pe față. Of, timpul ăsta neiertător.

— Timpul a fost generos cu tine, Carmen. Ți-am văzut poza într-un ziar de-aici și arătai minunat. Te-ai schimbat, dar nu-i nimic în neregulă cu schimbarea.

A râs, fără să-i dispară nota de tristețe.

— Au trecut mulți ani, a spus ea. Când te-am văzut ultima dată?

Lumina din ochi i s-a schimbat într-un mod atât de familiar, încât era să nu bag de seamă. Înconjurați de umbrele perfect aplicate ale machiajului, ochii ei, străbătuți de lumini schimbătoare, când expresivi, când tainici, exact cum mi-i aminteam, erau singura părticică din ea care își păstrase tinerețea.

Îmi aminteam la fel de bine ca și ea. Însă ea nu-și îngăduia să țină seama de amintirea aceasta, de parcă n-ar fi avut cine știe ce legătură cu propria-i persoană, de parcă acel rămas-bun pe care și-l luase de la mine la hanul din București fusese momentul altcuiva, nu al ei.

— Dar spune-mi, cum îți mai merge? am întrebat-o.

Ea a râs încet, de data asta criptic, un râs rece, de curtoazie.

— Dacă ai citit ziarele, te-ai cam lămurit deja. Asta-i viața mea. Am doi băieți, de șaptesprezece și paisprezece ani. Îi țin cât mai departe de tot circul, deși citesc și singuri și au creier să judece. Dar reușesc să-i țin departe cât pot și eu.

Francheța ei m-a luat prin surprindere. Era ceva ca un avertisment voalat în vorbele ei.

— M-am stabilit în străinătate, am spus, neștiind ce altceva să zic. Locuiesc în California.

Mi-a aruncat o privire iute, cu o expresie indescifrabilă.

— Știu, a spus și s-a uitat la ceasul de la mână.

În spatele ei, bodyguardul se sprijinise de un perete și fuma o țigară, în așteptare. Ea a continuat cu voce atât de scăzută, încât abia dacă o auzeam.

— Va trebui să stau de vorbă cu tine mai târziu, acum n-am timp. E foarte important, Matei. Te rog, așteaptă la hotel. Nu circula prea mult pe-aici. O să vin să te caut cât de curând pot.

— De ce? Când?

— Te rog. Cât de repede pot.

Cineva m-a apucat de braț cu blândețe și mi l-a îmbrățișat. Nu auzisem pașii lui Jane și nici nu-i simțisem prezența până în momentul când m-a atins.

— M-am întors, a spus ea sprijinindu-se de mine și continuând să mă țină de braț.

Îmbrățișarea aceea era mai mult decât un instinct feminin de marcare a teritoriului, lăsa senzația de diversiune. Ochii lui Jane o urmăreau pe Carmen ca ochii unui vânător.

— Ea e Jane, am spus, dar Carmen m-a întrerupt cu o fluturare rapidă a mâinii.

— Chiar trebuie să fug, a spus ea.

I-a zâmbit în treacăt lui Jane și s-a mai uitat o dată la mine cum se uitase cu câteva clipe în urmă, apoi s-a întors și a plecat cu pas iute, producând zgomotul acela plăcut și aparte pe care îl face o femeie cu tocurile pe asfalt.

Bodyguardul ei s-a smucit de lângă zid, și-a aruncat țigara pe jos și a pornit după ea. Un BMW bleumarin a oprit la marginea trotuarului, bodyguardul i-a deschis lui Carmen portiera din spate, după care s-a urcat și el în

față. Mașina a pornit rapid, a luat fața mașinilor din traficul lent, puternică, făcând cu impertinență un viraj iute în U.

Jane îmi dăduse drumul și se uita în urma mașinii. M-am uitat atent la chipul ei, căutând trăsăturile care aminteau de Carmen, Carmen cea tânără de cu ani în urmă. Erau acolo, și totuși nu reușeam să identific niciuna anume, nasul era diferit, gura mai mică, buzele aveau o formă perfectă și delicată care se deosebea de buzele groase și senzuale ale lui Carmen. Asemănarea era generală, fără să se bazeze pe vreo trăsătură anume, totuși stranie mai era coincidența aceasta care făcea punte peste două lumi diferite, peste două epoci diferite. Exista vreun înțeles în asta, m-am întrebat, iar dacă exista într-adevăr, cât de mult conta? Firul gândurilor mi-a devenit neclar și am simțit că mi se udase de transpirație spatele cămășii. Întâlnirea mă zdruncinase. Nu mă așteptasem la ea.

Jane m-a luat de braț.

— Hai să urcăm, mi-a spus împingându-mă cu o hotărâre calmă, fără tandrețe.

Am urcat cu liftul, privindu-ne unul pe altul sub lumina puternică a neonului, fără să vorbim. Odată ajunși în cameră, am lăsat cheia pe un bufet mic și am deschis ușa de la balcon, lăsând să intre sunetele și mirosurile orașului. Am căutat ceva de băut. În spatele meu, am auzit-o pe Jane scăpând ceva pe podea. M-am întors. Își făcea bagajul.

— Ce faci? am întrebat-o perplex.

S-a oprit și a venit lângă mine.

— Te apropii de final, Matt. Ești aproape de finalul călătoriei tale, oricare ar fi ea, te apropii de un final. Simt asta, o știu. Am mai văzut-o și altădată. Nu mă înșală instinctul.

Am atins-o blând pe umeri.

— Tot ce se poate, dar indiferent ce-o fi, tu de ce vrei să pleci?

— Ai nevoie de singurătate pentru asta, Matt. Și am motivele mele.

S-a întors la împachetatul ei și a terminat repede. Mi-am dat seama ce puțin bagaj avea la ea și cât de rapidă era. Într-un minut, terminase. A venit la mine și m-a sărutat. A fost un sărut lung și puternic, lipsit de intensitatea erotică pe care o manifestase cu mine până atunci. Venea de undeva mai din adâncul ei.

Mi-a dat drumul și s-a întors. Am încercat să-mi las deoparte emoția provocată de întâlnirea cu Carmen și să mă concentrez asupra lui Jane și asupra deciziei sale de a pleca. Era atât de bruscă, de neașteptată, încât mă durea.

— Unde pleci așa? am întrebat-o, simțind sămânța disperării. Ai nevoie de mașină? Să te duc undeva?

— Nu, a spus Jane. Știu drumul.

Și-a luat geanta de voiaj și a deschis ușa.

— Ține-te tare, băiete, mi-a mai spus și a plecat.

49

M-am așezat pe marginea patului, simțind cum treceau secundele. Pașii lui Jane îndepărtându-se încă îmi răsunau în minte. Bărbatul gras care șchiopăta către mașină, întâlnirea cu Carmen, Jane luându-și brusc la revedere, toate mi se derulau iar și iar în minte, mărunțite, discontinue, amestecându-se cu informații și imagini din ziare și cu amintiri de cu douăzeci de ani în urmă.

M-a izbit pustietatea camerei. Pustietatea e un gol universal; are același gust și la Los Angeles, și în Balcani, și în orașul Bacău.

Am dat buzna afară, pe holuri, la lift. L-am chemat. Era lent, sau poate se blocase pe undeva. Am dat fuga în jos pe scări, pierzând socoteala etajelor, m-am năpustit în holul de la recepție și am ieșit în fugă pe stradă.

Unde putea să fie? Aștepta un taxi? Luase deja unul? Încotro?

M-am uitat în jur și în lungul străzilor, apoi am renunțat. Oriunde s-ar fi dus, Jane era deja pe drum. Plecase.

M-am întors în cameră, mi-am aprins o țigară și am desfăcut o sticlă nouă de Johnnie Walker. Am băut și am așteptat să mi se disipeze adrenalina, gândindu-mă.

Un sfârșit, spusese Jane. Ceva ce mă așteptase în orașul acela, iar acum venisem. Umbrele erau pregătite să mă întâmpine.

Așa să fie, mi-am spus. Și eu eram pregătit să le întâmpin.

☆ ☆ ☆

Fumul de Camel îmi lăsase în gură un gust stătut. Târziu în noapte, zece etaje mai jos, orașul își domolea treptat zgomotele. Orele de când plecase Jane păreau ani. Zilele petrecute în București mi se estompaseră în amintire. Era ca și cum aș fi călătorit de acasă, din Pasadena, direct până în camera aceea de hotel, goală, din Bacău. Între ele nu exista decât amintirea vremurilor de demult, amestecată cu o percepție vagă a noii țări, cu oamenii ei dornici să-și uite iar trecutul și istoria, prea ocupați cu clădirea viitorului, lacomi de viață, lacomi de bani, vegetație proaspătă și viguroasă acoperind vechile ruine.

Am aruncat chiștocul în beznă. A descris un arc rapid în traiectoria lui descendentă. Mi-am aprins altă țigară și am inhalat fumul proaspăt și dulceag.

M-am gândit la Hal Mason, muribundul căruia îi datoram noua mea viață și care îmi datora viața lui. Multe întrebări aveam să-i pun și nu i le puneam niciodată. De-a lungul anilor noștri de prietenie, acceptasem acea fațetă a lui pe care mi-o oferea. Niciodată nu-l chestionasem despre cealaltă, despre rețeaua lui de contacte, despre măsurile de securitate care îl înconjurau. Nu mă trăgea ața să aflu, pentru că mă incomoda răspunsul, ca și cum mi-aș fi vândut sufletul și nu voiam să mai știu nimic despre asta. Soarta făcuse ca el să fie de partea mea și era de

ajuns. Soarta mai făcuse și ca Hal să fie evreu, iar eu creștin. Aceeași soartă care ne făcuse să ne ținem reciproc soarta în mâini, în diverse momente ale vieții.

Un zgomot puternic ca de tunet mi-a întrerupt gândurile. Pe cer se fugăreau lumini ascendente. MIG-uri de la baza aeriană, într-un exercițiu de noapte.

Mi-am aprins alt Camel și m-am așezat pe jos, în balcon. Gândul mi-a zburat înapoi la Harold Manson și la împrejurările în care îl cunoscusem.

50

14 iunie 1990
Centrul Bucureștiului

Am urcat de la metrou și am observat că aerul era plin de fum. Am rămas șovăind în dreptul ieșirii. Suprarealul, din nou.

După trei luni petrecute pe diverse paturi de spital, mă întorsesem la muncă la institut și descoperisem fețe noi, o conducere nouă. Îmi spuseseră că toate materialele MRFEM fuseseră distruse în explozie. Morții fuseseră identificați și leșurile îngropate repede. Victor Petrescu era mort și îngropat.

Obținusem o informație conform căreia la Arhivele Centrale ale Ministerului Industriei ajunseseră copii după toate schițele și caietele de sarcini ale proiectului MRFEM. Pentru accesarea lor era nevoie de aprobări speciale, din moment ce materialele erau clasificate la categoria armament și apărare. Făcusem o cerere pentru obținerea aprobărilor și mă pusesem pe așteptat.

Între timp, pe străzile din București, sentimentul libertății degenerase într-o senzație de înșelăciune. Cei inteligenți și sceptici începuseră să înțeleagă farsa jucată în decembrie. De atunci, orașul devenise o hazna politică. Apăruseră ca ciupercile sute de noi partide politice. Investitori dubioși soseau de peste hotare porniți să curețe și ultimele resturi ale economiei comuniste. Frontul Salvării Naționale, care ajunsese la putere în timpul evenimentelor din decembrie 1989, dorea să rămână la putere.

Demonstranții doreau alegeri libere. Sutele de partide noi doreau câte un os de ros. Jocul era dur și se juca prin manipularea oamenilor din stradă. Și tot acolo, în stradă, o națiune trezită după decenii de represiune comunistă era nerăbdătoare să descopere libertatea.

În Piața Universității se ținea un protest-maraton împotriva noii guvernări. Dura de luni întregi fără întrerupere. Studenți și intelectuali amestecați cu țigani hoți de buzunare și cu foști pușcăriași. La fiecare colț, agitatori politici plătiți țineau discursuri. Guvernarea încerca în van să disperseze mulțimea. Nu se putea. Protestul-maraton devenise un simbol al luptei împotriva autorilor acelei farse sângeroase pe care o numeau Revoluția.

Mie îmi rămăsese necunoscută cea mai mare parte din toată această frământare și reușisem să obțin toate aprobările necesare ca să accesez schițele MRFEM. Cu formularele în buzunar, ștampilate și semnate, stăteam lângă gura de metrou și mă uitam la cerul înnegrit, ascultând. Nu se auzea niciun zgomot, nicio luptă, niciun foc de armă. Am pornit către clădirea Arhivelor Centrale.

Birourile erau închise, ușile încuiate. Întreaga clădire părea părăsită. Vizavi erau arhivele fostei Securități, o clădire mare, cu acoperișul în formă de dom. Am descoperit sursa fumului gros: ardea domul. Flăcări mari se unduiau către cer și o mulțime se adunase să privească. Au venit pompierii, dar lumea le-a barat accesul în clădire. Lăsați-o să ardă, urlau. Era o mulțime ciudată. Nu părea compusă din oameni obișnuiți, ci, iarăși, din agitatori plătiți. Un grup a încercat să repeadă o dubă în ușa principală. Un efort stupid și inutil, vehiculul nu putea să urce

duzina de trepte până la ușă. A apărut un elicopter care zbura foarte jos. Nu s-a mai întâmplat nimic altceva. Clădirea a tot ars, grupul și-a văzut de asaltul zadarnic. Pompierii au deschis cu timiditate un furtun și au stropit flăcările. Mulțimea i-a lăsat în pace; era prea puțin și prea târziu.

Am părăsit locul incendiului. Trei kilometri mai departe, trupe de infanterie așteptau lângă transportoarele lor blindate, fumând și omorându-și timpul.

Am mers mai departe către centru. Deodată, strada s-a umplut de oameni în haine murdare, închise la culoare, purtând căști de protecție și înarmați cu bâte. Am auzit un avertisment și m-am retras de pe stradă în arcada unui magazin. Alți doi bărbați care se ascundeau acolo mi-au spus că oamenii înarmați erau mineri de la minele de cărbuni. Fuseseră aduși în oraș cu trenuri speciale și primiseră dispoziții de la Frontul Salvării Naționale să restaureze ordinea.

Am tras cu ochiul la siluetele întunecate. Minerii aveau tradiție în radicalism. În vremea comunismului, aproape reușiseră să-l dea jos pe Ceaușescu de la putere cu grevele lor neclintite. Acum, după toate aparențele, Frontul Salvării Naționale se folosea de ei. M-am uitat la ei cum străbăteau strada. Duceau niște furtunuri pneumatice groase, luate de la echipamentele de minerit. Făcute din cauciuc, cu inserții și cu garnituri de oțel la capete, erau perfecte ca arme.

Arcada nu era un loc sigur. Unul dintre ceilalți bărbați a țâșnit către o străduță laterală și a dispărut. Celălalt, un tânăr cu blugi și barbă, s-a lăsat pe vine, retrăgându-se și mai mult în întunericul nișei. Metoda cea mai bună ca să atragă atenția minerilor.

S-a apropiat de noi o pereche de inși unsuroși. Unul dintre ei l-a înșfăcat pe tânărul amuțit de panică și l-a percheziționat. Minerul acela nu arăta la fel de autentic precum ceilalți, murdăria de pe fața lui arăta de parcă fusese făcută cu cremă de ghete. A găsit o bucată de hârtie în rucsacul omului, a citit-o și l-a lovit pe bărbos cu putere în cap. Victima a urlat de durere și s-a apucat de țeastă, în timp ce falsul miner îi arăta bucata de hârtie celuilalt miner. Părea a fi un manifest politic. I-a înfuriat pe mineri. Au început să-l lovească pe tânăr cu furtunurile. L-au doborât la pământ, l-au umplut de sânge și l-au târât afară, aruncându-l într-o dubă care aduna arestați.

Nu m-am clintit din loc. Dinspre stânga auzeam clinchetul furtunurilor. Un miner cu fața bătucită a întins spre mine un deget arătător bont:

— Ai vreun act la tine?

Am scos legitimația de la institut și le-am arătat-o, ținând-o la nivelul șoldului și sperând că păcăleala avea să funcționeze din nou.

Lumina din ochii minerului s-a schimbat. A aruncat o privire la tunsoarea mea scurtă și tonul vocii i-a devenit complice.

— Ești cu echipele? a întrebat el și a lăsat furtunul să-i atârne din mână, pierzându-și caracterul amenințător.

— Ce fel de întrebare e asta? am spus. N-ați primit instrucțiuni?

A căpătat deodată un aer umil.

— Am ratat instruirea. Ne-au luat direct din galerie.

— Când ați ajuns aici?

— Am apucat abia al treilea tren. Niște ortaci care au fost la instruire ne-au zis ce să facem, pe drum încoace.

— Continuați, am spus.

Minerul a făcut un gest nervos în direcția în care fusese târât tânărul plin de sânge.

— Studenți și intelectuali, a spus el și a scuipat pe trotuar. O să ne ocupăm noi de toți. Suntem oameni cumsecade, domnule.

Am încercat să văd pe unde aș putea să plec, dar apoi, o privire fugară aruncată la ceea ce se petrecea pe stradă mi-a schimbat soarta.

Acolo, pe un trotuar îngust, un alt grup de mineri încercuise un om cu părul aproape alb, a cărui față se albise și ea de spaimă. Își vedea moartea cu ochii.

Am reacționat din instinct, înainte ca logica să mă poată împiedica; pur și simplu, mi-am forțat pătrunderea în mijlocul minerilor, până lângă bărbatul vârstnic. Părea fragil, speriat, dar conștient și atent. În mână avea o cameră video.

— Am nevoie de ajutor, a spus el în germană.

— Sunteți de la presă? l-am întrebat tot în germană. Dați-mi pașaportul, scoateți pașaportul! l-am îndemnat.

A scos un pașaport albastru. Nu mai văzusem niciodată pașaport american. Dar am recunoscut vulturul pleșuv.

— Înapoi! am țipat la mineri.

Ne împingeau cu piepturile și se apropiau tot mai mulți, înconjurându-ne.

— Înapoi! am țipat iar și am ridicat pașaportul bărbatului, deschis. E american! am strigat. Vreți să dăm de bucluc? Frontul Salvării Naționale are nevoie de America! Are nevoie de SUA! Înapoi!

S-a întâmplat să fie chiar vorbele potrivite, rostite pe tonul potrivit.

— Are cameră video! a spus unul dintre mineri. Cine are cameră video e dușman al statului, astea-s instrucțiunile.

I-am spus bătrânului să-și ascundă camera, de data aceasta în engleză. Și-a pus-o în rucsac. Presiunea piepturilor din jurul nostru s-a diminuat. Un miner mi-a cerut actele, să se asigure. Am scos iar legitimația de la institut și am arătat-o în același fel ca mai înainte. Omul s-a zăpăcit, fiindcă era o legitimație emisă de guvern, dar nu genul căruia fusese instruit să-i dea ascultare. Era o situație tulbure, iar omul nu era prea sigur de ordinele primite și de la cine să primească în continuare.

— Mă ocup eu de omul ăsta, am insistat.

Și l-am condus fără grabă pe bătrân afară din strânsoarea minerilor. Fiecare miner pe lângă care treceam trebuia împins încet deoparte cu umărul înainte, în timp ce continuam să-l trag după mine pe străin. Minerii nu păreau doritori să dea drumul la ceea ce părea a fi o pradă bună și cuvenită. Am reușit să străbatem tot acel grup compact și am tot mers fără oprire. Pericolul era tot acolo, urla instinctul în mine, moartea e la o secundă distanță, pleacă, pleacă și nu te opri. În urma noastră, minerul care îmi ceruse actele vorbea pe un ton scăzut cu ceilalți trei, operând ceva ce părea a fi un walkie-talkie. Restul ne priveau cu suspiciune.

— Fă rost de o mașină, a spus bătrânul cu glas sec, dar stăruitor. Nu contează cum, fă rost de o mașină, a repetat.

În jur erau parcate câteva mașini. Unele aveau parbrizul spart și bucăți de sticlă răspândite pe scaunele din față și în jur, pe pavaj. M-am gândit să pornesc una la fire, dar am renunțat, pentru că ar fi părut foarte suspect și minerii ar fi pus mâna pe noi înainte să reușesc eu să trezesc motorul.

— Fă rost de o mașină! a repetat bătrânul.

Și i-am văzut pe mineri uitându-se insistent la noi, pe când cel cu radioul vorbea energic în aparat.

Un jeep de poliție fără însemne a apărut și s-a oprit la câțiva metri distanță. Un polițist în haine civile s-a dat jos și s-a dus grăbit spre omul cu aparatul, în timp ce șoferul cobora la rândul lui, dar rămânea lângă mașină, jucându-se cu cheile. Părea relaxat. I-am cântărit forța din ochi; era un ins îndesat, ceva mai scund decât mine, cu ditamai burta, dar cu umeri puternici.

L-am condus pe bătrân către șofer, care s-a uitat la noi oarecum surprins. I-a acordat mai multă atenție bătrânului și rucsacului pe care îl ținea în mână. Mi-am schimbat centrul de greutate și l-am pocnit zdravăn în testicule. Mi-am luat mâna de pe bătrân și l-am lovit pe șofer în figură. A căzut pe spate, scăpând cheile. Le-am luat de jos și am țipat la bătrân să urce în mașină, dar el alerga deja în jurul ei. Am urcat și am pornit motorul, mai să-l calez. Câteva siluete veneau în fugă spre mașină când am apăsat pedala de accelerație până la podea și parbrizul s-a fărâmat sub o lovitură de furtun pneumatic. Din urmă s-au auzit focuri de armă. Proiectilele au lovit caroseria de metal. Cu motorul turat nebunește, am câștigat viteză și distanță. Un glonț a crăpat oglinda retrovizoare.

— Încotro? am răcnit la bătrân. Unde-ar trebui să mergem?

Simțeam absurditatea situației: era orașul meu, iar el era un străin care n-avea de unde să știe nimic. Cu toate astea, a scos o bucată de hârtie cu o adresă și mi-a dat-o, prinzându-mă de mână ca să se asigure că ajunge la mine, că nu se pierde în curentul de aer care intra prin parbrizul spart.

Nu prea știam unde era adresa aceea, doar bănuiam. Era riscant să mai conduc automobilul acela cu parbrizul spart, dar n-aveam alternativă, așa că am gonit mai departe prin oraș, evitând bulevardele mari, ținând-o tot pe străzi mici și înguste.

Am găsit adresa după ce m-am învârtit prin zona Dristor. Era o casă veche, în mijlocul unui cartier rezidențial construit înainte de război. Un bărbat fuma o țigară în fața casei, așezat pe o bancă. La zgomotul motorului a tresărit și a cercetat mașina din priviri, insistând asupra parbrizului spart, recunoscându-l pe străinul de pe locul din față. A strigat ceva și alți doi oameni au deschis porțile de metal prăfuite, vopsite în verde, în timp ce el mă ghida cu gesturi energice să duc mașina înăuntru.

Porțile s-au închis în urma noastră, iar peste mașină a fost aruncată o husă veche și decolorată. Cineva m-a condus în casă. Bătrânul a dispărut undeva. M-am așezat pe o canapea. Mă dureau cicatricele rămase de la rănile de glonț care încă mi se mai vindecau.

Aveam aceeași senzație ca înainte de explozia rezervorului, cu luni în urmă, când realitatea părea să se fi deconectat de gândirea mea conștientă.

Apoi bătrânul s-a întors în cameră și s-a așezat în fața mea. Cineva mi-a dat un pahar și am băut alcoolul, simțind cum îmi arde măruntaiele.

— Numele meu este Harold Manson, a spus omul. Îți sunt profund recunoscător. Îți datorez viața. Cum te numești, te rog?

I-am spus numele meu.

— Mulțumesc. Trebuie să mă asculți cu mare atenție, Matei. E un moment în care trebuie să faci o alegere foarte importantă.

Poți să te strecori înapoi în oraș și să speri că nu te-au identificat între timp și că poți să-ți vezi mai departe de viața ta. Sau poți să te hotărăști acum, să vii cu mine. Am posibilitatea să-ți ofer azil în Statele Unite ale Americii. Ai familie aici?

— Doar pe tata, am spus. Nu sunt căsătorit.

— Atunci, a spus Mason, trebuie să te hotărăști acum.

Cineva mi-a umplut din nou paharul. Am băut. Era un whisky oarecare. Am terminat paharul și am închis ochii.

— Da, i-am spus bătrânului. Vin cu dumneata.

51

Dinspre vest s-a auzit din nou bubuit de tunet. Exercițiul de noapte continua, MIG-urile decolau și aterizau întruna. Jos, în stradă, doi beți țipau unul la altul.

La trei dimineața ora locală, în LA era începutul după-amiezii. Am format numărul lui Hal Manson. A răspuns Ernesto.

— Ernesto, sunt Matt Salagen. Sun din străinătate. Domnul Manson e acasă?

— Domnul Manson se odihnește, domnule Salagen.

— Cum se simte?

— Nu prea bine, domnule Salagen.

— Trebuie să vorbesc cu el, Ernesto. E important.

— Stați să verific, vă rog.

Am așteptat.

Pe fir s-a auzit un declic și apoi respirația greoaie a lui Hal.

— Cum merge treaba acolo, Matt? a întrebat el.

Era o întrebare adevărată, nu un salut.

— E bine să nu uiți că liniile astea telefonice nu sunt sigure, a adăugat.

— Urmez un indiciu mai ciudat, am spus. Cineva a comandat o piesă din vechiul meu design de motor, pe-aici pe undeva. Am venit cu fata, cu Jane. Ea a plecat ieri.

— A plecat? a întrebat el fără să pară surprins.

— Da. Așa a simțit, presupun.

— Unde ești acum?

— Într-o cameră de hotel, gândindu-mă la trecut.

A tușit și a scuipat.

— Zi mai departe, mi-a cerut.

— Hal, am ajuns într-un punct în care am nevoie să clarific câteva lucruri. Nu știu cum să-ți explic, e doar pentru mine.

A râs încet.

— Înțeleg.

M-am concentrat asupra cuvintelor pe care le rosteam.

— În iunie 1990, de ce erai în București, exact acolo, lângă arhive?

Accesul lui de tuse a răsunat cu ecouri puternice prin legătura intercontinentală satelitară.

— La vremea aceea, mi-a explicat el, apăruse pe piața neagră niște tehnologie de război. Unele fire aveau rădăcini în București. Arhivele acelea tehnice conțineau schițe de la câteva instituții din România. Asta cercetam eu.

Îmi anticipase întrebarea. N-avea nevoie să-și amintească. Întrebările erau așteptate de multă vreme.

— Exista ceva asemănător cu MORPHEM care să fi fost scos pe piață?

— Nu, la momentul acela nu.

— A fost scos mai târziu?

— Da.

— Când?

— Anul trecut.

— De cine?

— Nu știm.

— Vreo legătură cu Bucureștiul?

— Nu. Nicio legătură clară pe nicăieri.

— Avea legătură cu fotografia aceea?

— Te rog să nu uiți, m-a întrerupt el, că telefoanele nu sunt sigure.

Mi-am adunat gândurile, revăzând în minte momentul de la București.

— În 1990, când ne-am cunoscut, erai implicat în ceva împotriva guvernului de la București? Sau în sprijinul lui? Făceai parte în vreun fel din manipularea aceea?

— Nu. Am încercat să nu ne amestecăm deloc, de aceea am preferat să mă duc să fac investigații pe cont propriu.

— Cine erau oamenii din casa conspirativă?

— Făceau parte din echipa mea de salvare. Mereu aveam câte una, la locul potrivit. După cum ai văzut și tu, a fost folosită din plin.

— Există ceva ce s-a petrecut atunci, care să aibă vreo legătură, de orice fel, cu ceea ce se petrece acum? Cu călătoria mea încoace?

— Parțial, da.

— Cum? am întrebat. Ce trebuie să aflu, Hal? Care-i adevărul din toate astea?

— Nimeni nu cunoaște tot adevărul, Matt, a spus el și dintr-odată zgomotele orașului au părut că dispar, dintr-odată s-a lăsat o tăcere profundă, ca și cum singurul element important din tot universul ar fi fost vocea lui Hal la telefon. Matt, niciodată nu poți să afli tot adevărul, ți-am

mai spus asta. Nimeni nu poate. Poți să afli doar acea parte din el pe care ești în stare s-o înțelegi.

A izbucnit într-un acces de tuse. A fost o repriză lungă. Bătrânul se lupta să respire.

— Acum trebuie să te las, Matt. Mai sună-mă, oricând poți.

A închis.

Am aruncat mobilul pe pat. M-am întins după pachetul de Camel, dar era gol. În gură aveam un gust stătut. M-am dus la baie și m-am spălat pe dinți, în timp ce-mi priveam ridurile de pe față în lumina neonului.

52

Copacul din visul meu era înflorit, florile îi erau albastre cu nuanțe de mov. *Poate o magnolie,* mi-am spus în vis, dar parfumul lui era prea puternic, un avertisment dulce-periculos.

O mână rece m-a atins pe față.

Am deschis ochii și n-am văzut nimic; era beznă în camera de hotel.

— Te rog să te îmbraci, mi-au șoptit buze atingându-mi urechea.

Parfumul era puternic, atingerea buzelor necunoscută.

— Ia-ți niște haine. Te rog să te grăbești. Nu aprinde lumina. Nu face zgomot.

Am făcut ce-mi spuseseră buzele. Femeia stătea în picioare pe întuneric, așteptând. Am aruncat ceva haine într-o geantă, iar ea m-a luat de braț și m-a împins către ușă.

Era îmbrăcată cu blugi și o haină de piele, iar în picioare avea ghete ușoare. Haine practice, totuși pline de eleganță feminină, stilul ei. *Cum a intrat în cameră?*

— Cum... am început să întreb, dar ea mi-a acoperit gura cu mâna și m-a tras mai departe către scară.

— Trebuie să plecăm, a spus într-un târziu, pe când coboram. Trebuie să pleci din oraș.

— De ce? Ce dracului se-ntâmplă, Carmen?

— O să-ți explic. Va trebui să luăm mașina ta. De ce-a plecat soția ta?

— Soția mea? Adică Jane?

— Fata. A plecat.

— Nu-i soția mea. De unde știi c-a plecat?

— Ești supravegheat. Nu-i soția ta? Cine e?

În tot acest timp, continuam să coborâm fără zgomot.

— O prietenă.

Un bărbat dădea cu aspiratorul pe podeaua din holul de la recepție. S-a uitat la noi cu o curiozitate ostenită.

Carmen știa drumul; am trecut prin bucătăria restaurantului și prin ușa din spate, ajungând afară, în aerul răcoros al nopții.

— Unde-i mașina ta? m-a întrebat.

— Aici, la marginea străzii. Ziceai că sunt supravegheat. Cine mă supraveghează?

— O să-ți explic, a spus ea. Dar acum trebuie să luăm mașina ta și să plecăm.

M-a împins înainte pe trotuar. Am găsit Jeepul Cherokee înghesuit între două Hyundaiuri mărunte.

Din întunericul unui pasaj a apărut un bărbat care s-a apropiat de noi. A dat din cap spre mine cu un zâmbet servil. Era bodyguardul cu ochi de pește mort. De aproape părea subțire și ușor.

— Totul e în regulă, doamnă Conta, a spus Ochi de Pește.

— Și ceilalți?

— Nicio mișcare, nicio transmisiune. A mers bine. Din partea lor, puișorul ăsta încă mai doarme.

Strada era pustie. Orașul îmi părea străin. Simțeam nevoia unei arme. Beretta era într-un sertar dintr-o cameră dintr-o casă aflată la șaisprezece mii de kilometri distanță. Prezența lui Carmen îmi părea și ea străină. Mai rămăsese doar o legătură vagă cu fantoma unei femei pe care o iubisem cândva peste limite.

Am descuiat mașina și am intrat, Carmen pe locul din față, bodyguardul în spate. M-a ghidat de-a lungul unei serii de străzi înguste. Nu ne urmărea nicio pereche de faruri. Am străbătut un pod rutier urmând traseul principal spre sud, apoi am pătruns pe un drum de centură către vest și am părăsit orașul.

Drumul trecea printre câmpuri agricole, apoi urca dealul pe serpentine. După vreo opt sau nouă kilometri, Carmen mi-a spus să virez la stânga pe un drum secundar îngust. Șerpuind printre pâlcuri de arbori de cherestea, drumul trecea pe lângă câteva proprietăți luxoase. Ea a arătat spre o alee lungă, mărginită de copaci. Am intrat pe o poartă de fier forjat și am oprit jeepul în fața unei case mari, cu etaj.

M-a condus înăuntru, unde a aprins luminile, le-a micșorat intensitatea și mi-a indicat fără cuvinte un set de canapele confortabile. M-am așezat. Ochi de Pește rămăsese afară.

Am stat împreună în tăcere. Mi se învârteau întrebările prin cap, dar am lăsat-o pe Carmen să vorbească prima.

— De ce-ai venit aici, Matei? a întrebat ea cu o voce obosită. Înțelegerea a fost că nu trebuie să mai vii aici. L-am rugat pe Cris să-ți explice.

— Cris? am tresărit. Cristi Popa?

S-a uitat la mine cu un aer confuz.

— Da. A dat de tine, nu-i așa? Altfel, de ce-ai mai fi venit?

— Tu l-ai trimis pe Cris Popa să discute cu mine?

— Da.

— Asta a fost acum mai bine de zece zile, Carmen. N-ai aflat nicio știre?

— Ce știre? Cristi știe că nu trebuie să mă sune. Toate telefoanele pe care le folosesc aici sunt ascultate.

M-am aplecat spre ea.

— Carmen, Cristi Popa e mort. A fost împușcat la aeroportul din Los Angeles, imediat după ce-a ajuns. A fost împușcat sub ochii mei, de niște oameni care mai apoi m-au răpit și m-au ținut legat cu bandă adezivă timp de trei zile, până am fost salvat.

S-a uitat la mine fără o vorbă. Apoi am avut senzația că i se descompune fața. Exprima teroare pură. Cu o mișcare bruscă, și-a ascuns-o în palme, tremurând.

Am apucat-o de umăr și am forțat-o să se uite la mine.

— De ce l-ai trimis pe Cristi? Ce naiba se-ntâmplă? Dă-o dracu', Carmen, ce-i cu toate astea?

Când s-a ridicat în picioare, i se citea pe față că își recăpătase sângele rece.

— Acum trebuie să plecăm! a spus. Trebuie să plecăm!

S-a deschis ușa. Ochi de Pește a intrat pășind fără zgomot. Carmen s-a întors spre el.

— Ia-mi bagajele! a comandat.

Prin ușa deschisă a pătruns zgomotul slab al unui motor de mașină. Ochi de Pește stătea în prag, nemișcat.

— Ți-am zis să-mi iei bagajele! a urlat Carmen la el. Mișcă-te!

Omul nu s-a mișcat. Zgomotul de motor s-a apropiat. M-am apropiat de ușă, încercând să aud mai bine. Ochi de Pește m-a izbit puternic în abdomen. Lovitura m-a frânt în două. Mi s-a tăiat respirația și am căzut pe podea, icnind după aer. Carmen s-a repezit la Ochi de Pește, dar el a aruncat-o cu brutalitate pe canapea.

— Nu te-apuca să faci vreo prostie, doamnă Conta, a șuierat el. E ordin să aștepți aici.

Secundele treceau. Aerul mi s-a întors în plămâni. Am rămas ghemuit, cu brațul drept pe podea, sub pântece, icnind, atent la Ochi de Pește pentru cazul în care avea de gând să mă mai pocnească o dată. Se uita la mine, pregătit, dar ascultând și motoarele care se apropiau. Mi-am golit forțat plămânii și i-am umplut la loc.

Cu toată greutatea pe mâna dreaptă, am pivotat iute în jurul ei. Picioarele mele i le-au secerat pe ale lui Ochi de Pește, săltându-i tălpile de pe podea. A căzut pe spate și s-a izbit zdravăn. M-am rostogolit și am sărit în picioare cu o jumătate de secundă înaintea lui. Încă se mai sălta când talpa mea i-a zdrobit fața cu o lovitură *mae geri*. Oasele gâtului i-au cedat. Ochi de Pește s-a prăbușit pe podea, ca o cămașă murdară.

Carmen a apărut lângă mine gâfâind și m-a prins de mână.

— Bagajele mele, a spus ea precipitat.

— Lasă bagajele, am ripostat și am fugit afară, trăgând-o după mine.

Am scos jeepul pe poartă în marșarier, încercând să mă hotărăsc asupra unui traseu.

— Drumul ăsta se înfundă? am întrebat-o pe Carmen.

— Da. Se termină în dealurile dinspre sat. Trebuie să ne întoarcem la șoseaua principală.

Nu era o opțiune valabilă. O pereche de faruri se apropia dinspre șosea, urmată de încă o pereche. Păreau mașini puternice, Mercedesuri sau BMW-uri.

Am întors jeepul către dealuri și am apăsat complet pedala de accelerație. După un kilometru, drumul se termina cu un șantier unde se construia o nouă proprietate. Am forțat înaintarea prin spațiul dintre două grămezi de materiale de construcție, trecând Jeepul pe tracțiune integrală. Mașinile din spate au țâșnit prin același spațiu și au năvălit pe urmele noastre.

Am ambalat motorul și am urcat pe solul neted și ierbos. Motoarele urlau, mașinile urmăritoare încercau să ne-o ia înainte și să blocheze jeepul. Am lovit niște movilițe de țărână și panta a devenit abruptă. Farurile din urmă s-au zdruncinat cu violență, iar mașinile urmăritoare au descris zigzaguri strânse și s-au oprit una după alta. Jeepul s-a zgâlțâit din greu, suspensiile au scârțâit, dar tracțiunea integrală l-a ajutat să continue drumul.

— Încotro? am urlat la Carmen și deodată mi l-am amintit pe Hal, cu șaisprezece ani în urmă, dându-mi bucata de hârtie mototolită cu o adresă pe ea.

Carmen nu mi-a dat nicio adresă.

— Nu știu! a țipat ea. În față nu-s decât dealuri și viroage!

Pe neașteptate, am ajuns în vârful dealului. N-am avut timp să frânez. Am apucat să întrezăresc luminile orașului spre est înainte ca mașina să plonjeze în jos pe panta abruptă. M-am luptat să o controlez și să evit să ne rostogolim.

Treptat, panta s-a netezit sub roțile mașinii. Jeepul rula acum pe un drum de țară. În fâșiile de lumină ale farurilor apăreau case răzlețe.

Ne aflam la marginea satului. Am oprit mașina, am oprit semnalizarea și motorul și am lăsat geamurile. Timp de un minut, am ascultat noaptea. Nu se auzea niciun motor, niciun strigăt, nu se vedeau nici faruri, nici lanterne. Undeva, departe, un lătrat de câine singuratic.

Am pornit motorul, dar am lăsat luminile stinse. Băgând jeepul în viteză cu blândețe, am lăsat satul în urmă și am înaintat cu prudență printre dealuri, bâjbâind în lumina slabă a stelelor.

— Unde mergi? a întrebat Carmen.

— Încerc să-mi pierd urma.

După ce am ajuns suficient de departe, am aprins farurile și am turat motorul. M-am uitat la Carmen, conștient de tăcerea ei. Părea în stare de șoc. Cu maxilarul încordat, cu fața lividă, se ținea strâns de mânerul de sprijin.

Am zgâlțâit-o cu dreapta.

— De cine fugim, Carmen? Ce se-ntâmplă?

S-a uitat la mine cu aceeași expresie pe care o avea când a aflat de moartea lui Cris Popa. Nu mi-a răspuns. Am condus mai departe, cu ochii la drumul de pământ.

M-am concentrat pe analiza situației. Ceea ce căutam, orice sau oricine ar fi fost, mă găsise. Umbrele mă prinseseră din urmă și atacaseră. Eram pe un drum spre nicăieri. Oamenii care mă hăituiau aveau mai multe resurse.

Am oprit mașina și am decuplat din nou motorul. Am coborât complet geamurile și am apelat forțat la *respirația tactică* pentru a elimina excesul de adrenalină. Am început să observ mirosul de praf amestecat cu mireasma proaspătă a copacilor. Împrejurimile păreau ciudat de tăcute, doar țârâit de greieri și țipăt de păsări erau singurele zgomote de fond.

M-am întors din nou spre Carmen.

— Trebuie să aflu ce se întâmplă, am spus păstrând un ton coborât. Trebuie să vorbești cu mine, Carmen. Oamenii aceia care-s pe urmele noastre ne vor prinde mai devreme sau mai târziu și trebuie să aflu.

S-a îndoit de mijloc și și-a prins capul în palme, fără să scoată o vorbă.

M-am întins spre ea și am forțat-o să se sprijine de spătar.

— N-avem timp de drame de-astea mute, înțelegi? Putem să cerem ajutor de la poliție? Sau trebuie să evităm polițiștii?

Am scuturat-o zdravăn.

— Trebuie să știu!

M-a privit cu aerul că orice speranță era o nebunie.

— Raoul lucrează cu ucrainenii, a spus ea. Sunt niște brute. Și Raoul are o rețea de oameni întinsă peste tot. Face parte dintr-un grup de inși din București. Aștia controlează totul și n-au milă.

Numele mi-a reverberat în minte. Raoul. Raoul Conta, omul care apărea lângă ea în fotografia din ziar, îmbrăcat în costum scump. Magnatul. Soțul ei.

— Ucraineni? am întrebat.

— Da. Sunt neîndurători și se ocupă de treburile murdare.

— Și ce vor, Carmen? De ce încerci să mă scoți din oraș?

— Pe tine te vor. E ceva la care lucrează Raoul de câțiva ani încoace.

— Pentru ce mă vor pe mine?

— Pentru un proiect. Matei, tu cunoști ceva ce le trebuie lor. Sunt obsedați de tine, și asta de multă vreme. Miza e o sumă de bani uriașă, pentru care ei ar face orice. Înțelegi? Nu au limite, iar în țara asta nu poți face nimic ca să-i oprești.

— Dar polițiștii? Putem să mergem la polițiști?

A oftat și a închis ochii. A vorbit cu ochii închiși.

— Polițiștii sunt lenți, iar el s-a ocupat și de asta. Dacă mergem la un polițist local, când o să dea raportul la oraș o să afle și Raoul, are oameni care lucrează pentru el.

Am căutat în minte o soluție. Trebuia să ieșim din țară. Mi-am scos telefonul mobil. Îmi veneau în minte chipuri și nume de oameni care ar putea să mă ajute. Hal Mason. Roger Bronson. Oameni care se aflau la șaisprezece mii de kilometri distanță. Telefonul nu avea semnal.

— Ai pașaportul la tine? am întrebat-o.

I s-a încețoșat privirea. A scos un pașaport dintr-un buzunar al hainei.

— Trebuie să găsim o cale de ieșire din țară, am spus.

Și în același moment am simțit un instinct contrar: Dintr-odată am înțeles cine anume, din toată gașca de indivizi dubioși din București, comandase piesa de motor. O parte din mine mă îmboldea să fug, iar o altă parte hotărâse să rămân și să descopăr de ce era Conta atât de disperat să pună mâna pe mine. De ce avea nevoie de mine, dacă motorul lui MORPHEM funcționa?

53

N-am dat atenție șaretei oprite lângă trotuar și țăranului care aranja de zor ceva, aplecat peste hamuri. Dar, exact când am ajuns în dreptul lor, calul s-a cambrat și a împins șareta în calea jeepului. Am virat spre dreapta și m-am rostogolit pe jumătate în șanțul lung, paralel cu drumul. Jeepul s-a zgâlțâit puternic și s-a oprit complet, smucindu-ne în centurile de siguranță.

Țăranul a înșfăcat frâul și a suduit. Animalul s-a scuturat, nervos, de parcă avea de gând să se cambreze din nou.

Motorul jeepului se calase. L-am repornit cu grijă și am schimbat în marșarier. Dar pe când scoteam încet mașina din șanț, bara de direcție îmi lăsa senzația că se îndoise și mergea greu.

Am coborât și am inspectat roțile din față. Roata din dreapta era îndoită și se blocase într-un unghi neprielnic. Lovise în plin un bolovan masiv care răsărea din șanț. Am băgat mâna dedesubt și am zgâlțâit suspensia. Brațul din față era rupt.

— Cât de rău e? a întrebat Carmen.

Ocolise mașina și se uita la mine, aplecată, încercând să citească verdictul în ochii mei.

— S-a dus naibii, am răspuns. E ruptă.

Eram prinși în capcană. I-am citit-o pe față, așa cum și ea putea s-o citească pe fața mea.

Țăranul s-a apropiat de noi.

— Al dracului cal, a înjurat el, urâtă treabă s-a-ntâmplat aici. Îmi pare foarte rău, dragă domnule, îmi pare foarte rău.

S-a uitat la roata strâmbă și a dat din cap cu compasiune.

— Cobor la service-ul auto de lângă biserică, a spus el. E unul acolo, Neagu Toader, el se ocupă de utilajele astea, să știi, te-ajută el. O să vezi, te-ajută el, e priceput, Toader, îl aduc încoace.

Fără să aștepte un răspuns, s-a suit în șareta lui, a înșfăcat o biciușcă și a smucit de frâie, fluierând calul. Animalul a și pornit din loc, de parcă mișcarea era singurul lucru care-i lipsea pe lume.

Am rămas singuri în soarele dimineții, în liniștea satului necunoscut. Suprarealismul fundalului sonor rural în contrast cu senzația de pericol. Lătrau câini departe, pe dealuri. Cineva dintr-o casă din apropiere a început să plângă. Un copil care se milogea să primească ceva. O voce de femeie i-a răspuns cu blândețe. Treptat, plânsul s-a oprit.

Pe neașteptate, am simțit din nou că eram urmărit. Am privit cu mare atenție în jur. Case prăfuite, garduri de lemn care se cereau reparate, petice de pământ cultivat, dealuri. Pe prispa uneia dintre case, o bătrână cu batic maro pe cap se uita lung la noi.

Dinspre dealurile de la vest a venit zgomot de motor. Un motor în bună stare, bine întreținut, al unui mic SUV Toyota care se apropia din partea dreaptă a drumului, coborând un drumeag nu mai lat decât o cărare pentru

drumeție. Se intersecta cu strada și dispărea în spatele caselor și copacilor.

A revenit liniștea. Am găsit în portbagaj un pachet nou de Camel și mi-am aprins o țigară. Carmen s-a așezat pe locul din față, cu capul sprijinit de tetieră și cu ochii închiși. M-am uitat la ceas. Minutele treceau. Timpul se măsura în fumuri de țigară, primul fum dulce dintr-o țigară proaspătă, care îi urma celui acru și rău la gust cu care se terminase cea de dinainte, în timp ce otrava mi se îngrămădea în plămâni.

Un motor vechi tușea pe drum. Se apropia un tractor agricol, motorul lui diesel gâfâind din greu la turație joasă. Era o relicvă din vremuri comuniste, un tractor standard folosit pentru arat.

Când a ajuns la doi metri de Jeep, șoferul tractorului a făcut cu dexteritate o întoarcere rapidă la 180 de grade și a oprit tractorul cu spatele chiar în fața mașinii. A oprit motorul, a ieșit din cabină și a sărit în praful drumului. Era un om scund și slab, a cărui vârstă putea fi oriunde între patruzeci și cincizeci de ani, cu haine de bumbac închise la culoare și unsuroase, evident o ținută de lucru.

— Auzii c-ați dat de necaz, a spus el uitându-se când la mine, când la jeep și părând nerăbdător să examineze mașina.

Avea chipul plin de riduri fine și tenul însemnat de intemperii, ochi albaștri mici, care sclipeau pe sub sprâncenele grizonante.

— Ați auzit bine, i-am spus. Dumneavoastră sunteți Toader?

— Da, domnule dragă, eu sunt, Toader Neagu.

— Păi, mulțumesc c-ați venit. Puteți s-o reparați?

Toader s-a întors către jeep.

— S-a rupt roata, ei? a întrebat retoric. Ia să vedem.

S-a și întins în țărână și s-a târât sub mașină.

— Aha! a exclamat de sub jeep. S-a rupt taman la mijloc.

A smucit diverse părți ale suspensiei, făcând mașina să se zgâlțâie. Pe locul din față, Carmen s-a trezit din somnul ei ușor. I-am făcut semn cu degetul la buze.

Toader continua să vorbească de sub jeep:

— Iertați-mă că v-o zic, domnule, dar ar trebui să aveți mai multă grijă de mașina asta. E o mașină bună, tot ce-i aici e de calitate, dar brațele astea sunt vechi și uzate. Așa se-ntâmplă pe drumurile noastre. Ia uitați-vă la astea, sunt rupte, stau să cadă.

Fără să se grăbească, a zgâlțâit fiecare piesă a suspensiei față. Părea să-i facă plăcere. Într-un târziu, a ieșit de sub jeep și s-a ridicat în picioare.

— O să-ncerc s-o peticesc, a spus el, scuturând-și palmele și hainele de praf. Stați să vă scot de pe drum. Vă duc la mine la atelier și încercăm acolo s-o sudăm. Dar o să țină doar cât să ajungeți undeva în oraș, nu mai mult. Mă urmăriți, domnule dragă?

— Da, am spus, e foarte bine. Aranjați-o cât puteți.

Toader s-a întors în cabina tractorului, a pornit motorul și a dat cu spatele mai aproape de jeep. Partea din spate a tractorului avea un mecanism hidraulic folosit pentru manevrarea plugului. Un dispozitiv improvizat, un fel de țeavă cu apărători de cauciuc, fusese sudat de meca-

nismul acela. Omul a dat în marșarier și, cu ajutorul mecanismului hidraulic, a coborât țeava și a împins-o sub bara de protecție a jeepului. Apoi, cu cricul acela hidraulic, a ridicat de la sol roțile din față ale jeepului. Lăsând în funcțiune motorul tractorului, a sărit jos din cabină și a asigurat legătura cu un cablu de oțel.

— Am nevoie de domnia voastră să stați în picioare pe buclele astea de cablu de-aici, cât stau eu la volan, domnule, a spus el, arătându-mi bara de protecție. Eu o să conduc încet și dumneavoastră trebuie să stați cu picioarele pe cablu, ca să nu se desprindă. Înțelegeți, domnule? Uitați, așa.

A sărit pe bara de protecție a jeepului, apăsând cablul cu tălpile.

Atunci a observat-o pe Carmen, care stătea în mașină cu ochii închiși.

— Doamna poate să rămână acolo, a hotărât el.

M-am cocoțat pe bara jeepului și mi-am pus tălpile pe cablul de oțel, cum îmi arătase el. Înțelegeam ce vrea: deveneam un mecanism de siguranță uman improvizat pentru sistemul lui de remorcare.

S-a urcat în cabina tractorului și a pornit încet pe drum. Jeepul tresălta la fiecare denivelare, dar cablul rezista, așa că i-am făcut semn cu mâna să meargă mai repede.

Proprietatea mecanicului se compunea dintr-o căsuță, o baracă și o curte mică, în care se înghesuiau un alt tractor vechi și un uriaș utilaj, de producție poloneză, marca Stalowa Wola, altă relicvă din vremuri de demult.

— Ce faceți cu ăsta? am întrebat arătând spre Wola, care era cât două treimi din casa lui.

— Îl repar, a răspuns mărunțelul cu un zâmbet pișicher. Bani buni. Am făcut rost de toate piesele de motor care-mi trebuie, am și două cauciucuri noi, și acum refac partea hidraulică. O să fie ca nou. Se plătesc zece mii de euro pe lună pentru un Wola cu șofer, în trei schimburi de câte șase ore pe zi, la carieră. L-am reparat pe mai puțin de treizeci de mii și-o să lucreze văru-meu cu el acolo. O să mai primesc două de-astea în cel mult un an.

Am scos un fluierat. Nu era rău deloc. Tărâmul de nicăieri se dovedea a fi un loc cât se poate de real.

— Dar cum reușiți să schimbați măcar anvelopele astea?

A râs.

— Jantele se desfac din laterale. E gândit inteligent, pentru oameni ca noi, care n-au mari resurse. Pot să schimb toate patru cauciucurile într-o singură zi, doar cu văru-meu. Floare la ureche.

Cu toată tensiunea pe care o simțeam în măruntaie, m-a făcut să râd. Era un mic pezevenghi.

— Ce se face la carieră? am întrebat.

— Sparg piatra pentru drumul nou. O să fie mult de muncă. E vorba de drumul ăla pe care-l fac cu chinezii.

Am crezut că n-aud bine. Lumea exterioară dădea iar buzna în inima vechii mele țări.

— Chinezii?

— Da, așa am auzit, ceva contracte cu conducerea de la București, vin chinezii cu banii pentru un drum întreg.

— De ce?

A dat din umeri.

— Nu știu, domnule, boierii ăia de la București fac înțelegerile și sunt sigur că și-au umplut buzunarele la afacerea asta, cum fac mereu, dar slavă Domnului că e de muncă pentru noi aici.

L-am ajutat să salte jeepul cu cricul pe suporturi de oțel. Era bine că scosesem mașina de pe șosea. Forțați de accident, reușiserăm să dispărem temporar.

— Sunteți bine-veniți să așteptați în casă, a spus Toader. Scuzați deranjul, suntem doar noi doi, eu și femeia mea, iar eu muncesc o groază la mașinile astea. Și să iertați și zgomotul, o să lucrez chiar aici.

— Mulțumesc pentru ospitalitate. Cât o să dureze?

S-a scărpinat pe bărbie.

— Păi, o să trag afară piesele alea și-atunci o să știm mai bine. Deocamdată îl aștept pe vărul ăla al meu să-mi aducă înapoi transformatorul de sudură, că l-a luat cu împrumut și i-am zis să-l aducă azi înapoi.

Avea să dureze toată ziua.

— Dacă sunteți obosit, domnule dragă, sunteți bine-venit în livadă, uitați dealul acela din spatele casei. E o baracă mică acolo, cu un pat, e curat, dar trebuie să mă iertați, acolo nu curge apă.

Am privit spre pantă. Arăta o fâșie de pământ lungă și îngustă, pe coama dealului, cu baraca la capătul de sus.

— Sincer, ar fi grozav, am acceptat. Am fost tot pe drum mai toată noaptea, puțină odihnă nu ne strică.

— Bun, a zâmbit el, părând bucuros că acceptasem. Îi zic Mariei să aducă niște așternuturi curate pentru pat.

54

Întins în pat, urmăream cu privirea crăpăturile de pe tavanul micuței barăci. Salteaua era tare, cuvertura mirosea a praf vechi, dar așternuturile erau curate, cu miros de levănțică.

Am închis ochii.

I-am deschis.

Afară, lumina zilei aproape dispăruse.

Carmen s-a mișcat. S-a așezat pe marginea patului, uitându-se la mine.

— Sforăi, a spus ea.

Ceasul meu de mână arăta 7:12. M-am ridicat și am deschis ușa. Tocmai se lăsa noaptea, crepusculul violet încă mai stăruia la marginea dinspre apus a cerului.

— Ar fi trebuit să mă trezești, am mormăit cu fața în palme.

— La ce bun? N-a terminat cu mașina.

Mă durea gâtul, îl simțeam uscat, aspru de sete.

— Avem apă pe undeva?

Ea s-a ridicat în picioare.

— E o fântână cu pompă, hai să-ți arăt.

Purta un tricou de-al meu. Cămașa ei albă era atârnată la uscat pe un suport improvizat. Geanta mea era pe o măsuță de lemn, deschisă. Am atins cămașa atârnată. Era încă udă.

— Sper că nu te superi c-am împrumutat ăsta, a spus Carmen, aranjându-și mânecile tricoului.

— Nu mă deranjează.

Fântâna era la jumătatea distanței dintre baracă și căsuța din față. Lângă pompă atârna într-un cui o cană mare de tablă. Am umplut-o și am băut cu înghițituri mari apa dulce și rece.

Pe cărarea care urca printre copaci se apropia Toader. A făcut un gest larg cu brațele.

— Vă rog, veniți să luați cina cu noi, ne-a invitat el. Nu-i mare lucru, a încropit Maria câte ceva, vă rog să veniți, se supără dacă nu veniți.

S-a uitat la mine în lumina slabă și a zâmbit.

— E bun aerul de-aici, este? Te face să dormi bine.

Mâncarea s-a dovedit a fi chiar bună. Era tochitură cu bucăți de porc parțial prăjite, parțial înăbușite. Ne-a fost servită simplu, cu pâine integrală proaspătă, călduță, și gogonele murate, de care nu mai gustasem din adolescență.

Și eu și Carmen am mâncat însă foarte puțin. A compensat celălalt oaspete, preotul satului. Soția lui Toader, Maria, părea bucuroasă că i se face consumație. Aducea întruna mâncare și tăia gogonele. Omul ei a turnat vin roșu în niște păhăruțe de sticlă groasă.

— Ei, haideți, nu vă faceți atâtea griji, mi-a spus el lovindu-mă ușor cu palma pe umăr. Mâine dimineață o să fie gata mașina.

S-a ridicat, s-a dus la monstrul Wola și a ridicat un obiect de pe bara de protecție lată, de la partea din spate. Era brațul din față a suspensiei de la jeepul meu.

— Ia uitați-vă la asta, a spus el, arătându-mi piesa. Mai rezistentă ca'nainte. Chiar dacă nu găsiți una nouă s-o înlocuiți imediat, nu trebuie decât să aliniați roțile la vreun atelier din oraș și puteți să vă vedeți de călătorie, garantez c-o să țină.

Făcuse o adevărată vrăjitorie acolo, sudând și ranforsând cu bucăți suplimentare de oțel. Piesa era acum de trei ori mai grea, dar eram de acord cu el, avea să reziste. Mi-a citit-o pe față și m-a bătut iar pe umăr, râzând din toată inima.

— Vedeți? a exclamat el. Rămâneți aici la noapte, o să dormiți ca un prunc. Vă facem loc în casă, că baraca aia nu-i așa caldă și bună pe timpul nopții.

— Nu, vă rog, baraca e numai bună, am spus. Numai o pătură în plus dacă aveți.

A râs, dând din cap, și a umplut din nou paharele. Preotul terminase de mâncat și refuzase a treia porție, dar a acceptat vinul.

☆ ☆ ☆

Unica sursă de lumină din baracă era o lumânare pe care ne-o dăduse Maria. Patul înalt și îngust fusese primenit din nou cu așternuturi albe, curate și scrobite. Deasupra fuseseră puse două pături groase, împăturite.

— Te rog, adu-mi niște apă, m-a rugat Carmen, întinzându-mi o găleată goală, din plastic verde.

Am umplut-o cu apă proaspătă din puț, m-am întors cu ea și am pus-o pe măsuța de lemn.

Ea a scos din geanta mea un prosop mic, l-a înmuiat în apa rece și s-a șters încet pe față și pe gât. Scoțând un braț pe ferestruică, a stors apa din prosop, apoi l-a udat din nou și și-a scos tricoul. S-a șters încet pe brațe și pe sâni. La lumina lumânării, avea un spate sculptural, fără să-și piardă acea proprietate magică a genului, esența feminină definită de linia umerilor, de proeminența omoplaților și de linia fină a coloanei vertebrale. Cu mișcări lente, și-a scos și restul hainelor și a început să-și șteargă pielea.

N-am făcut nicio mișcare. Lumina slabă, încordarea și filmul evenimentelor din ultimele douăzeci și patru de ore impregnau momentul cu o dimensiune suprareală. Din nou suprarealul.

S-a întors spre mine. Sânii ei vădeau o frumusețe matură: mari, doar puțin lăsați, la distanță perfectă unul de altul, cu sfârcuri bine definite de propriile lor umbre în lumina lumânării.

— E rândul tău, a spus ea și a rămas în expectativă.

Am acceptat tacit. De aproape, simțeam prin haine căldura emanată de trupul său.

— Scoate-ți cămașa, m-a îndemnat.

Atingerea prosopului ud era rece și aspră. Mi-a curățat spatele și brațele cu aceleași gesturi lente și prelungi pe care le folosise pe propriu-i trup. Sânii goi mă atingeau când și când, ba pe braț, ba pe spinare. Îi simțeam din nou parfumul, de parcă abia s-ar fi dat cu el.

Mi-a dat prosopul și s-a dus să se întindă în pat, dezvăluindu-și prin limbajul trupului obișnuita detașare de rea-

litate, felul ei de a strecura un strat de vid protector între gândurile ei și spațiul înconjurător, de parcă mintea i-ar fi fost în cu totul altă parte; totuși, mișcările ei aveau o langoare distinctă, de parcă era o felină ciudată pregătită să se împerecheze fără vreun alt motiv decât acela că venise vremea s-o facă.

Mi-am scos și restul hainelor și am terminat singur igienizarea, repede, eficient și complet. Pe cât de neplăcută fusese atingerea materialului rece, pe atât de plăcută a fost senzația pielii curate de la sfârșit. M-am întins în pat lângă ea, cu simțurile concentrate asupra ei, așteptându-i mișcările.

Nu părea să mai aibă vreo legătură cu tânăra Carmen pe care o iubisem cu mulți ani în urmă. Pentru mine era la fel ca o străină. M-am gândit la ziua când mă părăsise. Hotărârea ei venise pe neașteptate și cu o oarecare cruzime. Când și-a luat rămas-bun, i se citea disprețul în ochi. Ca și cum ar fi făcut o alegere mult mai bună la momentul acela.

Cine era pe atunci Raoul Conta? Prieteni ai unor prieteni comentaseră despre nunta ei pretențioasă, despre excentrica ei rochie cu spatele complet gol și cu flori pictate pe piele în culori cu sclipici. Nu-i întrebasem niciodată pe comentatorii respectivi ce fel de bărbat era sau care îi era numele. Durerea de-a o fi pierdut se potolise lent, în timp, zi după zi la muncă, odată cu multele reprize de băut cu Victor, o vreme, iar mai târziu, după ce am renunțat la băutură, prin arte marțiale, yoga și fizică. Trecuseră anii, iar Carmen îmi rămăsese în piept și în amintire ca

un simbol cald, dar dureros. Iar acum, iat-o aici: o versiune mai matură, dar cât se poate de reală, respirând lângă mine; prinși unul de altul prin spaimă, prin completa incertitudine legată de ziua care urma.

S-a rostogolit peste mine, buzele ei căutându-mi gura. Sărutul îi era plin, buzele moi și mari, atingerile limbii discrete. Am îmbrățișat-o încet, cu forță, pe deplin conștient că momentul acela era o excepție și că n-avea să se mai întâmple vreodată. Gândul pericolului și instinctul de supraviețuire se topeau și dispăreau. I-am explorat trupul și gustul într-o falie de timp abstract și dilatat, dincolo de realitatea imediată. Sânii ei erau exact așa cum îmi păruseră mai devreme în lumina lumânării, minunați, maturi, moi, gustul sfârcurilor îl simțeam plăcut pe limbă. I-am mângâiat pielea netedă și bronzată, i-am simțit mușchii bine întreținuți de exerciții și masaj, mirosul feromonilor începând să-i iasă prin pori, amestecat cu parfumul cu care părea să se fi dat pe tot corpul. Am explorat-o plin de fascinație. Cu ani în urmă fusesem prea tânăr ca să știu cum s-o explorez, ceea ce făcea și mai profund extazul de-a o face acum.

I-am provocat primul orgasm, absorbindu-i cu buzele sunetul geamătului adânc. Zonele ei erogene erau în profunzime, greu de ajuns, la fel cum și mișcările ei aveau o amploare adâncă și puternică. Gemetele pe jumătate înăbușite îi erau încărcate cu distilat pur de femeie, surprinzându-mi simțurile, care încă mai purtau amintirea fibrei fine și oțelite a lui Jane și a feminității ei băiețoase.

Am făcut dragoste îndelung și cu mare intensitate fizică; eram niște animale ciudate care asudau, învârtejeau cearșafurile, înlănțuite într-o căutare a apogeului asemănătoare cu o luptă, acesta sosind treptat și cu atâta forță, încât trecerea lui ne-a lăsat complet epuizați.

☆ ☆ ☆

— De ce te-ai măritat cu el?

Întinsă în partea ei de pat, a scuturat din cap, respingându-mi întrebarea.

— Nu mă întreba asta. Ce știam eu pe-atunci? Eram tânără, frumoasă și confuză, cu o mulțime de alegeri la îndemână. Pur și simplu, am ales greșit.

— Mda. Dar de ce el?

— Nu știu. Tu de ce nu m-ai luat pe sus, ca el? Mă voia fără rezervă, cu un strop de iubire și o tonă de orgoliu. Urma să fiu trofeul lui cel mai de preț. Eu nu știam asta. Pur și simplu i-am simțit hotărârea și mi-a plăcut.

M-am întors pe spate. Așternuturile încă mai erau jilave de sudoarea noastră.

— Eu eram poet, Carmen. Încă mai sunt. Te așteptam pe tine să fluturi din petale, să-mi dai un semn mic. Nu puteam să te iau pe sus fără acel semn. Iar tu nu mi-ai dat niciun semn, niciodată.

A râs fără zgomot, zgâlțâind patul în felul acela plăcut, intim, care se întâmplă între amanți. S-a rostogolit mai aproape și m-a sărutat pe umăr.

— Ce știam eu pe-atunci? Viața era o zăpăceală și apăreau atâția bărbați care făceau paradă și-și etalau penajul în fața mea, zăpăcindu-mă și mai tare.

— Dar l-ai ales pe omul ăsta. Pe Raoul Conta. De ce?

— Nici nu mai știu. El mă dorea. Mă dorea foarte mult. Avea putere. Își trimitea oamenii să mă aducă la el, mă duceau cu mașina la mare, unde aștepta el, cu toate cele aranjate într-un hotel bun. Îmi plăcea treaba asta.

— Își trimitea oamenii? Ce oameni?

— Era în Securitate, undeva destul de sus. Nu știai?

Am dat din umeri.

— Abia acum vreo două zile am auzit și eu de numele lui, din ziare.

Ea a oftat și s-a înfășurat în pătură.

În sfârșit, înțelegeam. La vremea aceea fusesem doar o umbră în viața lui Carmen. Nu era atentă la cine eram, ea n-avea timp nici să-și pună ordine în propria-i viață. Acum, însă, știa foarte bine că mă stabilisem în California și cu ce mă ocupam. De ce?

— De ce l-ai trimis pe Cris Popa la LA? am întrebat-o, readucând dintr-odată înapoi realitatea lăsată deoparte preț de câteva ore.

S-a răsucit de lângă mine înainte să-mi răspundă.

— Raoul lucrează cu o rețea de oameni puternici, cu multe relații. Lucrează la un sistem pe care l-ai pus tu la punct cu ani în urmă. E foarte valoros, dar ceva n-a mers cum trebuie, acum câteva luni, și au murit câțiva oameni.

Ascultam cu ochii închiși.

— Ce vrea să facă cu sistemul ăla?

— Vor un dispozitiv mai mare. Dar nu funcționează. Te vor pe tine fiindcă tu ai partea de fizică teoretică pentru proiectul ăsta pe care-l fac ei. Are legătură cu scalarea.

Expresia aceea, pe care o folosise corect, m-a luat prin surprindere. N-ar fi trebuit. Carmen era de formație inginer chimist. Știa să citească schițe și specificații. Știa mai multe decât lăsa să se vadă.

— Care-i rolul lui Cris Popa în toată treaba asta?

S-a rostogolit iar, pe o parte. Îi simțeam răsuflarea pe pielea umărului.

— L-am trimis pe Cris pentru că am simțit că trebuie să te avertizez, Matei. Și aveam de gând să-ți fac o propunere, prin intermediul lui Cris, a spus ea parcă forțând vorbele să-i iasă din gură. Există o modalitate mai elegantă de-a face afaceri decât răpirea.

Nu, mi-am spus, *te rog, nu. Nu tu.*

— Omul a murit, Carmen.

M-a îmbrățișat pe sub pătură, dârdâind. Am simțit din nou stratul de vid înfășurat în jurul ei, la fel de gros ca întotdeauna, și încă ceva, ascuns în adâncime.

— Am nevoie de somn, a spus ea și buzele sale mi-au atins pieptul.

Se închisese în ea. A trebuit să renunț la întrebările pe care le aveam.

— Atunci, dormi, am zis și s-a făcut liniște, doar zgomotele nocturne ale satului pătrundeau prin fereastra micuță.

55

Aerul dimineții era rece, așa că am ridicat geamurile jeepului. Pe când ne apropiam de drumul principal de la vest, mașina lăsa senzația de stabilitate pe drumul neasfaltat.

— Conduceți fără griji, spusese Toader Neagu în dimineața aceea, cu o fărâmă de mândrie. E mai bună decât înainte s-o rupeți.

Asamblase la loc suspensia jeepului, așa cum promisese. După multe ezitări și împotriviri, mă taxase cu o sută de dolari pentru munca lui. Pentru el deveniserăm oaspeți și cunoscuți și avea senzația că cere prea mult. Am dublat suma și l-am rugat doar să uite că ne opriserăm acolo. A refuzat.

— N-ar fi cinstit față de dumneata, dragă domnule, mi-a explicat el. Oamenii din sat știu deja, s-a dus vorba.

☆ ☆ ☆

Drumeagul nepavat cotea strâns. Am luat curba și deodată mi-a blocat drumul o Toyota 4x4, la prea mică distanță ca să evit impactul.

Am călcat frâna, încercând să cârmesc în lateral. Jeepul a alunecat înainte cu încăpățânare, ridicând colbul drumului și izbindu-se de-a dreptul în Toyota. Un alt SUV a

venit din spate și mi s-a înfipt în caroserie. Jeepul era prins în capcană.

Am împins portiera cu umărul și m-am rostogolit pe jos. Din mașina venită din spate s-a năpustit la mine un bărbat îmbrăcat în trening albastru. M-am ferit și i-am azvârlit praf în ochi. S-a oprit înjurând.

Un al doilea atacator mi-a tras un șut în umărul drept. Lovitura m-a aruncat în jeep. Am alunecat rapid sub el și am evitat o nouă izbitură de picior, care în loc de mine a nimerit oglinda retrovizoare. I-am tras un cap în față atacatorului. Am simțit cum fruntea mea îi strivește cartilajele nasului. Ură și adrenalină îmi curgeau prin tot trupul. L-am pocnit cu piciorul, zdravăn, dar prea sus, nimerindu-l în piept, în loc de stomac. Lovitura l-a împins înapoi, dar a căzut în țărână, s-a rostogolit și a sărit iar în picioare.

Încă incapacitat de praful din ochi, omul în albastru m-a atacat din nou. Am căutat să-l scot definitiv din luptă, dar se bătuse destul la viața lui, ca să știe ce și cum; mi-a parat lovitura de picior și a ripostat. Ne-am pomenit încleștați. M-a apucat cu brațul stâng pe după gât și umăr, pregătindu-se să-mi ardă un pumn în stomac cu dreapta. Un nou val de ură și adrenalină mi s-a dizolvat în sânge și mi-a dat forța să-mi răsucesc umerii în strânsoarea lui de wrestler. L-am rotit cu forță și l-am aruncat în Cherokee. Un alt atacator a venit și m-a lovit din spate. Amândoi au încercat să mă blocheze între ei, dar m-am zbătut și am împins nebunește, mi-am înfipt genunchiul în vintrele unuia și l-am pocnit pe celălalt în plină figură cu

amândoi pumnii. Am auzit-o pe Carmen țipând. Au apărut și alți atacatori. Brațe puternice m-au împins către jeep. Am împins și eu din toate puterile, dar fără folos. Cineva răcnea ocări. O țeavă de armă mă apăsa greoi pe față. M-am pomenit lovit în abdomen. Am căzut la pământ, icnind după aer. Țeava s-a deplasat și ea cu mine, apăsându-mi țeasta.

Brațele puternice m-au săltat în picioare și m-au sprijinit cu spatele de jeep. Ura continua să mi se reverse în sânge, zadarnic. Îmi doream să-i văd pe toți indivizii aceia arzând de vii. Însă n-aveam parte decât de gustul sângelui în gură, de la lovituri. Aveam nările pline de praf. Țărână balcanică, pulbere a drumului sau nisip la Point Dume.

Eram înconjurat de respirații greoaie de bărbați furioși. Arma s-a înfundat și mai mult în obrazul meu. Secundele se scurgeau lent, amestecând sudoare și praf.

— Duceți-l la Rover! a ordonat cel cu pistolul.

M-au tras în picioare și m-au târât către un Land Rover.

— Pornește mașinile astea sau tractează-le de-aici! a continuat șeful să dea ordine. Faceți curățenie!

Coliere de plastic mi-au legat mâinile și picioarele, urmate de o bandă adezivă pe gură. Am fost împins pe podeaua Land Roverului. Picioare de bărbați mă apăsau acolo cu bocanci și pantofi urât mirositori. Motorul a pornit în forță și am plecat.

☆ ☆ ☆

N-a fost un drum foarte lung. M-au scos cu forța din mașină și m-au târât pe un hol luminat de neoane. De-a lungul pereților se întindeau conducte și cabluri. La joncțiunea holului cu ceea ce părea a fi o cameră de boiler, așteptau doi bărbați îmbrăcați la costum.

Atacatorul meu i-a salutat cu o smucitură scurtă din bărbie.

— Am pus mâna pe străin, a spus el. Șefu-i aici?

Vorbea românește cu un accent foarte pronunțat.

— E pe drum încoace, a răspuns unul dintre bărbații în costum, cercetându-mă din priviri. Du-l la locul pregătit, lasă-l să se potolească și curăță-l nițel. Vrea șeful să-l vadă.

M-au târât în sus câteva trepte până la un alt hol și au deschis o ușă de metal care dădea într-o cămăruță. M-au aruncat pe podea și au încuiat ușa.

M-am întors pe spate și m-am holbat la neoanele din tavan. Adrenalina mi se disipase demult. Mă temeam pentru viața mea într-un mod abstract, ca și cum ar fi fost vorba de soarta altcuiva. Și mai era ceva care mi se tot plimba prin minte. Ce căutau să obțină oamenii ăștia? Îmi doream să aflu. Și unde era Carmen? Ce-i făcuseră?

Am închis ochii și am visat că mergeam undeva, mă întâlneam cu Carmen, stăteam de vorbă cu ea, o sărutam pe sâni, o strângeam în brațe, dându-mi seama că îi simțeam trupul la fel ca pe al lui Jane, subțire și dens.

Apoi am revenit la realitate, am deschis ochii și m-am uitat iar la aceeași lumină fluorescentă.

56

S-a auzit clicul încuietorii și ușa de metal s-a deschis.

O față severă s-a apropiat de mine. Am simțit în nas o respirație urât mirositoare.

— O să te dezleg, a spus fața. Dacă-ți faci necazuri, îți rup picioarele, *pania*[13]?

Mi-a smuls banda adezivă de pe gură la fel cum făcuse individul din LA, fără menajamente, dintr-o singură mișcare scurtă și brutală.

Am rămas întins pe jos, nemișcat.

Omul m-a rostogolit pe podea și mi-a tăiat legăturile.

M-am mișcat cu grijă. Sângele reîncepea să-mi curgă normal prin brațe și picioare.

— O să mă ridic în picioare, i-am spus.

S-a dat înapoi.

— Haide, m-a îndemnat.

M-am sculat de jos. Camera s-a învârtit cu mine de câteva ori, apoi, încet, s-a oprit. Am băgat de seamă existența unei canapele și a unei mese de lemn cu un scaun.

Omul era blond, cu ochi albaștri reci și o față osoasă, cu trăsături dure. Tenul lui avea vase de sânge vizibile, lucru tipic băutorilor de cursă lungă. Cu ochii fixați într-ai mei, a pășit cu spatele și a deschis ușa. Cineva i-a dat o geantă,

13 *S-a înțeles?* – argou urban rusesc. (n.a.)

pe care a aruncat-o pe jos, în direcția mea. Am recunoscut-o, era geanta mea.

— Dezbracă-te! mi-a poruncit omul. Intră acolo și fă un duș, a adăugat, arătându-mi cu bărbia un colț al camerei din spatele meu.

M-am întors. Pe peretele opus era o ușă mică.

M-am dezbrăcat și am intrat la duș. Conductele au șuierat și au emanat în loc de apă un aer puturos. Apoi pe țeavă a bușit apă de culoare maro, plină de rugină. Treptat, șuvoiul de apă s-a limpezit. Nu exista cap de duș, jetul de apă curgea liber.

Omul a rămas în cadrul ușii, cu ochii fixați asupra mea de-ai fi zis că e un robot. Atenția pe care mi-o acorda era profesională: era o gorilă care învățase să nu facă nicio greșeală.

M-am șters și m-am îmbrăcat. Atingerea hainelor curate era plăcută.

Omul a deschis ușa de metal și a făcut semn cu degetul mare peste umăr, invitând pe cineva să intre în cameră. A apărut un bărbat care ținea un aparat foto.

— Unde-l vrei? a întrebat blondul.

Nou-venitul a privit în jur și a arătat către un perete. Blondul s-a întors spre mine.

— Du-te acolo, în fața peretelui.

L-am ascultat.

Celălalt a făcut câteva cadre cu capul meu. După ce a terminat, a plecat fără o vorbă.

— Vino cu mine, mi-a ordonat blondul. Să nu faci mișcări bruște, că mă sperii repede și fac urât când sunt speriat.

☆ ☆ ☆

Clădirea făcea parte dintr-un complex industrial. Am presupus că era uzina petrochimică a lui Raoul Conta.

Fascinația se amesteca în mine cu mânia și cu teama. Ceva din propria-mi soartă mă atrăsese înapoi în colțul acesta de lume. O altă bucată din trecutul meu, ascunsă și uitată, era pe cale să fie dezvăluită și se pregătea să mă hărțuiască precum un creditor care își cere datoria ajunsă la scadență.

Am pătruns într-un hol scurt, care se termina cu o ușă de mahon. În fața ei stătea un bărbat în costum negru.

— Stop! mi-a dat blondul comanda.

M-am oprit la jumătate de metru de bărbatul în negru. Emana o boare de aftershave sau colonie scumpă.

— L-am adus pe Sălăjan, a spus blondul. Care-i treaba?

— Îl lăsăm să intre, a spus costumul negru.

— Cum adică îl lăsăm să intre?

Bodyguardul a ridicat din sprâncene.

— Îl lăsăm să intre, adică eu deschid ușa, el intră, eu închid ușa. Ce-i așa de greu?

— Ăsta-i ordinul?

— Ăsta-i ordinul.

Blondul a ridicat din umeri și s-a sprijinit de perete.

Bodyguardul a deschis ușa de mahon și mi-a făcut semn să intru.

Am pășit înăuntru.

☆ ☆ ☆

Era o cameră mare și goală.

Arăta a birou. Un covor gros, de bună calitate, acoperea podeaua. Pe latura opusă ușii era o fereastră mare. Canapele de piele erau aranjate într-un careu compact, lângă intrare. Dincolo de ele se vedea un birou modern, în formă de L, ocupat cu hârtii, dosare și un computer. Un perete lateral era acoperit de rafturi pline cu registre și cu dosare etichetate de mână. De-a lungul celuilalt perete erau înșirate fișete de oțel cu lacăte zdravene.

M-am apropiat de birou. Era un talmeș-balmeș de însemnări tehnice, printuri, formulare. Am examinat hârtiile. Nu-mi spuneau nimic.

Atunci am observat-o.

O fotografie înrămată.

Carmen, la tinerețe. Carmen, râzând către obiectiv, cu părul lung acoperindu-i parțial fața. Purta un rucsac și ținea în mână un teanc de albume de vinil. Dresda, 1983. Nu scria asta nicăieri, doar în amintirea mea. Eu eram autorul acelei fotografii.

Am ridicat-o și m-am uitat la ea cu luare-aminte, mângâind sticla care o proteja, încercând să înțeleg misterul timpului, să înțeleg cum poate ceva dintr-un trecut atât de îndepărtat să fie atât de proaspăt și de prezent, de real și de suprareal.

— Ți-ai tras-o sănătos azi-noapte? a mârâit o voce.

Nu-l auzisem apropiindu-se. Era un bărbat masiv, dar se deplasa cu ușurință. Emana același aer de duritate și de prestanță fermă tipic pentru cei care dețineau puterea în țară, totuși privirea îi era indiferentă. Inteligenți și per-

fizi, ochii lui aveau o lumină subtilă, ca și cum ar fi fost gata să reverse umor și cruzime în același timp.

Mi-a luat din mână fotografia înrămată.

— Acum e puțintel ruginită, a mormăit iar. A pus ceva kile pe ea, fir-ar să fie.

S-a uitat la mine și a rânjit.

— Am pus mâna pe ea când era în floarea tinereții, a spus cu un licăr în ochi. S-o fi văzut-o atunci, ce bucată bună era!

L-am pocnit drept în față, de m-au durut încheieturile degetelor la contactul cu falca lui. Lovitura l-a împins înapoi, dar era prea îndesat și corpolent ca să poată fi doborât dintr-un singur pumn. A ripostat. M-a cuprins iarăși ura, covârșindu-mi epuizarea. I-am parat lovitura și l-am lovit a doua oară.

A fost o luptă îndelungată. N-a apărut niciun bodyguard. Ne-am lovit reciproc până ne-a amorțit carnea pe noi, devastând totul în jur. Ura mi-a sleit. Mi-am cheltuit și ultimul strop de energie pe care îl mai aveam. Conta, care se resimțea puternic de pe urma loviturilor mele și din pricina propriei sale greutăți excedentare, era și el epuizat.

Ne-am oprit.

M-am așezat pe jos, cu sângele picurându-mi de pe față, uitându-mă la Conta cum îngenunchea lângă un perete și se sprijinea de el. Nici fața lui nu arăta mai bine decât a mea. Ne-am tras sufletul amândoi, scuipând cheaguri de sânge pe covor.

— Mai du-te dracu', Sălăjane, a spus, cu mârâitul lui tipic și s-a forțat brusc să se salte în picioare. Ești un idiot.

Cu mișcări încete, hârâind de durere, a deschis un bar și a scos de acolo o sticlă de Johnny Walker și două pahare. A turnat în amândouă.

— Ia! a spus, întinzându-mi unul.

Am băut. Îmi pica bine tăria. Umplea golul lăsat de ura care se consumase.

— Ce-ai făcut cu ea? l-am întrebat.

— Cu Carmen? Nu fi tâmpit. Și-a plătit asigurări berechet ca să nu pățească nimic. Nu m-aș atinge de ea.

— Ce dracu' vrei de la mine?

Am mai înghițit niște scotch, simțindu-i arsura prin măruntaie.

El a izbucnit în râs, cu capul dat pe spate, și a dat paharul pe gât.

— Vreau să faci cunoștință cu cineva, a spus.

57

Conta deschidea drumul. Bodyguardul lui mergea lângă el. Gorila mea blondă venea în urma mea, păşind atât de uşor încât mă întrebam, când şi când, dacă mai era acolo.

Am intrat pe un palier de scară unde mirosea a vopsea, a diverse chimicale şi a putregai. Treptele înguste duceau doar în jos. După patru etaje coborâte, am ajuns la o uşă de metal, grea şi ruginită. Conta şi-a lipit trupul masiv de perete şi i-a făcut semn bodyguardului.

— Deschide.

Omul a scos o cheie dintr-un mic toc de piele şi a introdus-o în broască. Încuietoarea a scos un clinchet fin, în contrast cu aerul de vechitură al uşii.

Am intrat unul câte unul într-un tunel întunecos, luminat doar de câte un bec gol în peretele lateral. Mirosul de putreziciune era foarte intens, apa picurând încontinuu de undeva, pe zidurile acoperite cu mucegai. Podeaua însă era curată şi uscată, apa fiind adunată, după toate aparenţele, într-un sistem de scurgere.

Oamenii lui Conta au mai descuiat o uşă, din capătul tunelului, dându-ne acces la o scară asemănătoare cu cea pe care veniserăm. Printre celelalte mirosuri, se amesteca acum unul nou, ciudat de familiar, deşi caracterul lui familiar rămânea vag, ascuns pe undeva prin amintirile mele.

Am urcat treptele și am ajuns într-un hol scurt. Aici, pereții erau curați și acoperiți cu zugrăveală de bună calitate. Conductele și cablurile care se întindeau de-a lungul lor erau vopsite îngrijit în albastru, galben, verde sau roșu.

Deodată, am recunoscut mirosul. Chimicale, metal, lubrifianți speciali, mecanisme hidraulice și alte echipamente care își amestecau izurile, în ciuda filtrelor și a sistemului de aer condiționat. Un stand de test pentru propulsoare.

Ăsta-i finalul călătoriei? Întrebarea mi-a răsărit în minte în timp ce teama și epuizarea mi se amestecau cu surescitarea. *Ce-o să găsesc aici, după toate astea?*

Conta a luat-o din nou înainte. S-a apropiat de altă ușă de metal, vopsită într-un albastru pal, a deschis-o și a ținut-o pentru mine.

— Intră, a spus el, cu ochii sclipindu-i.

Am ezitat, dar apoi am intrat.

Am observat din prima pupitrul de control cu indicatoare de presiune și temperatură, labirintul de fire și cabluri, câteva computere mergând în gol, pe ecranele cărora se vedea rulând un software pentru preluare de date.

În camera din spate, un om stătea în picioare la un birou mare, luminat de o lampă care atârna din tavan; pe birou erau întinse niște schițe tehnice.

La zgomotul intrării mele, și-a îndreptat umerii, dar nu s-a întors, rămânând cu spatele către ușă. Chel și dolofan, avea o haină de catifea reiată și era ceva ciudat în atitudinea lui.

Apoi s-a întors încet. Purta ochelari de vedere cu lentile întunecate și mi-am dat seama că îl știam. El era omul pe care îl văzusem cu o zi în urmă urcând în mașina din fața hotelului, chiar înainte să mă întâlnesc cu Carmen. Aceeași emoție pe care o simțisem atunci, mi se răspândea iar în piept. Era ceva familiar la omul ăsta.

M-am apropiat de el.

Fața lui avea urme de operații chirurgicale sau poate de răni vechi.

Și-a scos ochelarii.

M-am uitat în ochii lui.

— Ah, Doamne! am exclamat, simțind un junghi în pântece. Victor!

Și-a pironit privirea în ochii mei.

— Mi-au zis că vin cu tine încoace, a spus el. Te așteptam. Multă vreme a trecut.

Am simțit că-mi dau lacrimile, că îmi curg incontrolabil pe obraji.

— Victor, i-am repetat numele. Dumnezeule mare, Victor.

Nu și-a luat ochii de la mine. Starea emoțională în care eram mă împiedica să citesc ceva în ei.

— Atâția ani de zile, am spus. Atâția ani de zile m-am tot gândit că nici măcar nu știu unde ești îngropat.

El a dat din cap și a strâns din buze într-o grimasă severă.

— Oricât de ciudate ar fi împrejurările, am continuat, mă bucur tare mult să te văd, Victor. Tare mă bucur, măi omule, ești în viață!

Victor Petrescu a clătinat din cap.

— Da, împrejurările sunt ciudate, a spus el. Dar ele sunt produse de ceea ce suntem și de ceea ce facem, Matei. Noi creăm circumstanțele. Și e interesant și pentru mine să te văd, deși, din motive diferite de-ale tale.

Răceala. Am simțit-o abia după vorbele lui. Într-un târziu, i-am descifrat privirea.

— Ce zici? am întrebat.

S-a distanțat un pas de masă. Era o mișcare lentă, executată cu dificultate. Și-a atins trupul cu o mână, apoi a făcut un gest larg.

— Uită-te la mine, Matei. Merg pe două picioare artificiale, două proteze. Brațul ăsta stâng e o bucată de plastic nefolositoare. Pielea mea e mai mult petice, a suferit arsuri grave.

S-a întrerupt, respirând din greu, foarte surescitat și căutându-și cuvintele.

— Am petrecut ani întregi pe paturi de spital, sperând să aud vreo veste de la tine. Aici, în țară, pe urmă în Germania. Escrocii de la București au furat banii alocați pentru tratamentul meu; nici mâncare n-am avut destulă. N-am fost dezamăgit de ei, că pe undeva știam, înțelegeam ce festă uriașă ne-au jucat în noaptea când am aruncat rezervorul în aer. Dar pe tine te-am așteptat, Matei, când zăceam în paturile alea, și te-am așteptat degeaba.

Mă fixa cu o privire bolnavă.

— Dar n-am știut, Victor! După știrea mea, erai mort și îngropat. În actele oficiale apăreai printre morți. Am încasat și eu trei gloanțe, când trăgeam ca să te acopăr pe

tine. Mi-am petrecut și eu luni întregi pe paturi de spital, și pe urmă, când am ieșit, am ajuns în situația în care...

Am ezitat. Încă mai aveam încredere în Victor. Indiferent de resentimentele puternice pe care poate că le nutrise, eu tot aveam încredere în corectitudinea caracterului său; suferința nu i-ar fi anulat-o. Dar mai era problema celorlalți din cameră, a lui Conta și a oamenilor săi. Întâlnirea mea cu Harold Mason nu era treaba lor.

— N-am avut de ales, Victor, a trebuit să plec din țară. Am plecat doar cu hainele de pe mine, ăsta-i adevărul.

— Așa e, s-a auzit vocea lui Conta din spatele meu. Amicul nostru aici de față era într-o situație dificilă: tocmai omorâse un polițist în exercițiul funcției și era nevoit să plece din țară.

Am tresărit și m-am întors către Conta.

— Despre ce dracu' vorbești acolo?

El a râs, calm.

— Nu te juca, Sălăjane. În iunie 1990, ai ajutat un agent străin necunoscut să scape de autorități, atacând un polițist aflat la datorie și furându-i mașina. Omul pe care l-ai atacat a murit în urma unor răni de glonț. Există martori oculari și mărturii scrise care te descriu pe tine lovindu-l pe polițist. Gloanțele din trupul polițistului fuseseră trase cu amortizorul, probabil de agentul pe care îl ajutai. Mașina pe care ai furat-o a fost găsită la marginea orașului, incendiată. Ai dosar la poliție, la SRI și la alte autorități, care ar fi foarte doritoare să stea de vorbă cu tine, doctor Sălăjan. Pentru infracțiunile astea nu există termen de prescripție, în caz că-ți pui întrebarea asta.

M-am întors spre Victor.

— Aiurea! Nu-i adevărat, Victor. Orice ți-ar spune omul ăsta, e doar manipulare.

Petrescu, ținându-se drept, s-a întins iar spre masă.

— Dar nu-i adevărat că ai luat cu tine proiectul MRFEM în State și l-ai dezvoltat acolo? a întrebat el.

— N-am luat nimic în State, ce dracu'! Am plecat doar cu hainele de pe mine și cu un teanc de notițe scrise de mână, și mi-am făcut o viață nouă de la zero. În State am lucrat pentru o corporație aerospațială și, da, acolo am propus un proiect bazat pe principiul MRFEM și am reluat conceptul. Dar e singurul lucru la care mă pricep, asta mi-e profesia, asta-i viața mea.

— Dar aici e buba, prietene, a spus Petrescu pe un ton glacial. Ai luat ideea noastră și ți-ai clădit o viață nouă, în timp ce eu putrezeam în spitalele alea, după ce făcusem un sacrificiu fără nicio noimă.

M-am uitat la chipurile din jur. Ochii lui Victor erau pironiți. Prezența lui Conta lăsa senzația unei reptile mortale care așteaptă să-și înghită prada cu totul. Gorilele așteptau doar să vadă dacă era nevoie de mușchii lor.

Mă simțeam amețit, totuși aveam nevoie mai mult ca oricând să-mi păstrez cumpătul.

Victor Petrescu murise cu adevărat. Omul din fața mea era doar umbra lui; își supraviețuise sacrificiului idealist și tragic doar ca să se transforme într-un reziduu al propriului sine.

— Erai mort, Victor, am spus. Mort și îngropat.

M-am întors spre Conta.

— Dă-mi voie să te mai întreb o dată. Ce dracului vrei de la mine?

Conta a pufnit în râs, dar ochii i-au rămas reci, lipsiți de expresie.

— Acum, că ne-am adunat toți, ne simțim aproape ca-n familie, nu-i așa? a rânjit el.

Apoi i-a pierit rânjetul și trăsăturile i s-au înăsprit, o grosolănie tenace ieșind la iveală în privirea lui.

— N-ai de ales, prietene, trebuie să te căiești și să-ți răscumperi greșelile. Dacă înțelegi asta, am putea să facem ceva afaceri reciproc avantajoase.

I-am cântărit vorbele în minte, i-am descifrat privirea. Indiferent ce urma să livrez, singurul lucru care mă aștepta la capătul târguielii era moartea.

Stau pe nisipul cald al unei plaje la care tu nu poți să ajungi, nenorocitule, mi-am spus. *Și dacă e să mă prinzi vreodată, o să te iau cu mine dincolo.*

58

Dimineața nu se grăbea să vină. N-aveam somn. Mă învârteam prin cameră, chibzuind.

Victor Petrescu era în viață. Dar mutilările pe care le suferise și cei șaisprezece ani de suferință și resentimente îl schimbaseră fizic și psihic. Omul care îmi era cândva prieten, murise.

Am retrăit iar și iar noaptea aceea din decembrie 1989. Mi-am imaginat în mii de variante acel unic lucru simplu pe care l-aș fi putut face altfel. Să-l apuc, să-l țin pe loc, să-l opresc. Totul ar fi fost diferit. N-ar fi existat niciun Harold Mason în viața mea, nicio Christine, nicio Julia. *Julia! Nu, Julia trebuie să existe!* Acest ultim gând îmi revenea necontenit, ca o arsură prin creier, prin măruntaie. Și atunci exploda iar rezervorul în reluarea din mintea mea, iar gloanțele își găseau din nou drumul până la mine.

Amintirea era mult prea dureroasă. Au vreo valoare sacrificiile? Merită să încerci să salvezi lumea?

Întotdeauna lumea are singură grijă de ea. Cu sau fără tine.

☆ ☆ ☆

La duș, am așteptat să se limpezească apa murdară, maronie. Cu mișcări iuți, m-am spălat, m-am bărbierit și m-am îmbrăcat.

Apoi m-am așezat și am așteptat.

După o oră, s-a deschis ușa.

Conta, îmbrăcat într-un costum albastru din trei piese, bine odihnit și înviorat, a intrat în cameră urmat de body-guarzi, cu ochii mai sclipitori decât de obicei. Aftershave-ul lui mirosea ca o micuță grădină tropicală.

— Să mergem la mine în birou, a spus el. Am acolo niște chestii pentru tine.

În birou se făcuse ordine și curățenie după lupta din ziua precedentă. Un televizor era fixat pe Discovery Channel.

Conta mi-a arătat un scaun și s-a așezat la masa lui de lucru, cu ochii la televizor. Părea fascinat. M-am uitat și eu. Pe ecran, pești din diverse specii se înfulecau reciproc. Apoi a apărut imaginea unui deșert pustiu, unde o șopârlă prindea insecte în zbor și le înghițea. Pe când își căuta următoarea masă, un crotal s-a descolăcit brusc din ascunzătoarea lui din nisip și a mușcat cu ferocitate șopârla. După care, fără grabă, a înghițit reptila care agoniza.

— Mă fascinează, a spus Conta arătând către ecran. Asta-i esența simplă a acestei lumi. Nu-i decât un lung lanț trofic, o piață alimentară nemiloasă.

— Bruegel cel Bătrân, am spus.

Conta s-a uitat surprins la mine.

— Vai, vai, a exclamat el. Educația, draga de ea. Bruegel cel Bătrân, „Peștele cel mare înghite peștele cel mic". A trecut ceva vreme de când n-am mai vorbit cu un om cultivat, inteligent și sănătos la cap. Să-ți spun ceva, Matei: noi doi am putea face lucruri măreție, dacă ne punem de

acord să colaborăm. Se pot face bani buni și viitorul e foarte interesant.

— Încă nu mi-ai zis exact ce vrei de la mine.

— Vreau să asculți, înainte de orice! s-a răstit el, enervat.

S-a dus la o poliță și a scos vasul cu cafea din cafetieră.

— Cafea? m-a întrebat nonșalant, cu politețea unei gazde care te primește în casă.

Am ignorat suprarealismul momentului. Suprarealul și realitatea modificată deveniseră normalul zilelor mele.

— Da, te rog, i-am răspuns.

Ne-am dansat dansul. Zahăr. Frișcă. Vocea care se auzea de la televizor explica faptul că șarpele are un sistem osos care îi permite să înghită prada întreagă. Mi-am dat seama că era o emisiune înregistrată, nu o transmisie normală. Conta a oprit sonorul.

— Îți place să trăiești în State? m-a întrebat.

Am ridicat din sprâncene, prudent.

— Îmi place. Am avut problemele mele acolo, ca oricare altul.

A clătinat din cap.

— Cei mai mulți din afara Americii nu pricep care-i treaba cu America. Judecă greșit reacția publicului american, reacția sistemului ei politic.

S-a ridicat de pe scaun și a început să se plimbe cu ceașca de cafea în mână.

— Eu am lucrat mulți ani în State, a continuat. Sunt foarte familiarizat cu viața de-acolo.

— Ce-ai lucrat în State?

I-a plăcut întrebarea; își dorea să-mi smulgă reacții.

— Informații, a spus cu un rânjet.

Francheța lui m-a luat prin surprindere.

— Spionaj?

— Da. Interesantă slujbă. Ai fi surprins câte poți să afli. Iei masa la cârciumă cu câte-un Cutărescu la masa de-alături, care vorbește despre vreme, fotbal și soacre, în timp ce tu te întâlnești cu surse și descoperi niște mizerii care n-ajung niciodată la public, urmărești procesul decizional, felul cum se iau decizii cruciale.

Și-a mai turnat niște cafea.

— În ziua de azi e și mai interesant. Geopolitica s-a reconfigurat integral, ai observat? Se joacă un joc nou: capitalism peste tot. America e jefuită de propriile-i corporații. China se înalță, acumulează avere și putere. Rusia e reorganizată sub conducerea *silovikilor*, foștii oameni de la KGB; pe vremuri dădeam de ei ici și colo. Sisteme capitaliste toate, dar diferite: America liberală, în care legile sunt de vânzare, și Rusia și China autocratice, pragmatice, care privesc în viitor cale de vreo sută de ani.

S-a uitat la mine, și totuși prin mine, dincolo de ziduri, captivat de propriul său discurs.

— Acum trăim vremuri crude, dar cinstite și simple. Un singur lucru contează: câți bani poți să faci și cât de repede. Asta-i tot. Te folosești de piețe, vinzi. Intră alții în concurență cu tine, vinzi mai mult ca ei, îi cureți de pe piață, pe unii îi omori, ăsta-i jocul, totul e permis.

— Cum rămâne cu sistemul de legi? Cu etica?

Întrebarea mea l-a făcut să râdă sonor.

— Legi. Existau legi și pe vremea primilor Vanderbilt și Rockefeller. Ăștia și-au omorât și și-au spulberat competitorii fără să le pese. Existau legi și reguli etice și pe vremea Yaltei, când Churchill și Roosevelt au vândut la sovietici tot blocul răsăritean.

A mai sorbit din cafea și s-a uitat pieziș la mine, urmărindu-mi reacțiile.

— Legile sunt pentru cei slabi, a continuat el, ochii lui fixându-mă cu licărul acela tipic. Iar celor slabi nu le rămâne altceva de făcut decât să plângă-n pumni și să-i urască pe cei puternici.

A pornit iar sonorul televizorului.

— Dar ia uită-te aici, mi-a cerut el și a dat pe repede înainte până la un anume fragment de înregistrare.

Pe ecran, o cobră se descolăcea și scuipa un jet de venin la peste trei metri distanță.

Conta a râs, surescitat.

— Cei slabi pot să-și dezvolte propriile lor metode prin care să le-o tragă celor puternici, a spus el și m-a privit drept în ochi. Mă-nțelegi?

— Nu prea mănânc vietăți marine și urăsc șerpii.

— Nu face pe idiotul cu mine! Încerc să-ți explic ce înseamnă piața. Și e o piață mare. Ura față de America, ura față de cei puternici, asta e forța motrice a acestei piețe. Iar mușteriii sunt cei slabi, cei slabi care au nevoie de arme, care au nevoie de otravă împotriva celor puternici. Așa se fac banii.

M-am uitat la el cu luare-aminte. Era dement sau doar se lăsa purtat de valul propriilor sale manipulări verbale?

— Te referi la grupări teroriste?

A făcut o grimasă de dispreț.

— Ce, toată spălătura aia pe creier făcută de CNN ți-a omorât toți neuronii? Folosești și tu etichete de-astea de rahat. Teroriști. Mai ții minte teroriștii noștri din decembrie 1989? A aflat publicul vreodată cine dracu' erau, după ce s-au liniștit apele? Nici urmă de ei. Nu fi idiot. Americanii joacă și ei același joc de-a bau-bau, la scară mai mare.

— Atunci, piața ta unde e?

A zâmbit larg.

— Există grupări autentice, grupări verificabile, care se arată interesate. Nu doar interesate, ci și cât se poate de solvabile și generoase.

— Te așezi singur în cătarea celei mai mari puteri a planetei, îți dai seama?

Conta a pufnit în râs.

— Puterea aia mare stă pe picioare de lut care se fărâmă repejor, prietene. Lumea deține cele mai puternice arme împotriva iubitei tale Americi: globalizarea și economia. Ai mai fost prin Washington în ultima vreme? Zici că-i vechiul Imperiu Bizantin, toată lumea e de vânzare și trădarea e la ordinea zilei. Multinaționalele investesc la greu în China și-n India și foarte puțin la ele acasă. Cumpără și mituiesc politicieni ca să li se permită să facă la fel și în continuare. Aduc marfă de import ieftină, pe care-o vând cu prețuri de trei sau patru ori mai mari, și pompează încă și mai mulți bani peste hotare. Iar statul face totalul și-i zice produs intern brut, și uite-așa măsoară el creșterea economică. Creșterea picioarelor sale de lut.

A dat pe gât restul de cafea, scrâșnind din dinți.

— Nu mă tem eu de America. America se erodează singură în ritm rapid, prietene. Eu nu fac decât să furnizez niște produse, pe o piață care le cere, prin clienți care nu doresc decât să accelereze eroziunea.

— Dă-mi voie să te mai întreb o dată, ce vrei de la mine?

S-a sprijinit de spătarul scaunului de piele, cu un aer gânditor.

— Vechiul proiect MRFEM a fost ideea ta?

— Mai mult sau mai puțin. Am lucrat la el cu Petrescu.

— Dar tu ai clocit partea științifică din el.

— Cea mai mare parte.

— Poți să-l faci mai mare?

— Adică un motor mai mare?

— Da.

— Termenul corect e scalare, mărirea motorului prin scalare. Nu e un lucru care să se poată face în câteva zile. Ar putea să dureze ani întregi, chiar și cu o echipă mare.

— Mai vrei cafea?

— Da.

Mi-a mai turnat, apoi și-a dres glasul, cântărindu-mă neîncetat cu ochii lui ca două mărgele săltărețe.

— Avem niște colaborări cu un partener din străinătate, a spus el cu prudență. Motorul a fost scalat, reproiectat la scară mai mare, dar avem o problemă cu el.

— Ce problemă?

— A explodat. Petrescu zice ceva despre instabilitate. Zice că tu înțelegi.

— Unde-a fost testat motorul ăsta mare?

— Nu l-am testat aici. Să zicem că peste hotare.

— Pot să văd schițele?

M-a fixat cu o privire intensă.

— Deci, te bagi?

Am parat întrebarea cu o ridicare din umeri.

— Trebuie să văd schițele.

El a zâmbit cu gura până la urechi.

— În regulă. Dacă-l faci să meargă, ești aranjat pe viață, îți garantez. Poftim, să-ți arăt.

A deschis un sertar din partea de sus a biroului, a scos de acolo un dosar subțire din plastic și l-a aruncat pe birou.

— Deschide-l, mi-a cerut.

L-am luat cu grijă. Din dosar a alunecat un pașaport. L-am deschis. Era un pașaport românesc nou. Înăuntru apărea fotografia mea, alături de un nume necunoscut.

— E pe bune, a spus el. Datele alea personale vor fi introduse în arhivele oficiale.

Am lăsat pașaportul să cadă pe masă, fără să spun nimic.

— Îți ofer bani cu ghiotura, o identitate nouă, o viață fabuloasă, a spus Conta. N-o să existe nimic care să ducă la tine, n-o să ți se pună întrebări, nimic.

— Autoritățile SUA vor face investigații.

— Urmează să se rezolve și asta. Deocamdată, un anume doctor Matthew Salagen și iubita lui blondă au plecat din frumoasa noastră țară și traversează Ungaria către vestul Europei, lăsând o mulțime de urme. Vor suferi un accident tragic, undeva în Olanda.

Jovialitatea i s-a șters brusc de pe față.

— Cu asta ajungem la o mică problemă, a spus el. Unde anume s-a dus iubita ta?

— Ce vrei să spui?

— Nu reușim s-o localizăm pe fata asta, a spus Conta și a căutat pe o foaie de hârtie de pe birou. Jane Brayton.

— N-o amesteca și pe ea. E o actriță din LA. Ne-am certat și-a plecat, pur și simplu.

— Știm c-a plecat, a spus Conta glacial. Problema e că nu putem afla unde e.

A zâmbit – un zâmbet rece, crud.

— E doar o chestiune de evitare a confuziilor. Avem un doctor Salagen care călătorește spre vest cu o anume domnișoară Brayton. Eu am într-adevăr un doctor Salagen aici, lângă mine, și vreau să mă asigur că n-are de gând să provoace vreo situație stânjenitoare, cum ar fi să apară concomitent în două locuri diferite. Trebuie să mă asigur că nici în cazul domnișoarei Brayton nu apare vreo situație stânjenitoare. Aș aprecia ajutorul tău, doctore.

Am înghițit în sec, simțindu-mi gura uscată.

— Mereu a fost cam dusă cu capul, i-am spus. Nici măcar n-am înțeles de ce-a plecat. Îmi pare rău. Nu pot să te ajut.

M-a scrutat din cap până-n picioare.

— În regulă, o să mă ocup eu de problema acestei domnișoare Brayton. Hai să lucrăm la motorul ăla scalat.

Am strâns din pumni ca să-mi controlez tremuratul mâinilor. În spatele meu, televizorul emitea zgomotul unui crotal gata de atac.

59

Pereții tremurau fin. O vibrație surdă umplea camera de control întunecată, în timp ce corpurile de iluminat fixate în tavanul jos începeau să trimită pulsații de lumină roșie peste capetele noastre.

Pe un monitor TV cu circuit închis se vedeau câțiva oameni trudind în jurul unui mic dispozitiv cu aspect de oțel, înconjurat de un labirint de tuburi și cabluri. Semăna cu vechiul nostru motor MRFEM. Eram despărțiți de el printr-un perete din beton armat. Îți dădea senzația că se urzea ceva diabolic dincolo de zidul gros. Și, cu toată grosimea peretelui, dacă aparatul exploda în timpul testării, ne duceam cu toții împreună în iad.

— Presiuni de purjare, a rostit Petrescu la microfon.

— Manometrul la virgulă zero trei patru atmosfere, a răspuns cineva la un megafon.

— Durata purjării?

— Treizeci de minute.

Lângă mine, garda mea personală dădea semne de neliniște. Nu-i plăceau luminile roșii fulgerătoare. Instinctul îi sugera pericol; îi spunea că probabil pielea lui e la câteva secunde de neant. Și totuși, chiar și-așa, cu fața asudată, cu fălcile încordate, nu mă slăbea din ochi.

Testarea motorului începuse la puțin timp după ce fusesem adus acolo, direct din biroul lui Conta. Heliu și

azot sub formă de gaze calde erau pompate la presiune joasă prin diverse țevi și sisteme interne ale motorului. Gazele eliminau orice urmă de umezeală și împiedicau vaporii de apă din atmosferă să pătrundă în conductele și cavitățile motorului. Umezeala e un pericol perfid pentru motoarele criogenice: apa care se adună în mici goluri și cavități de la îmbinările și etanșeizările dintre diferite componente îngheață la temperaturile criogenice. Gheața se dilată și încep să apară crăpături în metal. Apoi, când se fac brusc simțite solicitările puternice de la presiunile înalte din timpul operării, pot să aibă loc fracturi care să genereze o explozie.

— Gata de răcire, a anunțat o voce la difuzoare.

Petrescu a dat din cap aprobator.

— Răcirea, în cinci. Ieșiți de-acolo.

Încordarea din camera de control ajunsese la cote înalte și se menținea acolo. Victor stătea cu spatele la mine, reducându-mă la statutul unui martor neparticipant. Dar nicio clipă nu scăpa din vedere prezența mea.

Unul câte unul, trei bărbați au ieșit din celula de test printr-o ușă de oțel îngustă, care părea împrumutată de la un submarin. Fiecare dintre ei m-a scrutat încercând să-și ascundă curiozitatea. Apoi, pe rând, m-au salutat cu câte o înclinare discretă a capului.

Mi-am dat seama că îi știam pe toți. Drumurile noastre se încrucișaseră cândva la facultate, în București, sau de-a lungul anilor, în câmpul muncii.

Cei trei s-au apucat să acționeze comenzile. Cunoșteam succesiunea pe de rost. Se închid valvele, se opresc

gazele de purjare, în timp ce alte valve se deschid ca să elibereze în interiorul motorului hidrogen lichid și oxigen lichid. Înainte de-a porni, întreaga structură trebuia reglată la temperaturile joase cerute de tehnicile criogenice.

— Cum faceți rost de carburant? l-am întrebat pe Petrescu.

A tresărit și s-a întors, aruncându-mi o privire de o clipă, după care s-a concentrat din nou asupra comenzilor testului.

— Am modificat unele rezervoare mici de la rafinărie ca să le putem umple cu criogenice, a răspuns cu spatele la mine. Producem aici carburanți criogenici.

— Desfășurați testul ăsta în mijlocul unei rafinării în funcțiune?

Întrebarea l-a enervat; a răsuflat ca și cum ar fi fost obosit.

— Rafinăria asta a stat închisă câțiva ani. Noi am proiectat o platformă mobilă compactă. O folosim ca să producem criogenice pe bază de electroliza apei și lichefiere a gazelor. Și livrăm platforma laolaltă cu restul pachetului.

— Ce pachet?

— O să-ți arăt. Ăsta-i al doilea pachet la care lucrăm.

I-am urmărit pe oameni la lucru. Era o echipă bine pregătită, de inși capabili. Instalația de testare mă făcea să-mi amintesc cuvintele lui Bronson: un amestec straniu de rudimentar și sofisticat.

Din experiența mea, faza de răcire avea să dureze cel puțin o oră, până când toate segmentele motorului aveau

să ajungă la un nivel uniform de temperatură foarte scăzută.

L-m abordat pe Victor.

— Înțeleg că ai lucrat la un motor mărit prin scalare. Ce s-a-ntâmplat cu el?

— Cine ți-a zis de motorul scalat?

— Spunea Conta că ai un proiect pentru el de la o colaborare externă. Mi-a zis c-a explodat și că ar trebui să arunc și eu o privire. I-am zis că trebuie să văd schițele și orice date experimentale pe care le mai aveți.

Victor s-a întors spre mine cu scaunul pivotant.

— Vasăzică, ești cu noi? O să lucrezi la asta?

L-am privit în ochi.

— Am vreo altă alternativă, Victor? De ce crezi că m-au adus aici?

Petrescu s-a încruntat. S-a sculat în picioare și s-a sprijinit de scaun, privindu-mă scrutător.

— De ce te-au adus aici?! Tâmpitule! Eu am fost ăla! Eu le-am zis să te aducă aici. Le-am zis că te pricepi la partea de fizică și că putem să facem motorul să funcționeze, dacă ești dispus să cooperezi.

— Le-ai zis să mă aducă aici?

— Da!

— Într-o ladă?

— În ladă? Ce dracu' spui acolo?

Ceilalți ne aruncau câte o privire și ascultau.

M-am forțat să vorbesc cu voce calmă și egală.

— Ai înregistrat date de la motorul mare pe care l-ați testat?

Victor a trecut în revistă indicatoarele și ecranele de computer de la consola lui.

— Continuați cu răcirea, le-a comandat oamenilor săi. Anunțați-mă dacă e vreo problemă, mă găsiți aici, în spate.

S-a întors la mine.

— Vino cu mine, mi-a spus și m-a condus spre capătul camerei, unde a deschis o ușă metalică.

L-am urmat. Gorila blondă m-a înșfăcat de braț și nu m-a lăsat să intru. A aruncat o privire înăuntru.

— Ce vrei? l-a întrebat Petrescu, agasat.

— Ce-i în camera asta? a întrebat gorila.

— Fișete și computere.

— Nu merge nicăieri fără mine, *ponyo*? Să-ți intre-n cap și să nu-mi faci probleme.

Petrescu nu i-a răspuns. L-a înghiontit pe blond deoparte și a intrat, făcându-mi semn să vin după el. Am intrat toți trei.

În cameră erau într-adevăr fișete, două birouri, computere și o planșetă.

Victor Petrescu a scos câteva suluri de schițe dintr-un sertar mare. Le-a pus pe planșetă, după ce a fixat-o în poziție orizontală.

Am desfășurat schițele. Erau secțiuni transversale, planuri tehnice pentru montajul complet al unui motor la scară mare. Am studiat fiecare detaliu, ca să fiu sigur.

Schițele prezentau proiectul de la Lockwell al motorului ratat.

— De unde-ai făcut rost de astea? l-am întrebat pe Petrescu.

— Printr-o colaborare externă, asta-i tot ce trebuie să știi. De ce întrebi? Ai mai văzut proiectul ăsta?

— Da.

— Designul ăsta anume? a insistat Petrescu și glasul îi trăda o ciudată neliniște crescândă.

— Da. Designul ăsta a fost produs de firma la care lucram eu.

S-a albit la față.

— De unde știi?

— Abia acum câteva zile i-am examinat măsurătorile dimensionale. De unde-ați luat desenele astea?

— Conta mi-a spus că designul ăsta provine de la Institutul Fengyuan din Beijing, a spus Victor, transfigurat, palid la față. Știu sigur că piesele au fost fabricate de chinezi, l-am văzut asamblat.

— Unde l-ai testat?

A răspuns cu reticență.

— A trebuit să ies peste hotare. Motorul a explodat. Au murit câțiva oameni.

— Xi'an, am spus. Baza 067. Acolo ai fost?

A dat din cap aprobator, mișcându-și mâna bună prin fața trupului.

— O parte dintre rănile astea sunt vechi, altele sunt noi.

S-a lăsat tăcerea. Musculosul stătea cu ochii pe noi, neînțelegând mare lucru și lipsit de dorința de-a înțelege, pur și simplu asigurându-se că mă aflam într-un loc asupra căruia avea el control.

— Victor, le-ai vorbit chinezilor despre mine?

— Ce-ți pasă? Ce, acuma vrei să fii creditat pentru design?

— Nu-i asta. Dar pentru mine e important să știu.

— Da. Le-am spus și chinezilor ce i-am spus lui Conta: că le trebuie opinia ta de expert.

— Cum ai intrat în legătură cu chinezii?

— Prin Carmen Conta.

— Prin cine?

— Nevasta lui Conta, Carmen. Ea a făcut legătura.

Vorbele lui m-au lovit în plex. Carmen.

— Nu înțeleg, Victor. Dacă colaborezi cu chinezii, de ce te-ascunzi așa?

— Lucrarea asta nu-i pentru chinezi, a spus el.

— Dar pentru cine e?

— O să-ți arăt mai târziu.

Deodată s-a clătinat pe picioare. S-a sprijinit de planșetă și a bâjbâit în jur după un scaun, pe care l-a târât spre el și pe care aproape că s-a prăbușit. A băgat mâna în buzunarul de la piept, de unde a scos un flacon de plastic cu pastile și o sticlă plată. A luat două pastile și le-a înghițit cu o dușcă zdravănă din sticlă. Părea împovărat deopotrivă de stres și de durere fizică. Și ne aflam în mijlocul unui test periculos care se desfășura sub îndrumarea lui.

Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, Victor a aruncat o privire la ceasul de pe perete, să vadă cât era ora. S-a lăsat pe spătar, relaxându-se.

— Matei, cu ani în urmă, a început el, m-am întors după spitalizările alea din străinătate și nu mai aveam nimic. Într-adevăr, oficial eram mort și îngropat, cum ai spus și tu. Noua conducere de la institut m-a dus cu vorba. Puteam să apelez la o alocație de handicap, dar fără pile era

greu de obținut. Apartamentul meu le fusese repartizat altora.

Și-a șters fruntea cu mâneca de la cămașă.

— Bolek m-a găsit. După decembrie '89, se lăsase de rahaturile cu activismul de partid comunist și era pus pe treabă. M-a adus să lucrez la asta. Oricât l-aș fi disprețuit, el mi-a oferit un scop, ceva de care să mă agăț, un motiv să trăiesc. Mi-a luat câțiva ani să recompun motorul MRFEM original, din piesele pe care le-au transportat în noaptea aia de la institut oamenii lui Bolek. A trebuit să fabricăm din nou unele piese. Dar le-am pus laolaltă și-am folosit piesele de rezervă ca să facem un al doilea motor. Cel pe care-l testăm acum.

S-a întors spre mine.

— Mai știi când a venit Bolek la institut, în dimineața aia, în 22 decembrie?

Am dat din cap afirmativ.

— Fusese în călătorie cu Ceaușescu, în Iran, cu câteva zile înainte, între 18 și 20 decembrie 1989. Se încheiase o înțelegere în legătură cu MRFEM. Iranienii și alții erau foarte interesați. Bolek le vânduse proiectul MRFEM ca pe o chestiune rezolvată, ca și cum designul motorului ar fi fost finalizat și intrat în producție. Își păstrase contactele din Orientul Mijlociu și le mai are și azi. El vine cu ofertele.

— Bolek? Da' câți ani are scârba naibii?

— Peste șaptezeci. Conta s-a băgat mai târziu în afacere. El a oferit posibilitatea de-a lucra și a face teste aici, la loc ascuns. Bolek și Conta s-au cunoscut mai demult. Azi nu

mai poți să faci asemenea cercetare și dezvoltare în mod oficial, am fost eliminați din toate afacerile cu arme pe care le derulam, chiar și din cele cu guvernări legitime. Carmen Conta i-a adus pe chinezi, nu știu cum și de unde. Nu-mi pasă. Tu zici că schițele astea ale chinezilor sunt designul tău? L-au furat din State? Nici că-mi pasă. Tot ce mă interesează pe mine e să fac motorul ăsta să funcționeze, ăsta-i singurul lucru care mă ajută să merg mai departe. E singurul lucru care mă oprește să-mi trag un glonț în cap.

M-am uitat în ochii lui. Frați de soartă. Până când?

— Pentru asta îți trebuie o plajă, frate, i-am spus.

— Poftim?

— E o treabă legată de moarte, bunul meu prieten. Ai nevoie de un loc corespunzător. Știu eu o plajă, acasă la mine, în California, un loc minunat unde să mori la apus.

S-a uitat la mine fără să înțeleagă.

— Acum, că ești aici, Matei, a spus el, ori mă ajuți, ori dispari dracului. Atât.

Ușa de metal s-a deschis.

— Suntem aproape gata, a spus un bărbat din pragul ușii.

Petrescu s-a întors spre el cu o mișcare chinuită.

— Vin, a spus el și s-a ridicat în picioare.

☆ ☆ ☆

Un sunet asemănător cu un geamăt străbătu structurile de oțel solide care țineau motorul. În secunda urmă-

toare, zgomotul tăios al undelor de șoc izbi pereții înconjurători și îi străpunse până la noi. Cablurile flexibile din jurul motorului se zgâlțâiră când aparatul produse primul zvâcnet de tracțiune. Gheața formată în etapa de răcire, pe diverse garnituri și suporturi, se desprinse și zbură suflată de jetul puternic de aer antrenat de reacția motorului. Pe măsură ce se stabiliza combustia chimică, gazele de evacuare deveneau transparente, aproape invizibile: hidrogenul ardea în oxigen fără flacără vizibilă, producând aburi transparenți, superîncinși.

Amplificarea electromagnetică a intrat în acțiune, intensificându-se constant. Tracțiunea motorului sporea treptat, odată cu alungirea coloanei ejectate observată pe monitoare, căpătând o strălucire albastră din ce în ce mai puternică, datorită ionizării. Un minut mai târziu, micuțul motor, nu mai mare decât unul de elicopter, reușea să producă o tracțiune continuă echivalentă cu a unui motor de 747.

— Avem date complete, anunță unul dintre tehnicieni.

Ceasul digital înregistră trecerea altor nouăzeci de secunde.

— În regulă, datele sunt bune. Opriți, comandă Petrescu.

Controlorii puseră valvele în funcțiune. Fluxul de carburanți se întrerupse într-o succesiune specială, gazele de purjare începând să curgă la presiune înaltă cu doar câteva secunde înainte de opririle carburanților. Câteva clipe mai târziu, motorul stătea tăcut pe suporturile lui, într-un nor de vapori de gaze fierbinți evacuate prin operațiunile de purjare și ventilare.

Cineva fluieră. Alții aplaudară. Eu însumi mă simțeam ușurat. Se obținuse un rezultat. Un succes al tehnicii. Preț de o clipă, toată lumea uitase de întuneric.

— Împachetați, ceru Petrescu, după care se întoarse către mine: Hai să-ți arăt coletul.

60

Victor m-a condus prin ușa de oțel ca de submarin care dădea în camera motorului. În loc să se îndrepte către camera de testare, s-a apropiat de un perete de oțel și a tras de o pârghie din lateral. Pârghia a deschis o ușă de oțel ce părea a fi o ieșire de urgență. Ducea la o scară de metal. Am pășit pe treptele de oțel și, când am privit în sus, mi-a tresăltat inima. Acolo, deasupra mea, era cerul liber. Trecuseră mai puțin de patruzeci și opt de ore de când fusesem capturat, mai puțin de patruzeci și opt de ore de când văzusem cerul ultima dată. Puteau să fi trecut la fel de bine și zece ani.

Mi-am umplut plămânii cu aerul proaspăt. Am adulmecat mirosurile orașului, mirosurile vieții normale.

Gorila m-a împuns în umăr.

— Mișcă.

Victor o luase înainte. L-am ajuns din urmă. Am străbătut pavajul de beton crăpat al câtorva alei. Între fâșiile de beton, pământul era acoperit cu iarbă neîngrijită și buruieni stufoase.

Ne-am îndreptat către un grup de rezervoare circulare masive, din genul celor folosite pentru depozitarea petrolului nerafinat; erau ruginite și păreau să aibă nevoie de reparații. Odată ce am ajuns la peretele ruginit al rezervorului din extremitatea stângă, Victor a scos din buzu-

nar o cutie mică de plastic. Arăta ca o telecomandă pentru garaj. A apăsat un buton de pe cutie. În peretele ruginit s-a deschis o ușă-ghilotină. Fusese bine camuflată sub dârele de rugină.

Victor a intrat pe acolo.

— Hai, m-a îndemnat.

Gorila m-a așteptat să intru. Nu dădea semne de nervozitate. Părea că locul acela îi era familiar.

Am intrat.

M-am pomenit într-o cameră îngustă și înaltă, luminată de neoane, înconjurat de folii de plastic gros și transparent care atârnau din tavan.

Petrescu a declanșat mecanismul de închidere al ușii. Dintr-odată, o pală de vânt puternic a măturat încăperea.

— Șterge-te pe picioare! mi-a cerut Petrescu, arătându-mi un dispozitiv rectangular de pe podea.

Înțelegeam. Era o cameră de curățare. Mi-am băgat un picior în deschizătura mașinăriei. Niște perii au pornit să-mi frece bocancul și o parte din blugi, în timp ce aerul era tras printr-un aspirator.

După curățare, Victor a pornit înainte printre foliile de plastic. Am ieșit într-un spațiu circular din interiorul rezervorului. Podeaua era pavată cu beton polizat, acoperit cu vopsea industrială cenușie pe bază de ulei. Neoane puternice inundau spațiul cu lumină. În mijlocul spațiului circular erau schele galbene de diferite mărimi.

Fixat în schelărie, la înălțimea umărului, era un obiect sinistru, vopsit în verde-închis. Arăta ca produsul încrucișării dintre un avion de vânătoare cu aripă delta și o

torpilă. De circa șase sau șapte metri lungime, fără carlingă, părea un vierme aducător de moarte, orb și sinistru.

Am cercetat fuzelajul.

— O rachetă de croazieră, am spus.

Victor a bătut-o ușor cu palma mâinii sănătoase.

— Un pui de lele de odinioară, a spus el. Ăsta-i coletul, o rachetă navală P-15. Design sovietic de epocă, din birourile Raduga.

S-a întors către ea și a mângâiat din nou metalul.

— Doar un singur moment de celebritate a avut puișorul ăsta, a continuat el. În 1967, la sfârșitul Războiului de Șase Zile. A fost singura victorie înregistrată de egipteni împotriva israelienilor. Israelienii făceau manevre cu un vechi distrugător din Al Doilea Război Mondial, pe la Port Said, și l-au scufundat vreo două de-astea.

A început să se învârtă în jurul rachetei, explicând cu voce sonoră.

— Se găsesc o mulțime de P-15. Majoritatea, variante rusești pentru export, dai de ele în Egipt și-n Siria. Poți să faci rost și de copii chinezești, HY-1, ieftine ca braga. Sunt vechi, ineficiente și folosesc niște carburanți lichizi scârboși de tot: amoniac și acid azotic. Nimănui nu-i plac.

A rânjit.

— Materialul ideal. Toată lumea se descotorosește de el.

Am privit în jur. Trei bărbați în salopete închise la culoare așteptau lângă una dintre schele. Schimbau între ei câteva cuvinte și erau atenți, dar relaxați.

Am pipăit metalul uneia dintre aripile rachetei. Aluminiu nituit.

— Ce faceți cu un P-15?

Victor a arătat către deschizătura ajutajului reactiv din capătul fuzelajului.

— Înlocuim motorul ăsta vechi cu un MRFEM. P-15 are dimensiunile perfecte. Rezervorul și țevile trebuie schimbate și adaptate la criogenice, suporturile de tracțiune trebuie înlocuite, dar totul se potrivește la marele fix. După prima lansată, am primit cereri insistente pentru încă una. Conta face presiuni mari pentru ea.

— S-a tras cu una de-asta?

— Da, prima. Cu rezultate destul de interesante.

— Când și unde ați lansat-o?

I-a revenit reticența, împreună cu un strop de ostilitate. Dar s-a hotărât să vorbească.

— N-a fost aici, iar eu n-am participat. Am împachetat totul și am expediat în altă parte.

Le-am spus că urmează s-o lanseze pe riscul lor. Am instruit niște oameni la standul de test și i-am trimis.

— Ce oameni? Români?

— Nu. Vorbeau bine românește, dar nu erau români.

— Și unde-au lansat racheta?

— Pe undeva prin Extremul Orient. Deasupra Pacificului.

— Ai datele de zbor?

— Nu. Nu există instrumente de bord, sunt prea scumpe, prea complicate. Ce facem noi aici e o cârpeală, nu inginerie științifică. Am făcut niște observații vizuale și, la drept vorbind, anumite lucruri pe care le-am aflat de la chinezi, alea au fost foarte interesante.

— Chinezii au lansat-o?

— Nu. Ăia care-au lansat-o au fost altă grupare. Noi doar i-am anunțat pe chinezi din timp că urmează lansarea, iar ei au urmărit-o. Au mai interceptat și niște comunicații americane.

Gândul acela, care îl absorbea, l-a făcut să renunțe la reticență.

— În timpul zborului s-au petrecut niște lucruri într-adevăr bizare, a continuat el. Originala P-15 a fost proiectată să fie lansată de pe rampă de o fuzee cu combustibil solid montată sub burta ei. Proiectilul e tras de pe o navă: urcă pe o traiectorie înclinată, propulsată de fuzeea de sub ea, pe urmă se stabilizează la orizontală, ejectează fuzeea și zboară la nivelul mării, cu motorul ei propriu, practic la viteza unui avion de pasageri. Detectează nava-țintă, se îndreaptă spre ea și o lovește. Raza maximă, între patruzeci și patruzeci și patru de kilometri. Motorul original produce tracțiune de vreo nouă sute de kilograme-forță.

S-a întrerupt, pierdut în gânduri. Am așteptat în tăcere, să mi le împărtășească din nou.

— MRFEM produce tracțiune de zece ori pe-atât, a continuat el cu același aer absorbit. Cu un MRFEM instalat pe ea, P-15 capătă și ea o rază de acțiune mult mai mare. Așa că am schimbat comenzile de zbor: am setat-o să se lanseze și să urce întruna până la o altitudine foarte mare, și abia acolo să-și orizontalizeze traiectoria. Nu văd de ce n-ar putea obiectul ăsta să zboare până în stratosferă și chiar să ajungă pe orbită. Are o capacitate incredibilă. Problema e că o să se topească pe drum, sau așa cred. Cal-

culele mele arată că, odată ce trece de Mach 3, fierbințeala devine mai mult decât poate să suporte materialul din care sunt făcute aripile și botul. Dar cu cât e aerul mai subțire, cu atât mai mult o să reziste, de-asta am vrut să zboare cât mai sus posibil, ca să reziste mai mult.

Acum era complet captivat de subiect. Îmi era limpede că nu-și dădea seama de adevăratele consecințe ale muncii sale. Mi-au revenit în minte zborul cu elicopterul pe deasupra deșertului Mojave, panica de la baza aeriană Edwards, fotografiile neclare făcute de sateliți obiectului ciudat care se apropia de Coasta de Vest.

— Cum a fost lansată? am întrebat.

— De pe o șină simplă. N-are nevoie de fuzeea ei originală, MRFEM e la putere maximă la momentul eliberării, pornește ca glonțul. Au folosit un cargobot.

— Cine? Cine-a folosit, Victor?

— Niște oameni cu suficienți bani și motivație. Încetează cu întrebatul.

Și-a continuat ideea anterioară.

— Treaba ciudată despre care vorbeam. Chinezii au întrebat cum am făcut racheta invizibilă pe radar. Erau foarte interesați, cică americanii n-au putut s-o doboare, fiindcă interceptoarele lor o ratau întruna.

A întors capul să se uite la mine, cu o sclipire puternică în ochi.

— Da. A ajuns pe Coasta de Vest a Americii, a spus el.

Era mândru. Era nebun.

— Dar de unde invizibilitatea? am întrebat.

— N-aș ști să spun. M-am tot gândit. Gazele evacuate de MRFEM sunt puternic ionizate și cred că încarcă electrostatic fuzelajul, sau inițiază niște emisii, creează un strat de plasmă în jurul corpului. Ceva care absoarbe sau împrăștie undele radar și zăpăcește sistemele de ghidare ale rachetelor interceptoare.

A pocnit din degete.

— Și de-asta nu s-a topit imediat și nu s-a făcut bucăți de la căldură! a exclamat. Stratul de emisii din jurul corpului i-a redus frecarea cu aerul. S-au mai raportat cazuri.

Surescitarea lui în fața acestei realizări tehnologice era aproape contagioasă. Vorbele lui aveau sens. M-am uitat la el, la chipul lui preocupat, la ochii luminați de pasiunea nebună din interior. Îl căutam pe vechiul Victor, pe vechiul meu prieten. Dar nu mai eram împreună la institut, să insistăm cu știința în contra unui sistem comunist retardat și să împărtășim entuziasmul și pasiunea față de ceea ce făceam. Între noi era un abis de prea mulți ani, prea multe răni și suferințe și prea multă istorie neîmplinită. Nu puneam sub semnul întrebării sănătatea lui mintală, nici pe a mea. Fiecare în felul lui, amândoi eram nebuni. Victor, ținut în viață doar de rămășițele de știință dintr-un proiect de al cărui posibil caracter criminal habar n-avea. Și eu, vânându-mi propriul trecut, încercând să dezvălui natura acelei cuști pe care o simțeam în jurul meu, ținându-mă prizonier încă de pe vremea când pornisem călăuzit de Hal Mason. Diferența dintre noi era dată doar de credința reziduală în bine și rău, pe care încă o mai nutream în nebunia mea. Victor, vechiul meu prieten mort,

părea să fi pierdut cu totul capacitatea de-a face o asemenea judecată.

L-am apucat de umeri.

— Tu înțelegi ce faci aici, Victor? l-am întrebat, încercând să-l scutur.

S-a smucit și a încercat să mă îmbrâncească. Nu i-am dat drumul.

— Ce fel de focos avea? Cine trebuia omorât? Ce trebuia distrus?

S-a sforțat să scape din strânsoarea mea, apucându-mă zdravăn cu mâna sănătoasă de antebraț și împingând-o, în timp ce brațul protetic mă apăsa stângaci pe cealaltă mână.

I-am dat drumul. S-a dat înapoi și, după ce și-a regăsit echilibrul, s-a uitat la mine, prin mine.

— Nu știu, a șoptit, apoi a urlat: Nu știu, fir-ar să fie! Și cine dracu' mai ești și tu să-mi pui întrebările astea?! Ia mai du-te dracului!

A trântit un pumn în aripa rachetei și s-a răsucit pe călcâie, începând să se învârtească agitat. Bărbații în salopete negre s-au oprit din vorbit și s-au uitat la noi, surprinși. Musculosul blond stătea la câțiva pași distanță. Discuția aprinsă dintre mine și Victor nu-l deranja câtuși de puțin. Atenția lui era concentrată asupra mea, constant.

Am auzit bâzâitul mecanismului care deschidea ușa și am văzut lumina zilei, filtrată de foliile de plastic, pătrunzând prin deschizătura pătrată. Siluete vagi se mișcau rapid în spatele foliilor.

Patru bărbați au intrat repede. Nu-și bătuseră capul cu procedura de curățare. Doi dintre ei au mers întins până în centrul camerei mari, în timp ce alți doi s-au oprit de-a lungul pereților rotunzi, asigurând tot perimetrul. Erau tunși scurt și purtau bluze negre cu guler pe gât și costume albastre sau cenușii. Nu făceau niciun zgomot, nu scoteau nicio vorbă.

În urma lor a apărut Raoul Conta, trecând prin straturile de plastic transparent și intrând în camera rachetei. Mergea încet, cu un aer anticipativ, cu mâinile în buzunare și ochii iscodind în toate direcțiile.

Era o tăcere mormântală.

Cei doi bărbați din centru au venit mai aproape. Unul dintre ei purta căști în urechi.

Celălalt a ridicat mâinile și a vorbit foarte tare.

— Toată lumea să rămână pe loc. Se pare că avem o problemă de securitate și trebuie să ne ocupăm de ea.

El părea să fie șeful, nu Conta. Vorbea cu accent și folosea o gramatică rigidă. S-a uitat la bodyguardul blond și a arătat către mine.

— Cu el tot timpul?

— Nu l-am scăpat deloc din ochi, a răspuns blondul.

— Și cu el? a întrebat bărbatul în costum cenușiu făcând semn către Victor.

Blondul a ridicat din umeri.

— Au făcut testul ăla cu motorul. Au stat de vorbă o grămadă și pe urmă l-a adus aici, să-i arate locul.

Omul cu căști în urechi a ridicat brusc o mână.

— Iar s-a auzit! a spus el. Vine de-aici de undeva. A fost puternic.

Șeful s-a încruntat. A venit la mine.

— Întoarce-te! mi-a comandat.

M-a percheziționat minuțios.

— Verificați-i pe ceilalți, le-a cerut oamenilor săi.

Și cei în salopete negre au fost percheziționați.

— Nimic! au raportat oamenii în costume.

— Care-i problema? a întrebat Victor.

— E o chestiune de securitate, domnule Petrescu, i-a răspuns șeful cu o politețe rece. Undeva aici există un dispozitiv de urmărire. Transmite un semnal la diverse intervale de timp. Nu știm către cine și de ce.

Victor s-a încruntat. A aruncat o privire iute spre Conta, care aștepta în mijlocul camerei, cu mâinile în buzunare.

Omul cu căști a scos din buzunar un aparat mic și a citit concentrat indicațiile de pe ecranul lui. S-a întors ca și cum ar fi căutat o poziție cu recepție mai bună. A înlemnit, apoi a pășit către mine. Mi-a cercetat din priviri hainele, mâinile, foarte concentrat și gânditor.

— Scoate-ți încălțările! mi-a ordonat.

Mi-am scos bocancii. A căutat în ei, trăgând afară branțurile. A scos un cuțit din buzunar și l-a înfipt în spuma unuia dintre branțuri, sfâșiind materialul. După ce a repetat operațiunea cu al doilea bocanc, a extras din el un pumn de spumă fărâmițată și a lăsat bocancul să cadă pe jos. Cu mare grijă a deschis pumnul și a triat micile fragmente de spumă, extrăgând o bucățică neagră. A studiat-o,

apoi s-a întors către șef și i-a dat-o. Conta s-a apropiat încet de ei. Nu se auzea nici musca.

— E o baliză electronică, a explicat cel care o depistase. Trimite un semnal, la diverse intervale de timp, în funcție de cât de repede se încarcă. Și se încarcă atunci când merge el.

Conta a luat micul dispozitiv negru din mâna șefului și l-a cercetat fără grabă, chibzuind la semnificația descoperirii.

Cei doi oameni însărcinați cu paza s-au uitat la mine cu ochi dintr-odată plini de o ferocitate rece. Șeful a venit la mine și s-a oprit cu fața la trei centimetri de a mea, cu o strălucire întunecată în privire. Îmi respira în față.

— Pentru cine lucrezi? i-am auzit șoapta șuierătoare. Cine te-a trimis?

Mi s-a golit mintea.

— Nu lucrez pentru nimeni. Nu m-a trimis nimeni.

— O să dai tu tot pe goarnă, prietene, o să scuipi tot, și sângele din tine, așa că scutește-ne de-atâta timp pierdut și zi. Cine te-a trimis? Pentru cine lucrezi?

— Nu m-a trimis nimeni, am repetat.

A venit și celălalt lângă mine. M-au apucat de brațe, mi-au forțat încheieturile în coliere de plastic autoblocante și mi le-au legat de beregată cu alte coliere.

Nu m-am împotrivit. N-avea niciun rost. M-am concentrat să evit sufocarea.

Șeful le-a dat un ordin celorlalți doi oameni, câteva cuvinte răstite, într-o limbă străină, guturală.

Conta a ridicat mâinile, cerând atenție.

— Ascultați la mine toți. Începeți evacuarea. Toată lumea afară, asigurați și încuiați toate ieșirile.

S-a întors spre oamenii de la securitate.

— Voi! Duceți-i pe toți la standul de test. Victor, te rog să mergi cu ei. Pe Sălăjan îl iau cu mine.

Oamenilor de la securitate nu le-a convenit aranjamentul. L-au scrutat pe Conta pe sub sprâncene, dar n-au comentat. Conta i-a făcut semn gorilei blonde și i-a dat un set de chei.

— Koseak, tu urci la volan.

M-au împins printre foliile de plastic și apoi prin ușa pătrată. Afară, două SUV-uri și o berlină Mercedes erau parcate pe fâșia de pământ de lângă peretele rezervorului. La orizont se vedea orașul, emanându-și mirosurile în aer. Deodată am simțit epuizare în loc de groază. Pierdusem contactul cu lucrurile reale. Venise rândul realității să învingă suprarealul. Iar moartea era din nou prin preajmă.

„N-are decât să vină", mi-am spus. *„Mai dă-o dracului, să terminăm odată!"*

61

Koseak a pus Mercedesul în mișcare. Grupul de mașini a pornit înapoi către clădirile în care era ascuns standul de test al lui MORPHEM. Primul SUV ajunsese deja la clădiri, iar următorul era aproape. Bodyguardul a apăsat accelerația și Mercedesul a țâșnit înainte. Sălta pe pavajul decrepit al aleilor, zgâlțâindu-se zdravăn când roțile întâlneau alternativ beton și pământ. Legăturile din jurul gâtului îmi tăiau respirația.

Alte trei SUV-uri au apărut de la rafinăria părăsită și au dat zor spre rezervorul de petrol în care era ascunsă racheta. Siluete de oameni înarmați cu puști au ieșit din mașini și au înconjurat rezervorul, ocupând poziții defensive.

Fața lui Conta s-a apropiat de a mea. Mirosuri amestecate de aftershave exotic și respirație împuțită mi-au izbit nările.

— Să nu uiți un lucru, Sălăjan, a mârâit el în șoaptă. Eu mă pricep să închei afaceri. Am cărțile potrivite în mână. Mă pricep să închei o afacere cu oricine te-a trimis aici. Nu-mi trebuie decât abordarea corectă. Tu spune-mi cine te-a trimis, și-mi dau eu seama ce abordare se potrivește. O să fie bine pentru toată lumea. Inclusiv pentru tine.

M-am întors cu greu spre el și l-am privit fără un cuvânt. Gura lui schița un rânjet, iar ochii aveau acea sclipire in-

tensă care îi era proprie. Dar încrederea dispăruse din sclipirea aceea.

Am ajuns și noi la clădire. Tehnicienii în salopete negre urcau deja scara de oțel, escortați de unul dintre oamenii de la securitate și conduși de Victor Petrescu spre ușa de urgență.

Conta a coborât din mașină.

— Lasă-mi cheile în contact! i-a ordonat bodyguardului. Scoate-l pe Sălăjan.

Koseak a venit la mine și m-a apucat de braț, trăgându-mă cu brutalitate. Colierele de plastic m-au sugrumat din nou. Oamenii de la securitate care așteptau lângă SUV-urile lor se uitau și rânjeau.

Deodată, unul dintre ei a scos un țipăt. S-a îndoit de mijloc, s-a apucat de pântece și mâinile i s-au înroșit de sânge. Geamurile laterale ale mașinii din spatele lui au fost spulberate în mii de fărâmițe.

Ceilalți s-au lăsat pe vine, cu armele scoase.

O salvă silențioasă a lovit iar vehiculul, gloanțele producând un sunet vălurit de metal pe metal.

— Lunetiști! a strigat Koseak din străfundul plămânilor. Lunetiști!

M-a târât fără milă către scară. Fără niciun zgomot de avertizare, brațul i s-a sfărâmat în fâșii de carne și os rupt. N-a apucat să simtă durerea. Un alt glonț i-a pulverizat partea dreaptă a capului și l-a izbit de perete.

Ceilalți oameni de la securitate au dat năvală să urce scara. Conta s-a azvârlit la volanul Mercedesului. Mașina s-a smucit de pe loc, aruncând țărână cu roțile.

M-am rostogolit pe jos, trăgând de legăturile din jurul gâtului ca să evit să mă sufoc. Am împins în tălpi, târându-mă pe spate către baza zidului, în căutarea unui loc ferit.

Au început să bubuie pistoale, trăgând foc rapid din casa scării de deasupra, haotic și fără vreo eficacitate vizibilă. Atacatorii rămâneau ascunși, trăgând complet nevăzuți.

De cealaltă parte a zonei de pământ cu alei, porneau detunături de arme și în jurul marelui rezervor de petrol. Pușți automate, trăgând frenetic.

Un braț de om ținând un pistol s-a întins pe deasupra balustradei de deasupra capului meu. Încheietura i s-a răsucit, orientând arma în jos. Țeava era îndreptată spre mine.

Am tresărit violent și m-am rostogolit spre stânga. Pistolul a tras, gloanțele au sfredelit pământul la câțiva centimetri de mine. M-am tot rostogolit la nimereală, cu vigoarea disperării, luptându-mă să respir, în timp ce arma de sus trăgea întruna, iar gloanțele îmi căutau carnea. Un nou val de proiectile a lovit scara de oțel de deasupra, făcând să dispară brațul care ținea pistolul. M-am răsucit înapoi, lipindu-mă de perete.

Intensitatea împușcăturilor din jurul rezervorului s-a diminuat. S-au mai auzit câteva focuri izolate, după care s-a lăsat liniștea.

De pe scară picura sânge pe piciorul meu. Era cald. Mi-am tras piciorul. Stropii s-au transformat într-un șuvoi roșu, subțire și constant, care a făcut băltoacă pe pământ.

Pași iuți s-au apropiat în fugă. O siluetă s-a aplecat asupra mea și un chip pictat cu negru și verde m-a privit cu luare-aminte. Un cuțit cu lamă scurtă mi-a tăiat legăturile de la încheieturi și beregată.

— Ce-i aici? a șoptit calm chipul. Ce-i în clădirea asta?

Vorbele fuseseră rostite în engleză, cu un accent american clar.

— Ah, Doamne, am spus.

O ușurare incontrolabilă mi-a obligat trupul să cedeze pentru câteva clipe.

— Dumnezeule mare! am exclamat în șoaptă.

El m-a tras de cămașă.

— Ce-i în clădirea asta? a repetat întrebarea.

Mi-a revenit concentrarea.

— E un stand de test.

— Ești rănit?

— Nu.

— Bun. Numele meu e Porter. Din momentul ăsta să stai lângă mine, indiferent ce s-o întâmpla.

— Numele meu e Matthew Salagen. Am fost răpit.

— Știu cine ești. Hai să ne mișcăm!

M-am săltat în picioare și am privit în jur. Alți câțiva inși îmbrăcați în echipament de camuflaj stăteau ici și colo, de-a lungul clădirii, ghemuiți în poziție de tragere și cu armele scoase.

— Asta-i singura cale de acces? a întrebat soldatul arătând spre scară.

— Mai e una, prin subteran.

S-a întors și a mormăit ceva. Vorbea în căști. Grupul de bărbați și-a schimbat configurația în liniște, rapid, eficient. Doi dintre ei s-au cățărat pe clădire cu agilitatea unor maimuțe, folosindu-se de țevi și conducte și sprijinindu-se pe suporturile lor, evitând scara.

— Atenție, că explodează, m-a avertizat soldatul și m-a împins în perete.

Explozia a trimis o hurducătură prin întreaga rețea de țevi din oțel, platforme și pereți. S-au declanșat arme. S-au năpustit și alții pe scări. Împușcături înfundate au răsunat din interiorul clădirii, apoi s-au oprit. Timp de un minut nu s-a mai întâmplat nimic, după care s-a auzit o altă explozie, mai slabă.

— Vino cu mine, mi-a spus Porter și a pornit către scară.

L-am urmat, călcând cu grijă, fiindcă eram desculț. Pe primul palier, cadavrul omului de la securitate care trăsese în direcția mea zăcea întins pe o parte, băltoace de un roșu-închis întinzându-se în jurul lui pe podeaua metalică. Am pășit pe lângă leș.

Alți doi bărbați muriseră ceva mai departe, pe trepte. Unul dintre ei era îmbrăcat în salopetă neagră. Zăcea în poziție fetală, cu o grimasă de durere încremenită pe chip.

— Haide, să ne mișcăm, m-a îndemnat soldatul.

Ușa metalică de urgență fusese smulsă și deformată de suflul exploziei și doar rămășițele ei înnegrite se mai țineau în balamale.

L-am apucat pe soldat de braț.

— Ai grijă. Înăuntru sunt conducte de petrol. Probabil sunt golite de carburant, dar există rezervoare de oxigen

și hidrogen lichid. Aveți grijă cu gloanțele. Am putea să murim toți evaporați.

— Mersi, a spus el și a mormăit niște instrucțiuni la microfonul căștilor.

— Și încă ceva, am spus trăgându-l înapoi. Nu trageți în cei cu salopete negre, ăștia sunt ingineri, nu-s înarmați.

— Aha. Acum, hai de-aici.

Cel de-al patrulea om de la securitate zăcea pe jos înghesuit între două conducte groase, ciuruite de gloanțe. Sute de tuburi de cartușe goale mă împungeau în tălpile goale.

Mica ușă de acces a camerei de control fusese și ea aruncată în aer. Am intrat în urma lui Porter, cu speranța bizară că n-aveam să mai văd cadavre, că Victor și oamenii lui erau în viață.

Erau. Încolțiți în capătul opus al camerei de control, cu fața la perete și mâinile la ceafă, cei doi tehnicieni supraviețuitori și cei trei ingineri pe care îi întâlnisem mai devreme, în timpul testului, stăteau tăcuți sub paza a doi soldați cu armele pregătite.

Victor Petrescu era trântit în scaunul de la pupitrul de control, cu brațul teafăr strâns lipit de coapsă. Materialul pantalonilor îi era îmbibat de sânge.

Am dat fuga la el. Se citea pe fața lui că era în șoc, desprins de realitatea din jur.

— Victor, l-am strigat. Ești rănit, măi omule. Stai să văd cât e de grav.

Se uita la mine cu ochi pierduți, fără o vorbă.

A mai venit un soldat lângă noi. Suplu și agil, purta în spate o pușcă de lunetist sofisticată, iar în mâini avea pre-

gătit un mic pistol-mitralieră echipat cu amortizor. A scos dintr-o borsetă un bandaj elastic și i l-a dat lui Porter, care mi l-a aruncat mie.

— Înfășoară-i pulpa strâns de tot, m-a învățat el. O să-i oprească sângerarea.

I-am sfâșiat pantalonii lui Victor. De coapsa lui era prinsă în chingi o proteză cu articulație mecanică pe post de genunchi. Piciorul îi fusese amputat la vreo zece centimetri deasupra genunchiului. Articulația mecanică era deformată de lovitura unui glonț. Un altul îi sfâșiase mușchiul coapsei. I-am desprins proteza și i-am înfășurat pulpa cum am putut mai bine.

— Va trebui să-l ducem la spital cât mai curând posibil, am spus.

Soldatul a dat din cap afirmativ, dar n-a spus nimic.

Alți trupeți intrau și ieșeau grăbiți din celula de test. Am aruncat o privire la principalul ecran TV, care era încă deschis. Umbrele lor se mișcau rapid în jurul motorului MRFEM.

Plantau explozibili.

— Ce faceți, oameni buni? l-am întrebat pe Porter, intrigat.

Suspiciunile începeau să mi se cuibărească înăuntru.

— Ce naiba se-ntâmplă aici?

El privea către ușă, ascultând încordat în căști.

— Taci! mi-a cerut.

M-am ridicat în picioare, pornit să pretind explicații.

— Taci naibii din gură! a stăruit el în șoaptă și ceva din vocea lui tensionată m-a făcut să încremenesc.

A intrat în cameră un om îmbrăcat tot în echipament de camuflaj. După cum se mișca și se purta, părea a fi șeful.

— Care dintre ei e Salagen?

Porter a dat din cap în direcția mea.

Șeful s-a apropiat de mine.

— Am nevoie de niște informații, și repede, a spus el pe un ton aspru, așteptându-se să i se dea ascultare.

N-am răspuns. Senzația răscolitoare din măruntaie mi s-a intensificat până la stadiul de spasm.

— Racheta ascunsă în rezervorul de petrol are focos instalat? a întrebat omul.

— Nu știu, am spus. Probabil că nu.

— Mai există și alte materiale ascunse prin vreun rezervor?

— Nu știu.

Un soldat care ducea o cutie neagră a venit de la standul de test, a pus cutia pe pupitrul de control și a deschis-o.

— Carl, încărcăturile sunt pregătite, i-a raportat el șefului. Lasă restul, a adăugat el. Aruncăm în aer rezervorul și standul ăsta de-aici, și-i scoatem din circuit.

Omul pe nume Carl s-a întors și s-a uitat la el gânditor.

— Stai să mă lămuresc cu indivizii ăștia, a spus el.

Am așteptat cu toții. Eu am încercat să fac un pas înainte, gata să-l rog pe Carl să-l scoată pe Victor de acolo ca să fie tratat, când am simțit o strânsoare pe braț. Porter mi-a făcut un semn negativ discret cu capul.

Carl s-a dus la grupul de prizonieri de lângă perete. L-a bătut pe umăr pe unul dintre ei.

— Tu. Cum te cheamă?

Omul s-a întors către el.

— Nu te-ntoarce, nu mișca! a urlat Carl.

Omul înțelegea engleză. S-a supus.

— Spune-ți numele și-atât, a completat Carl.

Fiecăruia i s-a cerut să-și spună numele, unii de două ori. Carl era atent, concentrat. Părea că memorase anumite liste cu nume și că verifica mental cu ele fiecare dintre numele care i se spuneau. Pronunția românească îi punea unele probleme.

— În regulă, a spus Carl și a arătat cu capul către asistentul lui. E totul gata aici?

— Totul gata, a spus asistentul. Dar mai întâi trebuie să eliminăm personalul.

— Știu. Setează cronometrul.

— De cât ai nevoie?

— Pune-l la zece minute. Probabil forțele de intervenție sunt pe drum încoace, n-avem prea mult timp.

Asistentul a manevrat ceva în cutia neagră.

— Zece minute, a pornit.

Carl s-a uitat la Porter și la soldații care îi păzeau pe prizonieri.

— Ia ascultați! a spus el. Toată lumea, pas alergător în direcția rezervorului. Terminați treaba acolo.

Cei doi care îi păzeau pe tehnicieni s-au tras în spate, și-au mutat armele în curele la spate și au părăsit camera fără să crâcnească.

Asistentul lui Carl a rămas pe loc. Se purta ca un prieten foarte apropiat al lui Carl.

— Porter, tăiați-o și voi de-aici, a ordonat Carl.

Porter nici nu s-a clintit. Nici lunetistul. Limbajul corporal al lui Porter afișa o falsă relaxare nonșalantă.

— Nu te pune cu mine, Carl, a spus el.

Sentimentul de pericol îmi copleșea din nou instinctele. Lucrurile n-aveau logică. N-am mișcat, n-am vorbit. Suprarealul. Realul. Îmbinate în mod aberant.

— Ce vreți voi doi, să vă distrați uitându-vă? a întrebat Carl cu un rânjet.

Ochii lui Porter s-au îngustat.

— La ce să ne uităm, Carl?

Carl a scos un hohot scurt de râs gâjâit. S-a dus în mijlocul camerei. Asistentul lui a venit și el alături.

Și realitatea mi s-a scurs printre degete. Ochii mei înregistrau, totuși creierul a refuzat să proceseze înregistrarea pe loc.

Carl și omul lui și-au ridicat mitralierele compacte. Armele au tușit silențios în cadență rapidă. Șuvoaie de proiectile fierbinți au mușcat și au sfâșiat carne și oase din trupurile oamenilor neînarmați care stăteau cu fața la perete. Unii s-au întors și au ridicat mâinile să se apere de gloanțe, dar salva i-a secerat în două. Armele și-au scuipat încărcătura până la ultimul glonț, când nu mai existau decât leșuri însângerate pe podea.

Carl și oamenii lui s-au mișcat iute. Cu pistoalele scoase, au împușcat fiecare victimă în cap, de la mică distanță, golindu-și încărcătoarele.

Mi se oprise respirația. Aerul din jurul meu devenea o ceață roșie. Disperarea și mânia îmi umpleau pieptul și

dădeau pe afară sub forma unei furii turbate. Am urlat din toți rărunchii și m-am năpustit la Carl și la omul său. S-au întors și au tras spre mine, armele lor scoțând clinchetul încărcătoarelor goale.

L-am înșfăcat pe Carl și l-am azvârlit în consola standului de test. S-a lovit cu spatele de muchia metalică și a icnit de durere. Asistentul lui mi-a tras un pumn zdravăn în stomac. Gâfâind și încă furibund, m-am repezit cu el cu tot în perete. Spinarea i s-a izbit serios de beton, dar nu destul de tare. Genunchiul lui m-a pocnit rău în plex, tăindu-mi ce-mi mai rămăsese din forțe și din respirație. Carl mi-a tras un șut în coaste. M-au înșfăcat amândoi și m-au aruncat într-un perete. Am căzut pe podea, sleit.

Respirând greu, s-au uitat la mine cu ochi goi, apoi și-au scos din ranițe încărcătoare noi, cu care le-au înlocuit pe cele golite din mitralierele lor hidoase.

— Stați pe loc, a spus Porter foarte sonor și foarte clar, chiar înainte ca oamenii să apuce să-și re-armeze armele, iar vocea lui, în ciuda calmului aparent, i-a făcut să înghețe pe loc.

S-au uitat atenți la el.

— Care-i treaba, Porter? a întrebat Carl.

— Salagen nu-i problema voastră, a spus Porter.

A făcut un gest cu bărbia, arătând arma din mâna lui Carl.

— Dacă mai miști un centimetru, ești mort, amândoi sunteți morți, a adăugat el.

Celălalt soldat, lunetistul, a luat poziție cu spatele la perete, mitraliera lui țintindu-i pe Carl și pe omul lui dintr-o direcție piezișă față de a lui Porter.

Carl i-a fulgerat cu o privire mânioasă.

— Avem ordin să facem o eliminare completă, a spus el. Inclusiv Salagen.

— S-au schimbat ordinele.

— Nu zău, cine zice?

— Am și eu ordinele mele. Îl preiau pe Salagen.

Niciunul dintre ei nu s-a clintit din loc și n-a scos o vorbă. Aveau grijă și la felul cum respirau.

Iar apoi mâna lui Carl s-a mișcat ca fulgerul. Simultan, s-a întors spre stânga și s-a lăsat la podea.

N-a fost însă destul de rapid. Corpul lui Porter nu s-a mișcat. Doar arma din mâinile lui a erupt silențios și precis. În același timp a tras și lunetistul.

Salva compactă de gloanțe i-a aruncat înapoi pe Carl și pe omul lui către leșurile victimelor lor. Totuși, vestele antiglonț au oprit proiectilele și le-au salvat viața. Răniți și însângerați, s-au rostogolit amândoi pe podea și au ripostat.

Porter și lunetistul s-au mișcat ca niște fantome. Râurile de gloanțe trase de Carl și de omul lui au lovit doar beton și oțel, ricoșând mortal și zburând prin toată camera.

Patru arme continuau să tragă simultan. Și apoi s-a făcut liniște.

Încet, simțurile mele au început să sesizeze o realitate nouă și pură, care părea proaspătă, tangibilă. Ca și cum ar fi existat un prag al disperării și al suprarealului care, odată depășit, ar fi conferit un nou gen de cunoaștere și înțelegere, mai aproape de revelație decât de logică și rațiune.

Și așa se face că am observat limpede, cu detalii precise, că aerul era plin de fum, mirosul de sulf al prafului de pușcă ars amestecându-se cu mirosul puternic al sângelui. Victor Petrescu zăcea pe jos. Știam că murise. Carl și oamenii lui erau și ei morți, plecați laolaltă cu victimele lor către cine știe ce viață de apoi îi aștepta. În noua mea percepție, toți morții din cameră deveniseră învelișuri goale, exact cum erau cartușele trase de care era plină podeaua.

„Există suflete și plutesc în jur", mi-am spus și am fost pe punctul de-a le căuta umbrele prin fum.

Treptat, am devenit conștient de bipurile care se auzeau pe fundal. Veneau de la cutia neagră cu cronometru.

M-am ridicat încet. Acuitatea percepțiilor aproape că-mi provoca greață. M-am sprijinit de perete, sleit de puteri.

Porter m-a ținut să nu cad. Lunetistul zvelt m-a apucat de braț.

— Ți-e bine? m-a întrebat.

Vocea. Era o voce de femeie.

M-am uitat mai atent la chipul pictat. Pe sub vopsea, trăsăturile îmi erau familiare și, cu noua agerime a percepțiilor mele, i-am recunoscut cu claritate trăsăturile.

— Jane, am spus. Jane!

— Cum îți merge, cowboy? a întrebat ea.

62

Mi-a luat capul în mâini și m-a sărutat. O apăsare rapidă a buzelor ei. Pielea îi emana un miros sintetic, de la vopseaua de camuflaj.

Porter ne-a aruncat o privire plină de curiozitate, după care s-a dus la cutia neagră, piuitoare. S-a aplecat asupra ei, studiind-o fără să atingă nimic.

I-am cercetat fața lui Jane, căutând o legătură cu femeia pe care o cunoșteam. N-am găsit niciuna.

— Cine sunteți, oameni buni? am întrebat.

— O să-ți explic, a spus ea.

— De ce nu i-ați oprit?

— N-am știut ce au de gând.

— Cine-i responsabil pentru asta?

— E complicat, Matt. Oamenii ăștia erau mercenari.

— Mercenari?

— Da, soldați plătiți.

— Și tu?

— Toți suntem soldați profesioniști. Misiunea mea e să te scot de-aici viu.

— Cine te-a trimis?

— Hal Mason. O să-ți explic totul, dar acum trebuie să plecăm!

Hal. Cum așa? Am renunțat până și să-mi mai formulez gândul. Am împins deoparte întrebarea. Prea repede

se petrecuse totul. Dar persistau întrebări vechi, eliberate, care îmi ardeau în piept. M-am hotărât.

— Tu și Porter mergeți unde trebuie să mergeți, Jane, i-am spus. Aici au rămas prea multe treburi neterminate, lucruri care sunt legate de viața mea. Trebuie să dezleg totul.

— Ce vrei să faci? a întrebat ea.

Nu i-am răspuns. Am verificat hainele și la echipamentul lui Carl și ale omului său. Asistentul lui Carl părea să poarte mărimea mea. I-am scos bocancii și i-am încercat. Mi se potriveau. Am cules de pe jos unul dintre pistoalele-mitralieră și am recuperat niște încărcătoare de rezervă de prin ranițele oamenilor. Pistolul lui Carl era un Smith and Wesson compact de calibrul 40. În raniță mai avea niște încărcătoare nefolosite.

— Ce faci? a întrebat iar Jane.

Am păstrat tăcerea. Cu blândețe, am răsucit pe spate trupul lui Victor. I-am lăsat pleoapele pe ochi și i-am pus mâinile pe piept. Am făcut la fel cu ceilalți morți. Porter și Jane se uitau, cu armele pregătite, ascultând neliniștiți bipurile.

— Îmi trebuie o lumânare, am spus.

S-au uitat la mine năuci.

— La ce-ți trebuie lumânare? a întrebat calm Porter.

— E o tradiție. Lumină pentru sufletele morților.

— Am o brichetă, a spus el.

A scos o brichetă de plastic verde, din cele de un dolar.

— O să spun o rugăciune, am continuat. Ține-o aprinsă. Să n-o lași să se stingă, m-ai înțeles?

— În regulă.

Am închis ochii și am spus o rugăciune în românește. Am deschis ochii. Bricheta ieftină era încă aprinsă în mâna lui Porter, iar el se strâmba, concentrat să nu lase flacăra să se stingă.

— Mulțumesc, am spus.

El a dat din cap și a băgat bricheta în buzunar.

— Acum, domnule Salagen, trebuie să plecăm.

Și a arătat spre cutia neagră.

— Ne-au rămas mai puțin de șase minute.

M-am ridicat în picioare și am arătat spre ușa prin care intrasem prima dată adus de Conta.

— Ușa asta dă spre un tunel subteran, care la rândul lui duce la biroul omului care e creierul din spatele întregii afaceri secrete cu producție de armament. În birou la el are niște materiale pe care trebuie să le văd. Trebuie să înțeleg de ce-au fost omorâți o mulțime de oameni și de ce am trecut prin ce-am trecut. Pur și simplu, trebuie să fac asta.

Porter și Jane au schimbat o privire. Niciunul n-a spus nimic.

— Voi doi trebuie să înțelegeți în ce situație sunt, am continuat. Nu pot să plec de-aici așa, pur și simplu, fără să am parte de-o finalizare. E o chestiune personală. Cunosc pericolul, dar trebuie să fac asta.

Porter și-a scărpinat o ureche.

— Nu contează ce vrei tu să faci, trebuie să plecăm naibii de-aici.

— Tunelul ăla de care spuneai, a intervenit Jane. Unde duce?

— În altă clădire.

— Cu ce căi de acces avem de-a face?

— Scări de beton, patru paliere în jos la capătul ăsta, patru paliere în sus la celălalt capăt.

— Nu-mi place, a spus Porter.

— Ne permite să ne separăm de ceilalți, a remarcat Jane.

— Am putea fi prinși în capcană în casa scării.

— Ne-am mai descurcat cu scări și altădată.

El a dat din cap aprobator, dar afișând o încruntătură neguroasă.

— Ceva important, am spus. Pe undeva pe-aici există rezervoare de carburant criogenic. Astea ar putea avea o rază de distrugere foarte mare. Nu știu ce capacitate au.

Lui Porter i-au înțepenit trăsăturile feței.

— Futu-i!

— Au mai rămas patru minute, a spus Jane. Să mergem.

Porter a deschis cu prudență ușa de acces. A ieșit primul, cu arma pregătită. Jane m-a împins între ei, ținându-și și ea arma în poziție de tragere.

Am coborât treptele verificând unghiurile de tragere la fiecare cotitură. La piciorul scării, ușa de acces în tunel era încuiată. Porter a spart-o cu focuri de armă atent trase, a deschis-o cu piciorul și a cercetat tunelul.

— Să stați în urma mea, a ordonat el, iar noi l-am urmat în tunel. Cum mai stăm cu timpul? a întrebat-o pe Jane.

— Trei minute.

Am ajuns la ușa din celălalt capăt. Jane a făcut un gest spre pistolul-mitralieră pe care îl ducea.

— Ai mai folosit vreodată așa ceva? m-a întrebat.

— Nu.

Mi-a arătat siguranța și mecanismul selector. Am setat arma pe rafale de câte trei gloanțe.

— O să arunc ușa în aer, a spus Porter. De aici mai departe presupunem că sunt prezenți inamici.

Solul s-a zgâlțâit. O undă de presiune a răbufnit prin tunel. A urmat o a doua, mai puternică, de data aceasta aducând cu ea și o căldură intensă. Zgomote de metal zdrobit și de structură grea prăbușită au reverberat din zidurile de beton. M-am simțit ca un șobolan prins într-o ascunzătoare, pe punctul de-a fi ars de viu.

Porter a tras în încuietoarea ușii. Aceasta a crăpat și ușa s-a întredeschis.

Am ieșit din tunel. Casa scării era plină de fum și treptele erau acoperite cu bucăți de beton. Lumina zilei intra prin spărturi mari, căscate în zidul de beton de la etaj. Explozia demolase unele părți din construcție.

Cu Porter în frunte, am urcat scările de la primele două etaje. Nu părea să mai fie nimeni prin preajmă.

Deodată, Porter s-a oprit să asculte.

Un obiect cădea de deasupra noastră. A săltat și s-a rostogolit pe scări, apoi a săltat iar. Un obiect de metal rotund și închis la culoare.

— Grenade de mână! ne-a avertizat Jane.

Dar Porter țâșnise deja fără niciun zgomot. A înșfăcat obiectul și l-a aruncat rapid înapoi, în susul scării.

A detonat puternic, amplificat de reverberațiile din zidurile de beton.

Porter a scos la rândul lui o grenadă din buzunarul uniformei. A scos și Jane una. Perfect sincronizați, au scos cuiele de siguranță și au eliberat mânerele, începând să numere. Cu o deprindere antrenată, au aruncat simultan grenadele pe scară, folosindu-se de pereți ca să le facă să ricoșeze și să ajungă dincolo de treptele de deasupra, în colțuri ascunse.

S-au auzit două bubuituri în același timp, de aceeași intensitate.

— Acum! a comandat Porter, chiar înainte să se topească ecourile.

S-a năpustit pe scară cu mare viteză, urmat de Jane, amândoi cu armele în unghi ascendent, trăgând rafale rapide.

Am fugit după ei.

Până în capătul de sus al scărilor n-am găsit pe nimeni, nici mort, nici viu.

Zidul se prăbușise în capătul scărilor. Ușa de acces către pasaj era îndoită și răsucită. Dincolo de spărturile mari din perete era întuneric.

Porter și Jane s-au ghemuit și au început să converseze într-un ciudat limbaj al gesturilor. Și-au pregătit grenade noi, cu fragmentare. Din nou perfect sincronizați, au aruncat grenadele pe hol în sensuri opuse. S-au auzit țipete din dosul pereților, întrerupte de explozii. Porter s-a rostogolit în hol printr-o deschizătură din zidul prăbușit.

Arma i s-a descărcat fără zgomot. Jane s-a dus după el, acoperind celălalt sens.

De undeva, din fundul coridorului, a ripostat o armă zgomotoasă. Gloanțele l-au lovit pe Porter în piept. S-a clătinat și a căzut. Am tras spre secțiunea de hol de unde fulgerase gura acelei țevi. Arma mea a scuipat fără zgomot triplete de gloanțe. S-a mișcat o umbră. Am smucit de armă în direcția ei și am continuat să trag. Proiectilele au lovit umbra, care s-a transformat într-o siluetă de om aplecându-se și prăvălindu-se pe jos ca o moviliță întunecată.

Am rămas nemișcați și eu, și Jane, ascultând și încordându-ne privirea până la durere ca să deslușim ceva pe holul slab luminat. Nu mai trăgea nimeni, nu se mai clintea nimic.

Porter a icnit, s-a răsucit încet pe podea și a suduit.

— Porter! l-am strigat în șoaptă. Cât de rău e?

— Calmează-te, a spus el și a mai înjurat o dată. Porcăriile astea de nouă milimetri!

S-a bătut ușor cu palma pe blindajul metalic de pe piept.

— Ești bine? l-a întrebat Jane cu voce joasă.

— Îhî, hai să mergem, a spus el și a ridicat din sprâncene către mine. Salagen, încotro?

Întunericul din hol era derutant. Am închis ochii și mi l-am imaginat luminat de neoane. Oamenii lui Conta mă escortaseră de două ori din biroul lui prin tunel. De fiecare dată, cotiserăm la dreapta către scări.

— Pe aici, am spus și i-am condus de-a lungul coridorului.

Jane a scos o lanternă mică și a făcut puțină lumină, cât să vedem pe unde călcăm. După o cotitură, am recunoscut coridorul care se ramifica spre biroul lui Conta.

— Acolo, le-am indicat.

— Curățați locul, a spus Porter.

Au folosit din nou grenade cu fragmentare. Detunăturile au reverberat sec din ziduri, dar nu s-a mai întâmplat nimic altceva.

Am pășit înainte.

Porter m-a oprit.

— Pe-aici pe undeva e un pește mare, a spus el. Am eu așa o presimțire.

Am dat din cap a încuviințare și m-am dus drept la ușă. Era găurită de șrapnele, dar nu era încuiată. Mi-am pregătit automatul, am deschis ușa și am intrat.

Raoul Conta stătea nemișcat în mijlocul biroului, cu trăsăturile încremenite, ținând un telefon mobil la ureche.

Canapelele fuseseră împinse la pereți ca niște saci cu nisip, oferind o falsă protecție față de anticipatele focuri de armă.

Pe una dintre ele ședea încordată Carmen Conta, albă la față de spaimă și pe jumătate întoarsă, ca și cum ar fi fost întreruptă din încercarea de-a fugi undeva. Alături, pe cealaltă canapea, era un bărbat în costum cenușiu, care stătea pe tapițeria de piele netedă cu rigiditatea unui manechin de plastic.

Am rămas în prag, cu arma pregătită, așteptând să se întâmple ceva. Nu s-a întâmplat nimic, nu s-a clintit nimeni, doar încordarea te făcea să simți aerul ca pe un gaz otrăvitor.

Am ocolit cu grijă canapeaua, ținându-i pe toți în cătarea armei. M-am oprit în fața bărbatului în costum cenușiu, a cărui privire sărea întruna de la Carmen la Raul, la mine și înapoi.

— Cum vă merge, domnu' Feng? l-am întrebat în engleză, fixând țeava armei către fața lui. Xiao Lin vă trimite salutări din mormânt.

63

Feng Zhijian, omul de la restaurantul Ocean Star, și Feng Zhijian care privea șocat în amortizorul Heckler and Koch îndreptat către ochii lui, păreau a fi doi oameni diferiți. Bărbatul din fața mea era hipnotizat de armă, mușchii feței îi erau crispați ca de crampe.

Pe cealaltă canapea, Carmen arăta ca un animal sălbatic prins în capcană, dar unul hotărât să supraviețuiască. Părea să-și țină emoțiile sub control.

— Tu l-ai adus aici? am întrebat-o, arătându-i-l pe Feng. Am auzit că tu te ocupi de filiera chineză.

N-a răspuns. S-a uitat la mine un moment, apoi i s-a tulburat vederea.

Jane și Porter au intrat în birou fără să facă niciun zgomot. Conta i-a cercetat cu o privire rapidă, furișă, evaluând amenințarea și șansele lui.

— Ne expiră timpul, Matt, a spus Jane.

Mi-am mutat la spate automatul prins în curea și am întins mâna cu pistolul Smith and Wesson. I-am lipit țeava între ochi lui Feng.

— Dă-mi voie să-ți explic cum stăm, Feng, i-am spus. Îmi umblă prin minte niște întrebări arzătoare și tânjesc să apăs pe trăgaciul ăsta. Nu trebuie decât să-mi dai cel mai mărunt motiv cu putință, și-o să te omor. Mai întâi,

vreau să știu cum ai pus mâna pe designul MORPHEM. Mă refer la motorul care a explodat la Baza 67 din Xi'an.

Feng a rămas tăcut, cu trăsăturile ca o mască.

L-am lovit peste față. A încasat lovitura în tăcere, țeapăn, fără măcar să icnească, ridicând doar brațul ca să se apere. I-am pus iar pistolul la cap.

— Xiao Lin a avut vreo legătură? De asta l-ai omorât?

L-am lovit și mai tare. L-am apucat de haină și i-am lipit țeava de piele. Curgea adrenalina prin mine. Simțeam că aș fi cu adevărat în stare să apăs pe trăgaci.

Feng a tușit, înecându-se. Cu o mișcare prudentă, a ridicat mâna și m-a împins înapoi, încet, dar ferm, indicând pe tăcute că se răzgândise. I-am dat drumul din strânsoare, dar am continuat să-i țin pistolul la cap.

— Noi nu omorâm oameni, doctor Salagen, a spus el cu voce încordată. Eu îmi fac treaba solicitând lucruri și plătind pentru ele. Noi nu omorâm oameni. Noi plătim sau așteptăm ca oamenii să se răzgândească, avem răbdare. Te rog să nu-mi faci rău; n-ar folosi nimănui.

Senzația armei în mână era plăcută. Îl uram pe omul acela. Dar am lăsat țeava în jos.

— Bine, am spus. Atunci, vorbește. Cum ai pus mâna pe proiect?

— Am primit un set complet de fișiere de la asociații noștri români.

Mi-a luat o secundă să procesez răspunsul. Nu mă așteptasem la el. M-am uitat spre Carmen.

— Tu?

— N-ai de gând să-mi pui și mie pistolul ăla la cap? m-a întrebat ea.

— Cum naiba ai reușit să faci rost de planuri?

S-a uitat pieziș la soțul ei, care încă mai stătea în mijlocul biroului, supravegheat de Porter. Am rezistat tentației de a mă duce să-l plesnesc peste față și m-am concentrat din nou asupra chestiunii pe care o aveam de rezolvat cu Feng.

— Cine l-a omorât pe Xiao Lin? De ce-a trebuit să fie omorât?

— N-am nicio legătură cu treaba asta, doctor Salagen, a spus Feng.

— Ai mai spus asta. Cine l-a omorât?

A tăcut iar, recompunându-și masca rigidă. L-am lovit din nou, dar de data aceasta a încasat lovitura inert, de parcă era pregătit să sufere orice consecință a tăcerii sale.

I-am lipit țeava pistolului de coapsa stângă.

— O să te mai întreb o dată. Dacă nu primesc niciun răspuns, trag. Înțelegi?

El stătea nemișcat și tăcut.

— Cine l-a omorât pe Xiao Lin? am întrebat. De ce?

A scos un sunet disperat și a clătinat din cap.

— N-am fost noi! a exclamat. Partenerul nostru american a insistat! Ei au făcut-o!

Jane a venit mai aproape, cu ochii țintă la Feng.

— Partenerul vostru american? a întrebat ea cu o duritate rece în voce.

Feng a ridicat privirea, i-a înregistrat prezența și s-a albit la față.

În cameră s-a mișcat ceva pe neașteptate. O siluetă a ieșit la iveală fără zgomot de unde stătea ascunsă, a țâșnit și a traversat camera în zigzag. Prea iute ca s-o remarci sau să reacționezi. Ne-a izbit simultan pe mine și pe Jane, aruncându-ne la podea.

Am sărit de jos, cu un genunchi la podea și cu arma pregătită. Atacatorul era o femeie care stătea acum nemișcată în fața lui Feng, cu un pistol mic în mână. I-a tras un glonț în cap lui Feng. Arma lui Porter s-a declanșat în același timp. Țeasta lui Feng a tresărit și trupul i s-a lăsat moale. Gloanțele lui Porter au proiectat-o pe femeie în perete, în colțul camerei. S-a prăbușit la podea.

M-am dus la ea și am întors-o pe spate, cu prudență. Chiar și mânjite cu sânge, buzele lui Evelyn Chang își păstrau conturul grațios. Lumina i-a dispărut din privire și ochii i-au devenit opaci.

— O cunoști? a întrebat Jane.

— E unul dintre agenții lui. Am întâlnit-o în State.

— I-a închis gura lui Feng. Era ceva important.

S-a apucat să caute prin cameră, de parcă își dădea seama, în sfârșit, că locul acela prezenta importanță.

— Trebuie să plecăm naibii de-aici! a spus ea, dar se vedea că mintea îi e în altă parte.

— N-am terminat, i-am spus.

M-am dus la Conta, care se ghemuise la podea când începuseră împușcăturile. Am simțit pistolul cum îmi atârnă greu în mână când l-am ridicat la nivelul ochilor săi.

— Am niște întrebări să-ți pun, Raoul. Putem s-o facem pe calea ușoară sau pe cea grea. Alegerea îți aparține.

S-a sculat în picioare râzând în hohote isterice. Îi sclipea nebunia în ochi.

— Ce ți-oi închipui tu, bă Sălăjan, că fac pe mine de frică? Hai sictir, bă! Am mai văzut țevi de pistoale îndreptate spre mine, de multe ori. Te-arată moartea cu degetul, mie-mi place asta. Te face să te simți viu. Nu mă sperii tu pe mine, băiețaș!

Am tras aer adânc în piept, cu lentoare, și l-am împușcat în piciorul drept. Când a țipat și s-a aplecat să se apuce de pulpă, l-am plesnit zdravăn peste față, cu grijă, totuși, să nu leșine.

Lovitura l-a împins cu spatele în fișete. M-am dus lângă el și am tras din nou, la trei centimetri de capul lui. Glonțul a dat gaură în raftul metalic. Împușcătura și lovitura au mai scuturat din el o parte din țicneală.

Carmen a scos un urlet. S-a ridicat deodată de pe canapea și s-a repezit la soțul ei. A îngenuncheat lângă el și i-a luat capul în brațe, protejându-l, în timp ce arunca o privire hăituită spre cameră, spre mine, aceeași privire de animal prins în capcană, de data aceasta însă provocată de instinctul primordial de a proteja ceva drag și apropiat.

M-am uitat în ochii ei. Nu ne-am spus nimic. Doar ochi privindu-se reciproc.

Porter s-a apropiat și m-a împins într-o parte. Și-a armat pușca.

— Mi se rupe de întrebările tale, Salagen, a șuierat el într-un fel plin de cruzime. Hai să-i omorâm pe nenorociții ăștia și să plecăm. Dă-te de-aici!

— Stai așa, l-am oprit apucându-l de braț. Am nevoie de răspunsuri, Porter!

— Ei, rahat, nu există răspunsuri! Am terminat aici! Vrei răspunsuri? Apasă trăgaciul, ăla-i răspunsul tău. Să curățăm haznaua asta, în morții mă-sii!

Carmen a scos un țipăt. Nu mai era nicio manifestare controlată în țipătul acela, doar o disperare profundă. Nebunia lui Conta s-a destrămat complet pentru o clipă.

— Ce dracu' vrei să știi, Sălăjan? a întrebat el, împingând-o deoparte pe Carmen și ținându-se de picior.

— Pe cine-ai trimis în LA să mă răpească? De ce?

— N-am trimis pe nimeni. A fost obsesia aia tâmpită a lui Petrescu față de tine. El a vorbit cu străinii. Ei au încercat să pună mâna pe tine.

— Ce străini?

— Niște inși care au plătit pentru pachete. Petrescu le zicea întruna că are nevoie de tine aici.

— Cum ai pus mâna pe schițele MORPHEM?

— Am plătit pentru ele.

— Pe cine-ai plătit?

— Rețeaua mea încă mai funcționează.

— Ce rețea? Dă-mi niște nume!

— Hai sictir! La ce ți-ar folosi?

N-avea de gând să-mi ofere nicio informație utilă. Am făcut un gest către șirul de sertare metalice. Vreau să descui fișetele astea.

— Nu se poate, a spus el, încăpățânat.

I-am lipit pistolul de celălalt picior și am tras piedica.

— Aha! a răcnit Porter. Omoară-l în morții mă-sii!

Carmen a țipat iar, scuturând din cap. De sub brațele ei, Raoul mă sfida cu ochii săi licăritori. Ea s-a apucat să-i caute prin buzunare, cu mișcări febrile, și a scos un set de chei pe care l-a aruncat spre mine.

L-am luat de jos, uitându-mă la ea. Ochii lui Carmen mi-au refuzat contactul vizual. Nu era nici ură în ea, nici iubire, totul se reducea la instincte bazale, trăiește sau mori, agață-te de masculul cu care ai făcut copii. Supraviețuiește.

Am descuiat fișetele, deschizând toate sertarele pe rând și trecându-le grăbit în revistă conținutul. Am scos dosar după dosar, răsfoind hârtiile și aruncându-le pe jos.

Nu exista niciun document tehnic. Majoritatea erau hârtii financiare. Nici nu prea știam ce caut. Simțeam doar că s-ar putea să se ascundă pe-acolo ceva important.

Dintre două dosare a căzut pe podea o fotografie mare. Am ridicat-o. Era imaginea cu detalii foarte clare a unei femei cu părul negru, în care am recunoscut-o pe Evelyn Chan așezată pe un scaun, goală, făcându-i sex oral asiaticului cu trăsături de om crud.

Am aruncat-o în jos spre Conta.

— De ce-ai pus asta pe Internet?

Fotografia a aterizat lângă el, cu fața în sus. S-a uitat la ea de parcă ar fi fost beat.

— Ideea genială a lui Petrescu, a spus el.

— Zace acolo, în colțul camerei.

S-a uitat la mine aproape uman, aproape normal.

— Ghinion, a răspuns el sumbru. Îmi plăcea de ea.

Într-un sertar de jos era un șir de dosare cu coperte de un roșu-închis. L-am deschis pe primul. Era dosarul unuia dintre inginerii de la stand. Am verificat rapid restul dosarelor, pe rând. Nu erau simple fișe de personal, ci mai degrabă genul de dosare detaliate întocmite de serviciile de informații.

Ultimele două erau al lui Victor Petrescu și al unui om pe nume Cornel Oniga. L-am deschis la prima pagină. O fotografie a unui tânăr era lipită de un formular tipărit și completat cu cerneală albastră. Hârtia se îngălbenise și fotografia se decolorase odată cu trecerea timpului.

— Fir-aș al naibii, am spus uitându-mă la fața celui din poză.

M-am dus înapoi la Conta.

— Măi, nenorocitule! Ce-i asta? Ce dracu-i asta?!

N-a răspuns. Avea capul plecat, căzut în piept, și părea în stare de șoc.

Porter m-a atins pe umăr. Era concentrat la ceva ce auzea în cască.

— Au sosit echipele de intervenție, a spus el.

— A expirat timpul, Matt! m-a anunțat Jane cu fermitate. Trebuie să plecăm acum! În clipa asta!

M-am uitat în jur. Am privit la chipul lui Carmen, la al lui Raoul. Îi curgea sânge din picior, dar, odată ce ajunseseră echipele de intervenție, avea să supraviețuiască. N-aveam nicio dorință de răzbunare, nu-mi mai rămăsese nicio legătură cu nimeni de aici. Erau doar niște străini. Oameni pe care îi puteam lăsa în urmă, pe care îi puteam

lăsa să se transforme în amintiri foarte îndepărtate. Mi-am vârât dosarele roșii în rucsac și am pornit spre ușă.

Cu gesturi de expert, Porter i-a legat pe toți de balamalele unui fișet greu, folosind același gen de coliere de plastic cu care ei mă legaseră pe mine, cu doar două ceasuri în urmă.

— Să fiți cuminți, băieți și fete! le-a spus el rânjind. Ne trebuie doar zece minute, pe urmă puteți să faceți ce vreți.

Ne-am repezit afară din birou.

— Ce naiba îți venise acolo? l-am întrebat pe Porter. Te-a apucat cheful de omorât oameni așa, deodată?

— Dădeam și eu o mână de ajutor, atât, a răspuns el. Erai moale ca baliga, mi-am imaginat că te-apuci să împarți acadele.

63

Odată ieșiți, am rupt-o la fugă. Ritmul era constant, rapid și necruțător. Nu puteam să țin pasul. Cu plămânii sfâșiați de durere, am rămas în urmă.

Porter m-a împins într-un spațiu îngust dintre două conducte groase. Jane mi-a aruncat o sticlă mică de apă. A folosit o cremă albă dintr-un tub ca să-și șteargă vopseaua de camuflaj de pe față. Porter a luat tubul și s-a curățat și el. S-au dezbrăcat, și-au întors uniformele pe dos și s-au îmbrăcat iar. Uniformele au devenit un fel de îmbrăcăminte pentru sport în aer liber. Armele și vestele antiglonț au fost dezasamblate, împachetate și ascunse în ranițe. Porter m-a ajutat să-mi strâng lucrurile. M-am uitat atent la figura lui, acum curățată de vopseaua de camuflaj.

— Te știu de undeva? l-am întrebat.

A clătinat din cap.

— Neah.

Însă privirea mea îi urmărea trăsăturile feței. Eram convins că-l mai văzusem.

Ne-am pus iar pe alergat, către marginea de vest a incintei rafinăriei. Porter a tăiat gardul de sârmă împletită ca să putem trece. Dincolo de gard erau două șine de tren pe un terasament lat. Un tren de marfă a trecut în viteză maximă, făcându-ne să ne ghemuim pe vine și să aștep-

tăm în buruienișul înalt și uscat de lângă gard. După trecerea trenului, am traversat șinele.

Și deodată ne-am pomenit pe o stradă citadină normală. Era începutul serii. Paralel cu calea ferată era un șir de blocuri de locuit decrepite. Dinspre ferestrele deschise venea miros de mâncare. Era o senzație stranie să fii din nou atât de aproape de viața normală.

O stradă mai încolo, se adunaseră oameni și se uitau la fumul care ieșea din rafinărie și se învălătucea spre cer. Câteva cisterne de pompieri și mașini de poliție întârziate au despărțit mulțimea, trecând în zgomot de claxoane și sirene.

Jane a luat-o înainte, conducându-ne pe o stradă care urca un deal abrupt. Pe măsură ce câștigam altitudine, vedeam tot mai bine ansamblul rafinăriei. Cisternele de pompieri și mașinile de poliție erau îngrămădite în jurul clădirii care conținea standul de test, aproape complet distrusă și încă în flăcări. Marele rezervor de țiței dinspre est arăta ca și cum ar fi călcat pe el un uriaș dement; acoperișul deformat zăcea la orizontală peste tot soiul de rămășițe și peste pereții laterali dezmembrați.

Jane m-a tras de braț.

— Hai să mergem, Matt.

După alte două cvartale, Jane s-a oprit să se uite pe hartă și i-a spus lui Porter:

— La următoarea intersecție.

Porter a scos un binoclu și s-a uitat în lungul străzii.

— Ai încredere în oamenii ăștia? a întrebat el.

— Am încredere în Mason, a răspuns ea cu îndărătnicie. El a făcut aranjamentul ăsta.

— Nu știu ce să zic.

Am împrumutat binoclul de la Porter și am cercetat obiectul neîncrederii sale. La vreun kilometru și jumătate depărtare, se vedeau doi oameni așteptând discret lângă un SUV Nissan. Unul dintre ei era îmbrăcat în costum închis la culoare și părea foarte în formă. Celălalt era mai în vârstă și mai corpolent, iar părul alb îi era pieptănat cu grijă.

Porter a studiat clădirile din jur și și-a despachetat armele.

— Ține-ți casca deschisă, i-a spus el lui Jane. Tu și Salagen o luați înainte. Dacă nu merge conform planului, o să fac prăpăd.

S-a făcut nevăzut pe o stradă laterală. Jane mi-a dat o cască miniaturală cu microfon. Ne-am pus amândoi echipamentul și am așteptat. Eu m-am sprijinit de un copac. Jane s-a sprijinit de mine, iar eu am cuprins-o în brațe. Ochii ei supravegheau necontenit strada.

„Dați-i drumul. Stabiliți contactul", am auzit în ureche vocea lui Porter.

Am luat-o din loc și am mers drept spre cei doi bărbați. Ochii lor ne-au depistat imediat. Cel mai tânăr avea și el cască. Cel mai vârstnic i-a șoptit ceva și s-a întors spre noi. Nu purta niciun echipament de comunicație observabil.

— Doctor Sălăjan, a spus el calm. Vă așteptam. Mă bucur să văd că ați fost salvat și sunteți nevătămat.

— De unde știți cine sunt?

— Am memoria fizionomiilor. Am studiat cu atenție fotografii cu dumneavoastră. Aveți nevoie de ceva anume?

— Nu, mulțumesc, totul e în regulă.

— Nu sunteți rănit?

— Nu.

— Bine. Însoțitoarea dumneavoastră vorbește româna?

— Nu.

— Atunci, e foarte nepoliticos din partea mea, a spus el, trecând pe o engleză cu accent puternic. Sarcina mea e simplă și n-ar trebui să întâmpinăm dificultăți. Un avion închiriat a aterizat acum două ore pe aeroportul de-aici. E în așteptare, gata alimentat. Am aranjat să fiți scutit de formalități, pentru ca zborul să poată fi dirijat direct peste graniță. Am primit instrucțiuni să aștept trei persoane. Să înțeleg că avem doar două?

Vorbea pe un ton cald și calm, dar nu schița niciun zâmbet.

— Corect, a spus Jane, două persoane, mulțumim. După cum știți, probabil, timpul este esențial.

— Înțeleg, a spus el.

S-a dus la Nissan și a deschis portbagajul.

— Vă rog să vă puneți aici rucsacurile, ne-a cerut el.

L-am ascultat.

— Mulțumesc, a spus el. Și pistoalele, vă rog. Puneți-le și pe ele în rucsacuri.

Am simțit-o pe Jane cum se crispează. Bărbatul i-a simțit încordarea. A ridicat o mână, încet, și mi-a pus-o pe umăr. Ne-a privit pe rând pe fiecare, gânditor.

„Salagen, păstrează distanța!", l-am auzit pe Porter în cască. *„Dă-te de lângă el!"*

Omul s-a uitat în sus la acoperișurile clădirilor, ca și cum ar fi auzit ce mi se comunica în cască. Mâna lui continua să se sprijine amical pe umărul meu. Dintr-un motiv necunoscut, mă simțeam incapabil să mă mișc.

— Oameni buni, să vă explic o treabă, a spus el, căutându-și cuvintele. Voi nu știți cine sunt eu, iar eu, exceptându-l pe doctorul Sălăjan, am doar o vagă idee despre cine sunteți voi. Și totuși, iată-mă aici, dând curs unei rugăminți din partea unor oameni în care am încredere și pe care îi respect. Mă urmăriți?

— Continuă, a spus Jane.

Stătea în așa fel încât trupul bărbatului s-o ferească de tânăr.

— Bine, a continuat omul. Înțelegeți că aici sunteți pe teritoriul meu. E țara mea, orașul meu. Voi îl aveți pe al treilea ins undeva pe un acoperiș, eu am oamenii mei, ca minimă asigurare. Dar, dacă era o capcană, aș fi avut câteva zeci de oameni, toți profesioniști de vârf perfect antrenați, care v-ar fi ținut în cătare cu pușile lor cu lunetă chiar în clipa asta. Înțelegeți?

— Și de unde știm că nu-i așa? a întrebat Jane.

— Nu știți, domniță. Dar, chiar de-ar fi fost o capcană și v-ați fi dat seama de ea, tot n-ar fi contat. Pentru voi s-ar fi încheiat jocul, nu-i așa?

Am încremenit cu toții. Respirațiile erau singura mișcare perceptibilă. Perechile de ochi se cercetau reciproc

în căutare de indicii sau motive de-a scoate armele și-a apăsa pe trăgaci.

„Dă-te dracului de lângă el!" a insistat vocea lui Porter. *„Ce naiba se-ntâmplă acolo?"*

Cu o mișcare lentă, Jane și-a scos pistolul, a deschis un buzunar lateral al rucsacului ei pus în portbagajul Nissanului și a băgat arma acolo. Mi-am scos și eu pistolul Smith and Wesson și am făcut la fel.

— Vă mulțumesc amândurora, a spus omul. Apreciez încrederea voastră.

S-a întors către cel tânăr.

— Pornește mașina, plecăm.

Curtenitor, i-a deschis portiera lui Jane.

— Iertați-mi întrebarea, i s-a adresat el cu un zâmbet vag, n-ar trebui să-l luăm cu noi și pe omul vostru din ascunzătoare?

— De unde știți că-i unul singur? l-a întrebat brusc Jane.

Omul a scos un plic sigilat din buzunarul de la piept. I l-a întins lui Jane.

— Înainte de a-l desigila, vă rog să observați scrisul de pe el. Trebuie să știu dacă îl recunoașteți.

Jane a examinat plicul.

— Hal Mason vi l-a trimis?

— Mulțumesc, acesta este numele corect. N-am avut plăcerea să-l întâlnesc pe domnul Mason. Mi-a fost trimis indirect. Acum vă rog să vă uitați înăuntru.

Jane a desfăcut plicul și a scos trei pașapoarte americane. M-am uitat peste umărul ei pe când le deschidea

unul câte unul. Pe documente erau fotografia ei, a mea și a lui Porter. Numele nu-mi sunau cunoscut.

— Presupun și eu că această a treia persoană, amicul vostru, e pe undeva prin preajmă, gata să vă sprijine, a explicat bătrânul.

Jane a răsuflat și a părut să se relaxeze.

— În regulă, Porter, dă-te jos, a spus ea în microfon. Totul e bine.

„E bine pe dracu'", i-a răspuns Porter în cască.

— Atunci, astea-s ale voastre, a spus bătrânul, făcând un gest spre pașapoarte.

Ne-am urcat în Nissan. Tânărul s-a suit la volan și a plecat încet de lângă trotuar. Porter a venit drept spre mașină, iar șoferul a oprit Nissanul numai cât să-i îngăduie să urce, după care a apăsat până la podea accelerația.

A fost o călătorie scurtă. De pe principalul bulevard al orașului, care se întindea pe direcția nord-sud, mașina a pătruns pe o stradă secundară și s-a oprit la un punct de control cu personal militar.

Șoferul a arătat o legitimație. Militarul de la poartă a salutat. Mașina a trecut mai departe pe o alee îngustă, până la o clădire izolată de lângă o pistă de avioane. Era o clădire mică din beton și sticlă, luminată în interior de neoane. În spatele ei, pe pistă, se vedea silueta unui avion privat.

După ce șoferul a parcat în dreptul intrării din față, ne-am dat jos și ne-am luat rucsacurile din portbagaj.

Aerul mirosea a kerosen ars, mirosul familiar al unei baze aeriene. Mai spre sud era un șir de MIG-uri parcate.

Către vest, dincolo de pistă, erau câmpuri agricole până hăt departe, la dealurile Măgura.

— Vă rog să mă urmați, ne-a invitat bătrânul.

A deschis ușa clădirii și ne-a ținut-o politicos să intrăm.

Singurii oameni din micul hol în care am pătruns erau doi soldați parașutiști și un agent vamal. Bătrânul i-a dat agentului cele trei pașapoarte.

— Grăbește-te, te rog, au întârziat deja, i-a spus el cu un aer binevoitor, dar în mod neîndoios autoritar.

— Imediat, domnule, a spus agentul și s-a dus repejor la un birou unde a ștampilat pașapoartele.

În mai puțin de un minut, i le-a dat înapoi bătrânului pe toate trei.

— Mulțumesc, a spus acesta, pe un ton care îi indica agentului că era pus pe liber.

Ofițerul a salutat și a plecat. Soldații din patrula militară au rămas la câțiva metri distanță, cu ochii pe noi.

Bătrânul a ridicat în aer pașapoartele fără să ni le ofere înapoi și ne-a vorbit cu o fermitate calmă în voce.

— O să vă dau pașapoartele astea și-o să vă suiți în avionul care vă așteaptă. Dar mai întâi trebuie să clarific câteva lucruri.

Porter și-a încrucișat brațele pe piept. Jane a mijit ochii. Eram cu toții în puterea lui. Știam și noi asta, o știa și el.

— Fac parte dintr-un grup mic și conservator, care nu este coruptibil, a explicat el în felul lui calm. E un grup foarte mic, în țara asta. Mai am și un obicei vechi de care nu pot să scap: îmi place să înțeleg lucrurile în cea mai mare măsură posibilă și permisă.

Ochii i s-au fixat asupra mea. Erau niște ochi inteligenți, căprui-verzui. Ochi care puteau fi deopotrivă prietenoși și periculoși.

— Pe doamna și pe domnul cel înalt o să-i rog să aștepte aici și să nu facă vreun gest necugetat. Soldații ăia doi de-acolo sunt din forțele speciale, foarte bine antrenați. Doctor Sălăjan, vă rog să veniți cu mine.

M-a condus într-o cameră mică, mobilată cu o masă și două scaune. M-a poftit să mă așez, s-a așezat și el pe celălalt scaun și a pus pe masă un reportofon cu ledul roșu aprins. Am stat și i-am studiat trăsăturile. De fapt, nu era așa bătrân, bătea poate spre șaizeci. Un om pe care nici nu-l cunoșteam cu o oră în urmă. Încă un individ în șirul celor care îmi țineau soarta în mâini. Mi-a vorbit cu o voce plată și oficială.

— Doctor Sălăjan, un coleg de-al meu mai tânăr a fost împușcat mortal în prezența dumitale la Los Angeles. Aș vrea să știu ce s-a-ntâmplat.

— Cris Popa, am spus.

— Da.

I-am oferit tot filmul evenimentelor de la LAX.

— Carmen Conta spunea că ea l-a trimis pe Cris Popa la mine. După ce am fost salvat, CIA mi-a spus despre voi c-ați negat că Cris Popa ar fi fost însărcinat cu vreo misiune în SUA.

— Doamna Conta a încercat un joc parșiv cu agentul nostru. El era în misiune, dar nu într-una pe care să fim dispuși s-o recunoaștem.

— De ce?

— Complicații politice, doctor Sălăjan. Crezi că activitățile lui Raoul Conta ne erau necunoscute?

— De unde să știu eu? Totul pare foarte bine ascuns.

— De fapt, nu prea poți să ascunzi un proiect de o așa anvergură, doctor Sălăjan. Dar domnul Conta are prea multă influență în țara asta. Ni s-a trezit interesul când a apărut numele tău pe conversațiile interceptate. Agentul Popa a făcut greșeala s-o abordeze pe doamna Conta în virtutea fostei relații pe care ai avut-o cu ea.

— Ea l-a trimis pe Cris Popa la mine?

— Știa și ea de călătorie. Când ni s-au lămurit detaliile răpirii plănuite, l-am trimis pe Cris s-o preîntâmpine și să ia legătura cu tine. Doamna Conta a încercat să-l abată de la însărcinare și să stabilească ea însăși o legătură cu tine, prin intermediul agentului nostru. Din păcate, lucrurile au luat o altă turnură. Nu ne-a mai rămas altă variantă decât să dăm o mână de ajutor la operațiunea americană.

— Cum i-ați ajutat?

Bătrânul a zâmbit.

— Ai avut o întâlnire foarte fructuoasă la București, imediat după ce-ai ajuns, nu-i așa? Nu ți se pare ciudat cum s-au potrivit toate lucrurile așa frumos?

Înțelegeam.

— Am condus echipa de asasini drept la cuibul lui Conta, nu-i așa?

— E o treabă care trebuia făcută, doctor Sălăjan.

Fără un cuvânt, am întins mâna spre rucsacul meu, l-am desfăcut și am scos din el dosarele personale ale oamenilor uciși de Carl. I-am dat lui teancul.

— Poate sunt responsabil. Oamenii ăștia au fost executați cu sânge rece. Cadavrele lor au rămas în clădirea care a fost distrusă. Cu ani în urmă, i-am cunoscut pe cei mai mulți dintre ei.

Omul a aruncat o privire la dosare și le-a lăsat pe masă.

— Avem oameni care caută acolo, a spus el. Aș vrea să-ți mulțumesc pentru relatări și să-ți cer iertare pentru calvarul prin care ai trecut. Cred că pot să-ți ofer ceva în schimb.

A scos un plic dintr-un buzunar interior al hainei și mi l-a dat.

— Aici e o clarificare oficială. Dosarul tău spune că ai împușcat un polițist în exercițiul funcțiunii pe 14 iunie 1990. Omul care a murit era, de fapt, la datorie într-un alt loc din București. Dosarul a fost măsluit. Acum a fost clarificat și corectat. Vei putea să vii și să te bucuri de țara ta natală, doctor Sălăjan. Să lași în urmă toate astea.

— Mulțumesc, am spus.

S-a ridicat de pe scaun și m-a poftit să mă întorc în hol. Fără un cuvânt, ne-a dat tuturor pașapoartele și ne-a condus până la ușa care dădea spre pistă. Un Gulfstream V aștepta cu ușa de acces deschisă și cu o scară proptită în dreptul ei.

— Vă urez zbor liniștit, a spus omul și a ridicat mâna într-un gest de adio.

Cu rucsacurile în spate, am pornit spre aeronavă.

Prea simplu, prea bine.

Și totuși, am ajuns la scară și am urcat în avion, în timp ce motoarele porneau deja.

Mecanismul hidraulic a închis ușa exterioară. Cea dinspre carlingă era deschisă. Unul dintre piloți a ieșit și ne-a aruncat o privire fugară.

— Bun-venit la bord, a spus el. Luați loc și puneți-vă centurile. Decolăm imediat.

Vorbea ușor tărăgănat. Accent de Texas sau de Arizona. Niciodată nu reușesc să fac diferența.

65

Motoarele Gulfstreamului și-au redus vuietul și au trecut la un huruit constant. Interfonul s-a trezit la viață.

— Am ajuns la altitudinea de croazieră, s-a auzit în cabină. În spate există un bar. Bucurați-vă de el fără rezerve.

Nu reușeam să mă relaxez. Îmi simțeam trupul încordat ca un arc de oțel. Jane s-a aplecat și s-a uitat la mine cu luare-aminte. Ca o asistentă care evaluează pacientul la urgențe. A venit de la bar cu un pahar mare cu scotch, mi l-a vârât cu forța în mână și m-a ajutat să-l țin. Parcă aveam mâini paralitice.

Am băut scotch-ul. Alcoolul, uruitul constant al motoarelor și interiorul luxos mi-au disipat instinctele de apărare, mecanismul care mă menținea pe linia de plutire din momentul în care aterizasem la București. Emoții pe care le înăbușisem la sosire erupeau acum cu maximă presiune.

Am izbucnit în lacrimi. Aveam nevoie de un plâns bun, cu urlete nebunești, aveam nevoie să vărs lacrimi și să mă dau cu capul de pereți. Nu știam cum să fac asta. Am deschis gura și am scos un geamăt ridicol. N-aveam aer, așa că am inspirat, dar n-am reușit decât să scot un icnet și un geamăt mai adânc decât primul. Aveam senzația că mi se rupsese ceva în interior, adânc.

Jane mi-a dus la gură un alt pahar.

— Bea! a insistat ea. Hai, dă-l pe gât.

Am băut. Whisky-ul mi-a ars măruntaiele.

— N-are nimic, i-a spus Jane lui Porter. Se eliberează și el de tensiune.

— Dacă zici tu.

Imaginile mi-au invadat mintea și ochii. Victor luând-o la fugă spre rezervorul de hidrogen. Victor lovit de gloanțele rătăcite din arma lui Carl. Sânii lui Carmen în noapte și șoaptele ei. Mirosul pielii sale. Carmen protejându-l pe Raoul de furia mea rece, temându-se că l-aș putea ucide pe tatăl copiilor ei. Nebunie.

— Porter, ia du-te tu-n carlingă, a spus Jane trăgându-l de braț. Du-te să le zici piloților glume porcoase.

S-a uitat la ea, s-a uitat la mine și s-a ridicat încet de la locul lui.

— Ai de gând să-i aplici tratamentul războinicilor? a întrebat el. Ce porc norocos!

— Hai, șterge-o naibii de-aici.

— Bine, bine.

L-am văzut deschizând ușa carlingii și închizând-o în urma lui.

Jane a manevrat ceva la scaunul meu, coborându-i spătarul și întinzându-l până l-a transformat într-un pat îngust. M-a dezbrăcat ca pe un copil bolnav. Și-a aruncat și ea hainele.

— Nu, am gemut. Nu asta, nu acum.

Am mai spus ceva, dar ei nu i-a păsat. M-a sărutat frenetic, apoi m-a mușcat de piept și s-a arcuit deasupra mea cu grație și cu o energie violentă. Mirosul transpirației

sale era puternic și excitant, mușchii îi erau ca oțelul, însă gura ei pe pielea mea era moale și fierbinte, forțându-mi instincte fundamentale să revină la viață, obligându-mi gândurile să se îndepărteze de umbrele care o hăituiau. Se mișca bine și iute, încețoșându-mi mintea.

Am ridicat mâinile și le-am făcut căuș în jurul sânilor ei, rezistând apropierii de punctul culminant, încercând să-i dau timp și ei.

Și-a dat seama.

— Nu te reține, mi-a șoptit. Dă-ți drumul!

Trupul i se unduia mai rapid deasupra mea. Mi-a luat mâinile și m-a mușcat de degete.

Am explodat într-un spasm rapid și s-a terminat. Ea a încetinit și s-a oprit, mângâindu-mă încet pe piept, cu atingeri line.

Singurele senzații rămase erau epuizarea și tristețea. Instinctul ei fusese corect. Contactul sexual îmi exorcizase mintea rapid. Brut și eficace, orgasmul mă secase. Nebunia consumă energie. Pe moment, mi se terminase energia.

☆ ☆ ☆

— N-am văzut niciodată moartea cu ochii mei ca acolo, la rafinărie, am spus. Nu știu cum să-i fac față.

Ne îmbrăcaserăm din nou. Stăteam înghesuiți amândoi în scaunul meu. Ea mă mângâia pe piept, pe sub cămașă.

— Ia-o încet, oră cu oră, zi după zi, m-a sfătuit ea. Așa e făcută lumea asta, Matt, rai și iad amestecate.

— Cine ești tu, Jane?

Mâna i s-a oprit moale pe pieptul meu.

— Pentru început, sunt fiica lui Hal Mason.

— Fiica?!

— Adoptată recent, în principal din rațiuni de afaceri. O poveste de familie lungă, adevărul e că avem și relații de rudenie. Eu mi-am pierdut părinții biologici când aveam zece ani. Hai să ne oprim aici. Sunt moștenitoarea averii lui Hal și-a firmei lui, Mason și Asociații.

A zâmbit și a așteptat să asimilez informația.

— Hal n-a pomenit niciodată de vreo fiică, de fapt, de niciun fel de rude, am spus. Mereu m-am întrebat cum se face că-i complet singur. Cum rămâne cu întâlnirea de la cafenea? Cu telefonul din miez de noapte, că făcuseși supradoză?

— M-a rugat Hal să mă apropii de tine. Trebuia să fiu îngerul tău păzitor. Mi-am jucat rolul în stilul meu.

— De unde-ai știut c-o să meargă?

— Erai un bărbat singuratic, Matt. Se citea mare pe fața ta că tânjești să ai pe cineva. Am improvizat. Și-apoi, Mason are un dosar întreg despre tine. Are o fotografie cu tine și cu femeia asta, Carmen, de cu ani în urmă. Hal a observat că arătăm la fel, o coincidență. M-a sfătuit să mă folosesc de treaba asta cu tine; știa că ești un bărbat sentimental.

— Și așa ai făcut.

— Îhî, m-am folosit de asta. Te-ai purtat cum am prevăzut. Și asta a fost problema mea.

— De ce?

— Ai jucat rolul eroului, și cu toată sinceritatea. Mi-ai oferit bunătatea pe care o ai în tine. E lucru rar în ziua de azi.

— Și unde-i problema?

— Problema e emoția. N-o voiam. E o slăbiciune să iubesc. În meseria mea, emoțiile pot să-ți aducă moartea.

— Și care-i meseria ta, Jane?

În loc să-mi răspundă, s-a desprins din îmbrățișare, s-a ridicat și a mai adus două pahare din spate, apoi s-a așezat pe locul ei.

— Ca să înțelegi, trebuie mai întâi să-ți dau niște informații despre Mason, a spus ea dându-mi paharul.

L-am luat din mâna ei.

— Ascult.

— Mason face afaceri în domeniul apărării și în contraspionaj. Firma lui desfășoară operațiuni speciale și secrete pentru stat și pentru clienți privați. Unele dintre aceste operațiuni nu sunt doar secrete, ci și clandestine.

— Ca misiunea de la rafinărie?

— Misiunea de la rafinărie e un caz special.

— E legal?

— Asta-i o întrebare inutilă.

— Întreb dacă poate cineva să dețină și să opereze așa o firmă în mod legal.

— E o firmă cu o reputație foarte solidă, dar numai în cercul restrâns al celor care știu de ea și se folosesc de serviciile ei. Hal a înființat-o în anii optzeci. Ideea i-a venit de la afacerea Iran-Contras. Cunoști scandalul acela?

— Numai de la știri. Pe vremea administrației Reagan, CIA i-a vândut arme Iranului și a folosit banii ca să ajute gherilele din America de Sud.

— Din Nicaragua, mai exact. În realitate, a fost o operațiune pe scară largă. A necesitat niște deplasări foarte complexe de bani, armament și echipament, fără să lase nicio urmă. Hal s-a implicat mai ales în partea financiară. A lucrat cu un tip pe nume Secord, un general în retragere din Forțele Aeriene, angajat de CIA. Nu i-a plăcut cum conducea Secord treburile și s-a retras. Știa că e în stare să se descurce mai bine și și-a dat seama că ar putea să-și deschidă propria lui firmă specializată în misiuni secrete, să le facă așa cum trebuie, curat, și să scoată bani din asta.

A sorbit din pahar.

— Mă urmărești? m-a întrebat.

— Da, zi mai departe.

— Ideea lui a funcționat. Hal s-a specializat în mișcări de bunuri financiare și materiale. Și-a construit propria lui rețea. În domeniul ăsta se pune mare preț pe fiabilitate, iar el asta oferea. Se câștigau bani buni. S-a apucat să ramifice firma în câteva direcții. O direcție e specializată în combaterea proliferării armelor, arsenale nucleare sau chimice, lansatoare portabile de rachete, de-astea. E o mare problemă. Mai ales în Pakistan, Coreea de Nord sau China, sunt tot felul de operatori care mută de colo colo porcării periculoase. Altă direcție pentru firmă a provenit din cererea intensă de operațiuni extreme necesare în combaterea proliferării.

— Operațiuni extreme?

— Mergi undeva și arunci chestii în aer. Elimini anumiți oameni-cheie. Hal înțelegea că un operator particular

care se ducea să arunce chestii în aer prin Pakistan sau prin Brazilia avea parte de mult mai puțină implicare politică decât dacă se duceau CIA sau trupele speciale.

— Astea-s treburi murdare, Jane.

— Or fi. Unele părți din lumea asta nu-s făcute pentru oameni cu stomacul sensibil. Anumite lucruri trebuie făcute.

— Ciudat. Sunt prieten cu Hal Mason de ani întregi. Nu mi-aș fi imaginat vreodată că avea în soldă comandouri particulare de asasini.

— Nici n-a avut vreodată. Firma lui Mason se ocupă doar de logistică și de operațiunile financiare. Cu toate astea, e la curent cu imaginea de ansamblu. Hal are un simț al patriotismului mai aparte. Consideră că anumite lucruri trebuie făcute de oameni care au îndrăzneala să le facă. El nu angajează asasini, ci tipi ca Porter, care-a fost pușcaș marin.

— Dar Carl și oamenii lui?

— Pe ăștia nu i-a angajat Hal. Contractanții și-au trimis propria lor echipă. Hal ne-a trimis doar pe mine și pe Porter. Se pricepe la oameni. Înainte să se îmbolnăvească, firma lui avea o statistică excelentă, o rată de succes de peste nouăzeci și cinci la sută.

— Ce făcea în România când l-am cunoscut eu?

Glasul îmi suna mânios. A observat și Jane.

— Stai liniștit. Nu făcea nimic nemaipomenit. Aduna date despre traficul de arme. În 1990, Departamentul de Stat știa că o să fie haos o vreme după căderea guvernelor din țările-satelit ale sovieticilor. Cu toate guvernele alea

care cădeau ca piesele de domino, echipamentul militar și armele căpătau liberă trecere peste tot.

— Pentru cine lucra când l-am cunoscut?

— Pentru Departamentul de Stat. Avea un contract de studiere a traficului de arme din țările balcanice, Iugoslavia, Bulgaria și România. Era o treabă dificilă să urmărești ceva în zona aia. Depozitele de armament țineau o contabilitate precară. Se vindeau schițe tehnice de arme oricui era dispus să plătească.

— L-am cunoscut la București, am spus. Pe o stradă lăturalnică, lângă arhivele incendiate unde ar fi trebuit să fie stocate documentele și schițele tehnice pentru proiecte militare. Toată documentația de acolo se făcuse cenușă.

— Hal era convins că-i o mușamalizare.

— De ce?

— Din cauza evoluțiilor politice din România acelor vremuri. Țara asta reprezenta o problemă pentru Departamentul de Stat. Noul guvern era angajat în niște manevre urâte. Fosta poliție secretă și toți aparatcicii comuniști se transformaseră peste noapte în oameni de afaceri și se apucaseră de tranzacții tulburi. Nimeni nu știa cine e plătit de cine. Și KGB-ul era în joc, și alte servicii secrete. Se intersectau interesele diverselor grupuri. Era un haos total. Hal a vorbit cu mine chiar înainte de călătoria lui. Aveam douăzeci de ani la vremea aia, eram în pregătire și mai și studiam științele politice. Simțea că nu înțelege situația din București, totul era foarte confuz.

— Nu mă mir. Eram în mijlocul ei și nici mie nu-mi erau clare lucrurile. Spuneai că erai în pregătire? Ce fel?

Jane a zâmbit larg.

— Urma să devin „femeia Nikita" în stabilimentul lui.

Am pufnit în râs și mi s-a părut ciudat să râd.

— Presupun că ai reușit, i-am spus.

A zâmbit iar, fără să-mi răspundă.

— Mă rog, continuă, am rugat-o.

Ea s-a instalat mai comod în scaun.

— Când s-a întors din România, Hal era destul de marcat de faptul că-i salvaseși viața. Și-a înaintat raportul la Apărare și la Departamentul de Stat și a tras toate semnalele de alarmă posibile. Era convins că incendiul de la arhive era o mușamalizare și că mai devreme sau mai târziu avea să apară niște marfă periculoasă pe piața neagră.

— A menționat anume motorul meu?

— Nu. Abia mai târziu, după ce i-ai explicat ce potențial avea tehnologia aceea, a înțeles c-ar putea fi foarte periculos.

— Mie nu mi-a vorbit niciodată despre asta.

— A considerat mereu c-ar trebui să fii lăsat în pace, să-ți vezi de viața ta. Ar fi putut să te ajute când cu conflictul pe care l-ai avut cu Lockwell, dar n-ai cerut ajutor. Și mai târziu, după ce-ai divorțat și te-au dat afară de la Lockwell, s-a abținut să se amestece.

Mi-am sprijinit spatele de spătar. Whisky-ul mi se urcase la cap. Am închis ochii și m-am gândit la plaja Point Dume, simțind mirosul nisipului încă încins de soarele de peste zi și atingerea metalului în mâna care ținea Beretta.

— Până la urmă, tot s-a amestecat, am spus. Eram pe o plajă. În ultima clipă, a dat telefonul acela providențial.

— N-a fost o întâmplare că te-a sunat, a spus Jane.

Am deschis ochii.

— Ce vrei să spui?

Ușa carlingii s-a deschis. Râzând la ceea ce spusese unul dintre piloți, Porter a ieșit și s-a întors în cabină.

— Ați terminat aici, oameni buni? ne-a întrebat el.

M-am uitat atent la figura lui.

— Știam eu că l-am mai văzut! am exclamat. E afurisitul de polițist de pe plajă!

A zâmbit cu gura până la urechi, arătându-și dinții lați și puternici.

— Interesant ce face din om tratamentul potrivit, i-a spus el lui Jane, cu mormăitul lui tipic. Gagiul ăsta îmi pare că arată bine-mersi.

— Porter, tu făceai pe agentul de poliție la Point Dume, nu-i așa?

— Ușurel, omule, a spus el după ce s-a așezat. Îhî, eu eram. Tocmai îl sunasem pe Mason să-i zic că stai în fund pe nisip și te joci cu un pistol de jucărie. Și-a dat seama c-ar putea să-ți faci ceva rău și mi-a dat ordin să mă ocup imediat de cazul tău. Ți-a dat telefon ca să te mai întârzie. Am împrumutat jeepul și uniforma de la patrulele de plajă. Nu le au deloc cu încuiatul mașinilor și-al cabinelor de plajă. Eram puțin îngrijorat că stăteai cu pistolul ăla în mână. Inșii care se pregătesc să-și zboare creierii au o dorință de-a muri care poate fi periculoasă. Dar, până la urmă, a fost în regulă.

M-a plesnit zdravăn peste umăr.

— Ești bine, Salagen. Ți-am salvat pielea de două ori. Hai să zicem că-i o compensație pentru alte porcării pe care le-am făcut cu ani în urmă. În caz că tipul înțelept de sus ține socoteala.

— Matt Salagen, idiotul jalnic, am spus.

Mi-am masat fața, luptându-mă cu frustrarea retroactivă care se suprapunea acum cu epuizarea. Un biet idiot, toți anii ăștia.

— N-o lua și tu așa, a spus Jane. Toți suntem manipulați de sistem. Avem de-a face cu o mașinărie uriașă, Matt. Guverne, putere, bani cu nemiluita. Se-ntâmplă că tu ai fost prins în dinții angrenajului. Lasă, nu te mai crampona.

— Mai am nevoie de lămuriri. Cine mi-a aranjat călătoria asta? Tot coșmarul ăla de la rafinărie. Cine-a tras sforile acolo?

— Sforăria e mai mare decât îți închipui tu, a spus Jane.

— Cât de mare?

— Mare. Încă nu s-a terminat jocul.

— Nu s-a terminat? Ce-a mai rămas de jucat?

Ea s-a căutat prin buzunare și a scos un pachet de țigări. Și-a aprins una, amintindu-mi de cealaltă Jane, cea pe care o dusesem la urgențe. A tras fumul în piept și l-a suflat încet, ca și cum și-ar fi canalizat astfel gândurile.

— E vorba de un lucru pe care l-a zis chinezul înainte să fie împușcat. A zis *„partenerul nostru american"*. Mason bănuiește treaba asta de ceva vreme. Vreau să te-ntreb ceva, a continuat ea aplecându-se către mine. Ședința aia lungă de la sediul Lockwell... nu ți s-a părut foarte ciudată?

Întrebarea ei m-a lăsat perplex.

— Ciudată este puțin spus. M-am dus acolo închipuindu-mi că o să ies cu cătușe, acuzat de trădare și de spionaj și de cine știe ce. Când colo, am ieșit cu un contract gras.

Mi-a aruncat o privire intensă, de-ai fi zis că urmărea o partidă de șah.

— La ședința aia s-au scos pe tapet niște porcării în stare să zgâlțâie judecata sănătoasă a oricui, a spus ea. Mai întâi fotografia aia, care era șocantă în sine, un amestec de vulgaritate și taină. În al doilea rând, altercația. Hal a speculat perfect conflictul tău personal cu Lockwell. Și-a dorit un conflict, o criză, și-a primit-o când tipul de la Lockwell te-a acuzat că ești vândut. În al treilea rând, a urmat manevra cu recompensă și pedeapsă. Pedeapsa: posibila amenințare legală la adresa corporației Lockwell ca entitate. Recompensa: oferta financiară, un contract mare și gras cu Unchiul Sam. Toată lumea s-a bucurat să pună mâna pe el și-n același timp să se mai și arate patrioți.

— Nu prea prind ideea, Jane. Tipii de la guvern voiau să se repună pe picioare proiectul MORPHEM. Practic, își dădeau seama de potențialul lui.

— Trezește-te, Matt. Totul a fost o piesă de teatru pusă în scenă de Mason.

Am clătinat din cap, încercând să risipesc ceața alcoolului.

— Tu zici că toată munca la MORPHEM de care ne-am apucat la Lockwell e o mare înșelătorie? Dar se cheltuie

bani, câteva milioane de dolari cel puțin, pe munca aia. Există un contract.

— Nu e nimic real în afară de dolari. Sunt banii lui Hal Mason.

— Și cu Bronson care-i treaba?

— E de la FBI. La fel cum Balder e de la CIA. Dar acționează amândoi după dispozițiile lui Mason. Firma Mason și Asociații are contract pentru operațiunea asta.

— Cum? De ce?

— Hal a fost primul care a înțeles imaginea de ansamblu. Mai întâi, fotografia aia de pe internet a fost interceptată de NSA. Ei n-au știu ce înseamnă de fapt. Cineva de la NSA i-a arătat-o lui Hal. El a știut din prima clipă că trebuie să aibă legătură cu motorul la care lucrai tu în România.

— De unde-a știut?

— Are o intuiție fantastică. A comandat niște acțiuni de culegere de informații în România și la Lockwell. Informațiile de la Lockwell au dezvăluit o legătură cu chinezii. El a pus cap la cap informațiile despre explozia de la Baza 067 din Xi'an și despre explozia de la Lockwell. Era sigur că-i vorba de exact același design de motor. Sursa fotografiei web era necunoscută, iar din România veneau doar niște informații tulburi. Dar filiera chineză care ducea la acest proiect l-a forțat să ia o hotărâre. Nu cunoștea filiera românească și suspecta că în cazul chinezilor exista o sursă americană directă care le furnizase designul de la Lockwell.

— Dar Feng zicea că au obținut designul de la români.

— Atât că amicul tău de la Lockwell, cercetătorul chinez, a fost omorât de *„partenerul american"*. Asta a spus agentul chinez de la rafinărie înainte să fie redus la tăcere. Avem în continuare o problemă majoră.

Aveam prea mult alcool în organism ca să pot procesa atâtea informații.

— Încă o întrebare, am spus. În LA, după ce am fost răpit, cine m-a salvat? Tot Porter a fost?

Ea a zâmbit.

— Inițial, Hal a vrut să lase răpirea să-și urmeze cursul. Dar era îngrijorat, se temea pentru viața ta, și tot nu știa cum să lase operațiunea să se desfășoare. N-am stat să mai ascult de niciunul dintre ei. Mi-am luat o echipă, am dat buzna acolo și te-am scos.

Amintirea mi-a revenit în forță.

— Degetele alea care-mi luau pulsul pe gât. Ale tale erau.

— Ale mele erau. Dar nu puteam să-ți dezvălui cine sunt, a trebuit să las lucrurile să-și urmeze cursul.

M-am dus la bar și mi-am luat o sticlă de apă. M-am așezat iar la locul meu și am băut-o pe toată.

— Ce obiectiv are toată operațiunea asta? am întrebat. Ce vreți?

— Am agitat lucrurile, la începutul operațiunii, și-am așteptat să reacționeze lumea. Așa faci cârtițele să iasă singure la iveală. Între timp, Matt, grupul de la rafinărie trebuia neutralizat. Nu așa cum s-a întâmplat, dar într-un fel sau altul trebuia făcut. Acum trebuie să ne ocupăm de partea americană a problemei. Și există un bonus. Hal a

vrut să-ți clarifice situația la Lockwell. I-a obligat să te cheme înapoi și să-și recunoască incompetența. A simțit că-ți datorează lucrul ăsta.

— Asta înseamnă o cheltuială de șapte milioane de dolari.

— Sunt doar bani, Matt. Omul e pe moarte.

— El m-a încurajat să mă întorc în România. De ce? Să mă facă să agit și mai mult lucrurile acolo?

— Așa au mers lucrurile, Matt. Era o moștenire din trecutul tău care avea legătură cu operațiunea de la rafinărie. Trebuia să te întorci personal și să cauți legătura aia. Hal știa că porți povara asta pe suflet încă de când ai părăsit România, așa cum ai părăsit-o. Te considera fiul lui adoptiv, Matt. Și știa că viața ta ar fi în pericol cât dura operațiunea asta. De asta mă aflu eu aici.

Am privit-o îndelung. Încercam să înțeleg tot ce-mi spusese, să pun informațiile într-o ordine.

— De asta ești aici? am întrebat-o.

S-a aplecat și m-a sărutat cu blândețe.

— Da.

De pe locul lui, Porter a mârâit continuând să dea whisky pe gât:

— Norocosul naibii, a spus el.

66

Avionul a început să facă manevre descendente.

S-a deschis ușa carlingii și pilotul care ne întâmpinase la bord în Bacău s-a dus la Jane și s-a aplecat în dreptul scaunului ei.

— Am primit o știre prin transmisia securizată, a spus el. Mi s-a spus că discut cu dumneavoastră, domnișoară Mason.

— Ascult, a spus Jane.

— Domnul Harold Mason a decedat la Spitalul Cedars Sinai, din Los Angeles, acum o oră.

Ea s-a albit la față și a rămas nemișcată. Pilotul aștepta. Jane n-a mai avut altă reacție, iar el a continuat:

— De asemenea, e posibil ca aranjamentele pentru acest zbor să-și fi pierdut caracterul confidențial. Va trebui să schimbăm planul de zbor.

— De la cine a venit transmisia?

— De la Ernesto Cuerva. Identitate confirmată.

— Deschide o conexiune nouă. Transmite ca răspuns la corporație următoarele: n-am ajuns la punctul de întâlnire din Bacău, zburați fără încărcătură.

— Înțeles. Totuși, vom modifica planul de zbor.

— Avem vreo echipă de sprijin în LA?

— Negativ. Singurul contact sigur e domnul Cuerva.

Jane a dat din cap.

— Mulțumesc.

☆ ☆ ☆

Oceanul Atlantic se ascundea la capătul întunericului adânc care înconjura avionul. În cabină se stinseseră luminile. Trăgeam cu ochiul la stele prin mica fereastră rotundă.

Porter sforăia mai tare decât zgomotul de fond al motoarelor. Dinspre locul lui Jane se auzeau vagi zgomote de mișcare. Era trează. M-am dus la ea și i-am aprins lumina de deasupra scaunului. S-a șters pe față. Plânsese.

— Practic, el a fost tatăl meu, a șoptit ea. Știam că-l paște moartea. Mă așteptam la asta, și totuși mă simt singură așa, dintr-odată.

M-am așezat lângă ea.

— Nu reușesc să-mi aduc aminte de vreo ocazie în care Hal să fi dat greș, a continuat ea, îndreptându-se în scaun. De data asta, nu mai sunt convinsă.

— Cred că de data asta pot să te ajut eu.

A devenit atentă, fără să reacționeze vizibil.

— Cum?

— Dețin o informație pe care putem s-o folosim.

— Ce informație? a întrebat ea cu o voce care suna rece, profesional.

— Schițele de proiect pe care le aveau la Bacău aveau niște corecții de dimensiuni scrise de mână, pe care abia măsurătorile recente le-au dovedit a fi incorecte. Sunt

convins că între Lockwell și chinezi există o conexiune-cheie. O persoană cu calificări inginerești avansate.

— Omul-cheie de legătură, a spus ea cu un aer visător. Mereu e câte unul d-ăsta. Așa sună una dintre teoriile lui Hal.

Mi-am adus rucsacul și m-am așezat pe scaunul din fața lui Jane. Am scos dosarul cu coperte roșu-închis pe care îl găsisem prin fișetele lui Raoul Conta și mi l-am pus în poală.

— Când eram acolo, am găsit o legătură neașteptată, i-am spus lui Jane, așezându-mi palmele pe copertele roșii. Cred că ne-am găsit omul-cheie.

67

— Ce plan ai? a întrebat Porter.

Orașul LA se cocea într-un soare aprig. Mai era un ceas până la miezul zilei și temperatura ajunsese la 38 de grade.

— Intru cu Matt, a răspuns Jane. Tu și Ernesto stați de pază.

Porter a scrutat strada pe sub sprâncene.

— Locul ăsta s-ar putea să fie supravegheat.

— Altă variantă n-avem, a spus Jane.

— Ce-ar fi să așteptăm, pur și simplu? Îl înhățăm altundeva, când iese din casă.

— N-avem timp, Porter. Trebuie să facem ceva până nu reacționează ei la „curățenia" de la rafinărie.

El a făcut o grimasă și s-a apucat să treacă în revistă trotuarele. Cu mișcări iuți și discrete, ne-a distribuit echipamentul de comunicare și armele.

Am coborât toți trei din mașină. Era un Grand Am, un vehicul puternic și plicticos, o prezență care nu sărea în ochi. Asta face GM cel mai bine. Produce unele modele de mașini care nu te-ar face niciodată să întorci privirea după ele.

O berlină asemănătoare, cu patru uși, s-a apropiat încet de noi și ne-a semnalizat cu farurile, abia vizibile în strălucirea soarelui. În timp ce oprea lângă trotuar, geamul șoferului a coborât pe jumătate și l-am recunoscut pe Ernesto.

Alături de Jane, am pornit într-o plimbare relaxată către clădire, amândoi cu armele înfășurate în tricouri.

Ea s-a apropiat de intrarea principală și a spart încuietoarea cu un instrument cu vârful plat. A răsucit mânerul și a deschis ușa.

— Intră, mi-a șoptit.

Am pătruns în hol.

— Etajul trei, a spus ea. Pe scări.

Am urcat în liniște. Miros de curry și alte condimente umplea aerul. Un aparat de radio fixat pe un post din Santa Monica difuza bóssa-nóva. Orașul Bacău era la mii de kilometri depărtare, cu cadavrele lui pierdute pe alte coordonate geografice.

— Apasă pe sonerie, a spus Jane. Și calmează-te.

Am dat din umeri, simțindu-mă amețit. Mirosurile domestice ale clădirii mă făceau să cred că suntem doar o ceată de nebuni trăind o nesfârșită halucinație.

Am sunat.

Nu s-a întâmplat nimic. Era liniște dincolo de ușă. Câteva uși mai departe, se auzea cineva răcnind în spaniolă.

Am sunat din nou.

Din spatele ușii s-a auzit o mișcare ușoară. Am privit drept în vizor. Ușa s-a deschis.

— Matei? a exclamat Cam, ținând ușa deschisă de vreo zece centimetri, nu mai mult.

— Păi... nu mă așteptam să te văd.

A deschis ușa larg și am intrat. Cam a împins ușa în spatele meu, dar Jane a blocat-o cu piciorul și a intrat în urma mea.

Cam a tresărit, luată prin surprindere. Cu ochii mari, s-a uitat la mine și din nou la Jane.

— Ea e Jane, am spus. E cu mine.

— Aha, a făcut Cam.

După care a observat căștile pe care le purtam amândoi și obiectele înfășurate în tricouri. A deschis gura să spună ceva, dar mintea i-a lucrat mai repede și probabil că a priceput. Fața i-a încremenit. Trăsăturile i s-au transformat într-o mască împietrită.

— Unde-i Ștefan? am întrebat-o.

N-a răspuns. M-am uitat în jur. Sufrageria era goală, cu excepția unui teanc de cutii de carton sigilate cu bandă adezivă și adunate într-un colț. Farfurii de carton și pahare de polistiren erau răspândite pe bufetul de bucătărie, lângă o cafetieră ieftină.

Cineva a tușit. S-a deschis ușa de la dormitor și a ieșit Mora, ștergându-se pe față cu un prosop alb. S-a oprit brusc când m-a văzut. Cam se uita la el cu un țipăt nerostit în privire.

S-a lăsat o tăcere încordată. Ochii lui Mora ne măsurau pe Jane și pe mine.

A lăsat prosopul să-i cadă pe jos și a spus:

— Văd că avem oaspeți.

Și deodată m-a țintuit în perete. Eram pregătit și l-am blocat. Jane l-a pocnit la ceafă. Mora a căzut în genunchi, lovitura precisă scurgându-i toată forța din trup.

Cam a făcut o mișcare firavă către Jane. Nu era o luptătoare. Jane i-a răsucit brațul și a pus-o la podea.

— Rămâi acolo! i-a poruncit ea lui Cam cu asprime în voce. N-am de ce să-ți fac rău. Rămâi acolo!

Cam a îngenuncheat și și-a ascuns fața în palme. A expirat într-un suspin prelung.

Ștefan Mora s-a ridicat cu greu în picioare, prelingându-se pe lângă perete. Mi-a aruncat o privire întunecată, ascunzându-și în spatele urii gândurile cele mai intime.

— Ce dracu' vreți? a întrebat pe românește, dar părând cumva să-i adreseze întrebarea lui Jane.

Jane și-a desfășurat arma din tricou. Țeava hâdă a amortizorului țintea către genunchii lui Ștefan.

— Stai jos! i-a comandat Jane. Pe podea! Așează-te!

El s-a supus, cu ochii țintă la pistol. Cam s-a apropiat de el și s-a așezat alături, îmbrățișându-i brațul și plângând.

Jane s-a uitat la mine. Mi-am lăsat rucsacul jos și m-am așezat pe o cutie de carton. Am făcut un gest către cutiile din sufragerie.

— Ce faceți, plecați din oraș? am întrebat.

N-am primit niciun răspuns.

Am scos dosarul cu coperte roșii din rucsac și l-am aruncat în direcția lui Ștefan. A aterizat pe podea, în fața lui.

— Pe ăsta l-am găsit în România, i-am spus. Câțiva oameni au fost omorâți cu sânge rece sub ochii mei, Ștefan, și pe urmă am găsit asta. Un tip pe nume Raoul Conta îl ținea prin sertarele lui. Îți sună cunoscut?

M-a privit pieziș când am rostit numele. Atitudinea i s-a schimbat. Ura a dispărut, înlocuită de prudență. A luat cu grijă dosarul și a frunzărit câteva pagini.

— O lectură foarte educativă, o să vezi, i-am spus.

A citit câteva pagini fascinat, ca sub puterea unei vrăji.

Simțind schimbarea care se petrecuse în Ștefan, Cam s-a oprit din plâns. S-a aplecat înainte, scrutând paginile. A citit un minut, pe urmă și-a dat capul pe spate și s-a sprijinit cu spatele de perete.

— O, Doamne, a oftat ea, clătinând din cap ca și cum ar fi respins realitatea din paginile dosarului. Suntem niște suflete rătăcite!

— De când știi, Cam? am întrebat-o. De la bun început? Sau ai aflat mai târziu?

Nu mi-a răspuns. Mi se părea ireal. Erau oameni la care țineam, și mi-aș fi dorit ca totul să fie doar o aiureală, o uriașă neînțelegere care putea fi limpezită, ca să putem mai apoi să bem o cafea împreună într-un loc drăguț, la niște mese scoase pe trotuar. Însă camera se umpluse cu genul acela de tăcere care confirmă urâta realitate.

— Nu, a spus Cam cu ochii închiși. N-am știut ani întregi. Am crezut din tot sufletul c-am scăpat de comunism pentru totdeauna, am crezut c-am fost recompensați cu o soartă norocoasă pentru curajul cu care ne-am forțat ieșirea de acolo.

Mora s-a oprit din citit o clipă și s-a uitat la ea fără s-o întrerupă. Apoi și-a întors încet privirea la dosar.

— Odată ajunși aici, am fost chiar convinsă că putem să ne construim o viață nouă, că putem să ne clădim fericirea.

Vorbea cu capul plecat, cu ochii în podea. Jane a coborât încet țeava pistolului. Nu pricepea bolboroseala aceea

românească, dar simțea preabine că femeia se pusese pe mărturisit.

— Când ai aflat despre el?

Ștefan a avut o tresărire la auzul întrebării mele, dar s-a controlat. Părea că se simte mai bine dacă o lasă pe ea să vorbească.

— Când am încercat să-l părăsesc. Pe vremea când stăteam în casa ta.

— Cum ai aflat?

— El mi-a zis, a răspuns ea aplecându-și capul spre Ștefan.

Cu ochii în dosar, el a evitat s-o privească.

— E ceva ce nu pricep, am spus. Deși am citit și-am tot recitit dosarul. Scrie că Ștefan a fost trimis de KGB, nu de români. De ce KGB-ul? De ce nu DIE[14]?

Cam a clătinat din cap și și-a acoperit iar fața, punându-se pe plâns.

— Las-o în pace, a spus Mora. Așa am judecat eu la momentul ăla. M-am gândit c-aș putea s-o scot la capăt.

— S-o scoți la capăt?

— Când eram în România, m-au abordat de câteva ori. KGB-ul. Aveau un plan grandios pe la începutul anilor '80, când era Andropov la conducere. Reagan înfometa de moarte economia URSS, forțându-i pe sovietici să cheltuiască peste măsură în domeniul militar. Pe urmă, sovieticii au făcut o analiză și și-au dat seama că se vor prăbuși.

14 DIE – Direcția de Informații Externe, serviciul secret extern al României în perioada comunistă. (n.a.)

Sistemul comunist era ineficient, schilod. Andropov a venit cu ideea să lase baltă comunismul o vreme. Să-l înlocuiască cu un capitalism sălbatic și nemilos, un sistem care să le permită să facă progrese rapid.

— Ei, rahat, am spus. L-ar fi împușcat dacă propunea așa ceva.

— Era URSS-ului lui Stalin se terminase demult, Sălăjan. Oamenii ăștia erau niște gânditori de marcă. Cine dracu' te crezi tu, cu creierul tău varză, să judeci ce spun eu?

M-a străpuns cu o privire furioasă. Și totuși, simțeam că vrea să vorbească.

— Nu te judec, i-am spus. Nu vreau decât să înțeleg.

— Atunci, ține-ți judecățile astea toante pentru tine! s-a rățoit el.

— Ce dracu' zice ăsta? m-a întrebat Jane.

— Ah, forțoasa vrea și ea să știe! a exclamat Mora în engleză.

Își dilua cu sarcasm panica și stresul.

— A venit KGB-ul la mine și mi-a cerut să dezertez în Vest, a continuat el cu voce tare, în engleză. Trimiteau în Vest oameni de știință ca agenți adormiți, cât de mulți reușeau să găsească, din toate statele comuniste. Făcea parte din marele lor plan.

— Ce mare plan? a întrebat Jane.

— URSS-ul urma să treacă o vreme la capitalism sălbatic. Să simuleze căderea guvernărilor comuniste est-europene și să integreze țările respective în Vest. Agenții KGB erau antrenați să devină moguli capitaliști, noii mag-

nați. Noi am fost trimiși aici să punem mâna pe cât mai multă tehnologie cu putință și s-o trimitem înapoi.

— Celule adormite de știință și tehnologie?

— Da! Ce crezi că făcea Putin pe vremea aia? Lucra din greu în Germania de Est, la Dresda, cu STASI, să trimită afară inși ca mine. Oricâți erau în stare să recruteze.

— Ai acceptat de bunăvoie, am spus. Depoziția ta sub jurământ e acolo, în dosarul ăla. Numele tău de cod e Cornel Oniga.

— Nu mi-a păsat, prietene. Tot ce voiam eu era să scap dracului din țara aia. Eram sătul de tot ce se-ntâmpla acolo. Eram pregătit să-mi vând sufletul diavolului, numai să ies.

Jane s-a uitat la el cu răceală.

— Aș zice că așa ai și făcut, a spus ea.

— Ce să fac? a întrebat Mora.

— Ți-ai vândut sufletul.

— Nici pe tine să nu te pună dracu' să mă judeci, musculoaso! Tu te-ai născut aici, liberă, cu zece feluri de lapte și suc de portocale la prăvălia din colț și gata plictisită de atâtea variante de cereale pentru micul dejun.

Jane a zâmbit glacial. Nu i-a răspuns nimic.

— Să-ți zic eu una, a spus Mora arătând cu degetul spre mine. Am venit aici pe meritele mele. KGB-ul voia să se rezolve treaba în mod realist, și tot ce-au făcut a fost să-mi furnizeze programul navelor de patrulare sovietice și bulgărești de pe Marea Neagră. Am navigat printre ele, chiar pe sub nasul lor, și am scăpat. Mi-am petrecut porția cuvenită în lagărul din Istanbul, pe urmă la Treiskirchen, și

de-acolo am reușit să ajung aici. Am reușit pe cont propriu, amice, fără niciun ajutor.

— Dar ea? am arătat spre Cam. Ea cum a traversat Iugoslavia și cum a trecut granița în Italia fără viză?

A șovăit.

— Nu contează, a spus el după un moment.

— Nu contează, am repetat eu. Vreau să mă asculți cu atenție, Ștefan. Cum să-ți spun, Ștefan sau Cornel?

— Încearcă Tutankamon. Mi se rupe.

— Mie nu mi se rupe, lepădătură ce ești! E un dezastru în jurul nostru. Au murit oameni și s-ar putea să mai moară și alții. Mi se rupe de tribulațiile tale. Trebuie să înțeleg toate aspectele implicării tale în proiectul MORPHEM. Tot ce-ai făcut și toate conexiunile tale. Putem s-o facem pe calea ușoară sau pe calea grea, tu alegi.

S-a uitat lung la mine.

— Mie ce-mi iese de-aici? a întrebat el.

Jane l-a fixat cu ochii ei negri.

— O să-ți explic eu ce-ți iese din toate astea, a spus ea cu voce de gheață. Tu o să vorbești și eu o să ascult. Dacă-mi place ce zici, s-ar putea să scapi de-aici cu viață. Dacă-mi place și mai departe, poate reușești să scapi din țară și să te duci unde poftești. Dacă nu-mi place, îți bag un glonț în genunchiul drept. Dacă nici în continuare nu-mi place, trec la stângul. Și-o ținem tot așa. E clar?

Mora a deschis gura. Și-a luat ochii de la fața lui Jane și s-a uitat în jur, apoi din nou la ea, șovăitor. A mormăit un cuvânt.

— N-am auzit, a spus Jane. E clar sau nu, prietene?

Mora și-a ferit privirea.

— Ce vrei să știi?

— Ia-o de la început, i-a cerut ea. Dă-mi o cronologie.

Ștefan i-a dat brațul lui Cam deoparte din jurul brațului său și s-a separat de ea, masându-și fața, concentrându-se.

— Am venit aici în '87. Voiam să mă duc la FBI de cum am ajuns. Dar a trecut timpul și nu s-a întâmplat nimic. Am început o viață nouă. La început cu slujbe de nivel inferior, apoi cu altele mai bune. La doi ani după plecarea mea, a căzut zidul Berlinului și tot Estul Europei s-a făcut bucăți. Am știut că făcea parte din plan și era amuzant să te uiți sub ce formă i-l vindeau marelui public. Gorbaciov îl lucra în versiunea lui, cu rahaturile despre Perestroika și Glasnost. Totuși, pe mine nu mă căuta nimeni. Eram gata să mă predau imediat ce apărea careva să-mi ceară să fac vreo porcărie pentru KGB. La un an după Europa de Est, tot URSS-ul s-a prăbușit. Nu mai exista Uniunea Sovietică. KGB-ul s-a reformat și s-a rebotezat FSB. Mi-am zis că-s liber ca pasărea cerului; marele lor plan se întorsese împotriva lor. Am început să lucrez, să fac știință. Ea s-a apucat de profesorat. Nu furam tehnologie, o cream. Mereu am fost bun ca om de știință. Am fost consultant pentru Northrop, Raytheon și Lockheed-Martin. Am avut o mică firmă de consultanță care a dus-o foarte bine. Simțeam că ne e bine. Nu i-am zis nimic lui Cam. După câțiva ani m-am angajat la Lockwell pe un post de consultant științific. Când am dat de Sălăjan aici, în LA, l-am recomandat și pe el acolo pentru un post. Am lucrat cu el la

motorul lui, când și-a pornit proiectul. El era un poet și nu vedea că indivizii de la Lockwell erau pregătiți să i-o tragă. N-a văzut nici că propria lui nevastă era pregătită să i-o tragă. El plutea liniștit pe undeva prin cer.

— Scutește-mă de psihanaliză, i-am spus. Rezumă-te dracului la fapte.

M-a fulgerat cu privirea lui mânioasă.

— Stai să-ți dau eu niște fapte, a spus. Nevastă-ta a renunțat la tine în favoarea profesiei, iar Lockwell te-a aruncat pe ușă afară și toate brevetele pentru motorul MORPHEM le aparțin lor. După ce ai reprodus fenomenele fizice pe care le-ai elaborat în România și le-ai dat tehnologia ăstora de la Lockwell. Așa de tăntălău ești.

N-am răspuns. Avea dreptate, la urma urmei.

— Nu știu cum m-au găsit, a continuat Mora. Nu știu cum au pus mâna pe dosarul meu de la KGB. Când m-au găsit, trăisem aici în liniște și pace doisprezece ani.

— Cine te-a găsit?

— Raoul Conta.

— Îl cunoșteai?

— Nu. Atunci l-am întâlnit prima dată, acum vreo șase ani. M-a sunat și a stabilit un loc de întâlnire. Nu i-am zis lui Cam. A venit la întâlnire cu încă un tip, unul mai în vârstă.

— Cum îl chema?

— Foloseau nume false, așa că nu mi-am bătut capul să le rețin. Știu numele real al lui Raoul Conta, dacă ăla e cel real, din ziare, acum e mare mahăr prin țară, i-am văzut fotografia de câteva ori. Celălalt se prefăcea că nu mă cu-

noaşte, dar eu îl cunoşteam, pe vremuri, cu ani în urmă, era directorul institutului din Bucureşti. Genul milităros. Scund, cu condiţie fizică, cu nişte degete groase şi caraghioase, ca rădăcinile de copaci. Ochelari cu rame aurite. Figură supărată.

— Bolek, am spus.

— Poftim?

— Nimic. O poreclă pe care i-a dat-o Petrescu după ce-ai fugit tu.

— M-am întâlnit cu ei şi mi-au arătat dosarul meu de la KGB. Mi-au oferit o înţelegere. O tranzacţie unică şi-atât. Le dădeam planurile MORPHEM, toate detaliile, şi scăpam, eram liber.

— De unde ştiau de MORPHEM?

— Ăla mai în vârstă ştia cine eşti. Publicaseşi nişte lucruri despre motor într-o revistă de propulsie, aşa ţi-au luat urma.

— Şi ce s-a-ntâmplat?

— Tocmai te dăduseră afară. Lockwell construia prototipul pe baza designului lui Varese, cel care-a explodat mai târziu. Am făcut copii după toate modelele CAD şi i-am dat discurile lui Conta după vreo două luni. De atunci n-am mai avut nicio veste de la el.

— Şi pe urmă?

S-a uitat la mine şi la Jane cu aerul că îşi căuta cuvintele.

— Pe urmă, am cedat nervos. N-am avut curaj să mă duc la FBI. Mi-a murit toată iniţiativa antreprenorială. Eram deprimat şi i-am mărturisit totul lui Cam. N-am putut să suport.

Cam s-a uitat la el și l-a mângâiat pe față. El i-a ținut mâna lipită de obrazul lui.

— A vrut să mă părăsească. Atunci a venit și-a stat la tine acasă.

S-a uitat la mine cu o privire întunecată. Nici nu uitase, nici nu iertase.

— Aduci ghinion, măi Sălăjan, și nici vreun mare intelect nu ești. De nu ni s-ar fi întâlnit cărările, n-aș fi pățit nimic. Eu sunt un savant adevărat, eu pot să creez tehnologie. Tu ai vânat una și aceeași treabă în toți anii ăștia. Iar Conta a umblat după tine și după motorul tău nenorocit. Marele rahat de motor. A explodat aici și-a omorât oameni, și-a explodat și la chinezi.

S-a lăsat deodată o tăcere glacială, tensionată, de parcă aerul ar fi fost plin de electricitate.

— De unde știi despre explozia de la chinezi? am întrebat.

A lăsat capul în jos, dându-și părul peste cap cu amândouă mâinile.

— S-a-ntâmplat după ce-ai apărut tu din nou, a spus el. După ce-ai venit la iaht. Au venit doi inși să mă caute. Erau americani. Și aveau o copie a declarației mele de-aici, din dosar. M-au obligat să lucrez pentru ei. Voiau noul MORPHEM, indiferent ce urma să faci tu sub noul contract.

— Cum arătau? a întrebat Jane.

Mora a ridicat din umeri.

— Bărbați la patruzeci și ceva de ani. Prezentabili. Duri. Fără cunoștințe tehnice veritabile. M-au amenințat

cu închisoarea sau mai rău. Urma să cooperez. Cineva avea să mă sune ca să-mi dea instrucțiuni.

— Ce instrucțiuni ți s-au dat?

— Să lucrez cu Salagen, indiferent ce inițiativă ar fi avut, să fiu cooperant. Și să le dau raportul.

— Doar atât?

— Nu. La orice modificare de design făcută de Salagen, voiau câte o actualizare pentru geometria întregului proiect.

— Și le-ai dat?

— Nu. Le-am zis că n-am informațiile complete. Dar adevărul e că le aveam. Mi le-a dat Salagen de la bun început.

— De ce nu le-ai dat informațiile?

— Era prea simplu. Și-apoi, mă interesa subiectul.

S-a uitat la mine cu fața luminată de o strălucire lăuntrică.

— Pot să-ți ofer o înțelegere, Sălăjan. Am ceva pentru tine. Știu c-o să te intereseze, fiindcă ți-ai petrecut atâția ani încercând să-i iei urma. Dar vreau să mă retrag. Trebuie să-mi dai șansa asta, să mă retrag din afacere.

— Ce anume ai? l-am întrebat.

— Așteaptă o clipă, a intervenit Jane. Mai e ceva, mai important. Cine-i contactul tău acum?

Mora s-a uitat și la ea, și la mine, pe rând, cântărindu-și șansele.

— O voce la telefon, a spus el. Dacă aveam ceva să le dau, îmi indicau ei adresa unui server și încărcam acolo fișierele.

— Cum îi contactai?

— Am un număr de telefon de la un pager.

Jane s-a uitat la el gânditoare.

— Ce ai pentru mine? am întrebat.

— Motivul exploziilor, a spus el. Răspunsul pentru tracțiunea masivă.

— Ce vrei la schimb?

— Doar să mă lași să plec. Vreau să mă întorc acasă.

Cuvintele lui au adus în ochii lui Cam o sclipire de speranță.

Acasă, mi-am spus, *ești sigur că știi unde e acasă?*

— Încă nu facem înțelegeri, domnule Mora, a spus Jane. Deocamdată, să vă scoatem de-aici. Luați-vă actele, doar lucrurile de strictă importanță. Și, domnule Mora, ia și numărul ăla de pager, și toate informațiile. O să-ți trebuiască.

Camelia Mora s-a pus pe plâns, uitându-se la mormanul de cutii.

— Totul, a exclamat ea în șoaptă, tot ce-am fost noi în anii ăștia, bun sau rău, fotografii, filmări, scrisori, totul e aici, în cutiile astea.

Ștefan a apucat-o de mână.

— Nu te mai gândi, a spus el cu voce sugrumată, înghițindu-și disperarea. Să îngropăm totul.

68

Casa conspirativă era în Brentwood Heights: o locuință scumpă, cu un singur nivel, pe o parcelă netedă din vârful unei coline. Aici ne petrecuserăm noaptea anterioară, doar Jane, Porter și cu mine. Cu toate jaluzelele trase, casa arăta ca orice altă reședință din sudul Californiei, prăjindu-se în soare și așteptându-și proprietarii din clasa mijlocie să se întoarcă de la muncă.

— Condu-i tu în camera dinspre sud, i-a spus Jane lui Porter. Vezi dacă au nevoie de ceva, ajută-i să se instaleze. O să discutăm cu ei mai târziu.

Porter a dat din cap aprobator. Jane a pus o mână blândă pe umărul lui Ernesto.

— Mă bucur să te văd, Ernie. Te rog să vii să stai puțin cu noi.

El a acceptat cu un zâmbet atingerea familiară și a pornit după ei. Era schimbat, îmbătrânit. Plecând dintre vii, Hal părea să fi luat cu el și o parte din vigoarea lui Ernesto.

Jane l-a condus spre un colț de cameră mobilat cu canapele și fotolii de piele. S-a așezat pe o canapea și l-a invitat să ia loc pe fotoliul de alături.

— Vreau să aflu cum au fost ultimele lui clipe.

El i-a înțeles cererea.

— Știți că era foarte, foarte bolnav, domnișoară Mason.

— Avea dureri?

— Le ținea sub control.

— A lăsat anumite instrucțiuni?

— A primit o vizită. Un bărbat a venit să discute cu el dimineață devreme. Au stat de vorbă cam un ceas. Un tip înalt, cu păr alb și ochi albaștri. Cu pază solidă. Niște inși pe care nu-i cunosc, capabili, tăcuți, politicoși.

— De ce e important omul ăsta?

Cu mare grijă, Ernesto a scos o carte de vizită din buzunarul de la piept.

— Domnul Mason m-a rugat să iau cartea asta de vizită și să v-o dau personal. Iat-o.

Jane a luat-o și a citit-o cu atenție. M-am uitat peste umărul ei. Numele scris acolo era Scott Stirling.

— Hal era capabil să comunice?

— Tușea mult, dar avea mintea limpede, dacă despre asta întrebați.

— Da. Pe urmă ce s-a întâmplat?

— După plecarea omului, m-am așezat lângă el în cameră. Și pe urmă s-a dus, pur și simplu. O răsuflare lungă și s-a terminat.

Au rămas tăcuți amândoi. Nu mai era nimic de spus. Jane se uita pe fereastră la cer. Ernesto ședea cu capul plecat, cu ochii în podea, obosit.

Jane s-a ridicat în picioare.

— În regulă, a spus ea. Acum trebuie să încheiem operațiunea asta.

Mi-a făcut semn s-o urmez. M-a condus într-un birou de mari dimensiuni și a închis ușa în urma noastră; în tot acest timp, cu privirea goală, cântărea lucrurile în minte.

— Omul ăsta, Mora, e așa de bun pe partea lui de știință? a întrebat ea.

— E foarte bun.

— Are destule de oferit? La designul ăsta de motor mă refer – practic, e suficient ce-a obținut el?

— N-aș putea să spun. Trebuie să văd niște date.

— Cum? Unde?

— Am un birou privat în Eagle Rock, în vestul Pasadenei. Acolo am lucrat cu Mora la simulări. S-ar putea să aibă ceva date stocate acolo.

Ea s-a așezat pe o canapea de piele maro, și-a luat fruntea în palme și și-a dat părul pe spate, rămânând cu privirea în podea, gânditoare, învârtind idei prin minte. Mușchii îi păreau încordați ca niște resorturi pregătite să se destindă în cine știe ce mișcare nebunească.

Am atins-o pe umăr, cu calm.

— Ce anume îți trebuie, Jane?

A înălțat capul.

— Un cârlig, a răspuns ea energic. O momeală suficient de atrăgătoare și un cârlig suficient de puternic ca să prind un pește mare.

— Stai să văd ce material are Ștefan și-ți zic dacă e suficient de puternic.

Ea s-a dus la ușă, a deschis-o și l-a chemat pe Porter.

— Stabilește-mi o conexiune securizată, i-a cerut ea. Îți dau informațiile de contact când ești gata.

Porter a dat din cap și a plecat. A ieșit și ea din cameră. Eu am rămas lângă fereastră, uitându-mă la dealuri.

Sunt în stare să-mi revin după toate astea? m-am întrebat. *Ce-o să mai rămână, ce-o să mai aibă însemnătate după ce se va termina totul?*

Undeva, nu foarte departe în spatele dealurilor, începea oceanul. Mi-am spus că aș putea să-i simt mirosurile în gând. Mi-am spus că aș putea să miros nisipul.

69

L-am lăsat pe Porter la mașină, la intersecția lui Figueroa cu Colorado, să stea de pază.

Ștefan Mora și-a scos legitimația de acces din buzunar și a descuiat ușa principală. Am urcat la etajul șase, unde a descuiat și a deschis ușa de la biroul nostru. Terminalele erau în funcțiune, ventilatoarele lor zumzăindu-și obișnuitul lor cântec monoton.

Ștefan s-a așezat la unul dintre terminale, s-a logat și s-a pus pe treabă. La un moment dat s-a oprit și s-a întors spre mine cu scaunul său pivotant.

— Înainte să-ți arăt lucrurile astea, Sălăjan, vreau să-ți dai cuvântul. Tu ești genul ăla de idealist pe al cărui cuvânt de onoare pot să pun bază. Promite-mi că după asta o să putem pleca liberi, eu și Cam.

— Ai făcut o înțelegere din două părți, Ștefan. Partea mea ține de motor. Partea a doua e treaba ei. Va trebui să faci câteva lucruri pe care o să ți le ceară ea.

— Și pe urmă?

— Sunteți liberi.

— Am cuvântul tău?

— Da.

Încolțit, s-a uitat la Jane. Ea a confirmat cu o înclinare a capului.

Ștefan s-a întors tulburat spre terminal și a răsucit ecranul ca să-l pot urmări și eu.

— Ai toate datele aici, a început el explicațiile. Uite-aici, suprapuse, designul tău ăsta nou, cel care ar trebui să meargă, și nucleul motorului care-a fost deja construit. Au dimensiuni asemănătoare. Diferența crucială stă în unghiurile astea de-aici. După cum a fost construit de fapt motorul, unghiurile sunt ceva mai înclinate, cam cu vreo cinci grade mai mult.

Am urmat contururile de pe ecran, verificându-le. Diferența de unghiuri era clară.

— Cum modifică asta fizica motorului? am întrebat. Ce-ai descoperit?

I-au strălucit ochii. A deschis pe ecran imaginea motorului în secțiune transversală.

— E un ciclu termodinamic complicat. Operează simultan două circuite de fluide, pe lângă circuitul de răcire și cel al turbopompei. Circuitul principal e o combinație de ciclu de motor-rachetă convențional cu generator MHD. Al doilea circuit e cel important. Hidrogenul la presiune mare se supraîncinge printr-o mișcare în spirală în interiorul câmpului electromagnetic al bobinelor de radiofrecvență. Aranjamentul ăsta funcționează ca un volum de etanșare. Dar, dacă nu se petrece nicio transformare fundamentală în gaz, nu obții nimic; nu faci decât să consumi energia mecanică și chimică a fluidului ca să obții niște căldură.

— Atât că se generează energii.

— Asta pentru că se mai întâmplă și altceva. Am suspectat treaba asta de la bun început, fiindcă ai împrumutat fenomenele fizice de la experimentele de fuziune a plasmei. Așa că am mai adăugat un element la calcule: un model simplu. Se exprimă în părți per milion.

— Fuziunea hidrogenului în heliu?

— Exact. Uită-te la curba asta, o recunoști?

— Da, e temperatura nucleului de la momentul când a explodat motorul de la Lockwell.

— Corect. Acum uită-te la asta.

Pe ecran a apărut o curbă roșie lină suprapusă peste datele nefiltrate ale măsurătorilor. Avea același comportament exponențial pe care îl descoperisem cu săptămâni în urmă.

— Asta nu-i curba ajustată, a spus Mora. E calculul complet, la care s-a adăugat modelul suplimentar. Chestia asta explodează ca o minibombă de fuziune.

M-am uitat din nou la ecran. Mora extinsese curba roșie dincolo de momentul deflagrației. Se înălța abrupt până la marginea de sus a ecranului.

— Chestiunea esențială a fost că trebuia să stabilesc un criteriu: când și unde fuzionează hidrogenul. Fluxul de plasmă din motorul ăsta încalcă orice criterii de stabilitate cunoscute. Cu așa o zăpăceală de fenomene fizice care se petrec în el, de ce-ar funcționa o anumită geometrie a motorului și altă geometrie nu? Șmecheria e să rotești fluxul de plasmă fierbinte. Am citit niște studii japoneze despre asta, unii de la Universitatea din Osaka au lucrat la magnetohidrodinamica curgerii cu rotație. Dar ei nu reușesc să

controleze instabilitățile. Tu ți-ai găsit un mod propriu de control, nu știu cum, dintr-un noroc, aș zice, probabil ai făcut testări de tip încercare și eroare.

— Da, i-am confirmat.

Mora a împuns aerul cu degetul arătător, arătând către ecran.

— Folosești un criteriu derivat din cantitatea de rotație, dar în mod empiric. Nu dispui decât de o regulă de bază, chiar dacă una foarte sofisticată, ceea ce numești tu principiul scalării. Dacă geometria se supune regulii tale de scalare, motorul e stabil. Asta-i diferența dintre designul tău și motorul de la Lockwell. Motorul tău își găsește o plajă îngustă în care procesul e stabil, pe când motorul Lockwell e instabil. Dacă e instabil spre stânga, vorba vine, nu obții nimic, e un fâs. Dacă e instabil către dreapta, explodează.

Am încuviințat dând din cap.

— Da. Acuma, poți să prevezi toate astea cu ajutorul unui model simplu?

— Abia am început..., a spus Mora.

Un surâs amar i-a întins buzele, de parcă trăia un mic moment de renunțare interioară. Aplicase cu succes ingineria inversă asupra întregului motor. O minte capabilă, acest Ștefan Mora. Și o decizie greșită pe care o luase cu mulți ani în urmă.

Zâmbetul rece i s-a topit.

— Matei, dacă te mai întorci vreodată la asta, a spus el cu glasul schimbat de regret, dacă te mai întorci vreodată la asta, va trebui să sapi adânc, până la fizica particulelor

fundamentale. Au încercat și alții fuziunea în volum de etanșare, oameni cu resurse uriașe la dispoziție, fără să realizeze nimic apropiat de rata fuziunii din MORPHEM. E ceva extraordinar, înțelegi?

Am dat din cap, urmărindu-i ochii. Pierduse pariul cu soarta și o știa.

— Totul e acolo, a spus Mora, resemnat să renunțe. N-ai nevoie de niciun raport, doar să te uiți la date.

— Mulțumesc. Ai făcut o treabă foarte bună.

A rămas tăcut pe scaunul lui, atent la Jane, așteptând.

Jane a scos o hârtie din buzunar și a despăturit-o încet, cu ochii la Ștefan.

— Da, a spus el. Ce vrei să fac?

Ea i-a dat hârtia. Erau scrise pe ea câteva numere și cuvinte.

— Ăsta-i un cont bancar anonim la banca First Caribbean din Insulele Cayman, i-a explicat ea. O să iei legătura cu cei care te comandă și-o să le ceri o înțelegere de urgență. O să le oferi designul de motor nou și bun, împreună cu toate datele despre el pe care le vor. Pentru asta, o să le ceri patru sute de mii de dolari transferați în contul ăsta și încă o sută de mii care să ți se livreze cash. Dă-le termen o zi și nu-l extinde la mai mult de două zile dacă te presează să le mai acorzi timp. O să le spui că pleci din țară peste două zile. E limpede?

El a luat încet hârtia din mâna lui Jane și s-a uitat lung la numerele de pe ea.

— Cum ar trebui să ajung în Insulele Cayman ca să obțin banii ăștia? a întrebat el. N-am fost niciodată acolo.

— Nu contează, a zâmbit Jane. Totul e prefăcătorie.

El a mototolit hârtia. Îi tremura pumnul.

— Te rog să te calmezi, i-a vorbit Jane pe un ton egal, încurajator. N-avem de gând să-ți facem rău, domnule Mora. Dumneata ești actor în piesa asta, nu trebuie decât să-ți joci rolul.

Ochii lui Ștefan i-au scrutat chipul, parcă în căutare de ajutor. Vocea ei mângâietoare avusese efect asupra lui.

— Cum rămâne cu banii gheață? a întrebat el.

— O să te duci să-i iei, i-a explicat ea pe același ton blând. O să fiu cinstită cu tine și-o să-ți spun că va fi periculos. Dar este ceva ce trebuie să faci. Iar noi vom fi acolo să te apărăm.

— Vreți doar să stoarceți niște bani din treaba asta? a întrebat Mora, nedumerit.

— Nu-mi pasă de banii ăștia, domnule Mora. Doar să-ți ofer o mică recompensă, poți să-i păstrezi, dacă totul merge bine.

— Dar atunci, ce vrei de fapt? a insistat Mora, de-a dreptul năucit.

Trăsăturile lui Jane și-au pierdut blândețea.

— Asta, domnule Mora, e puțin cam complicat de explicat, a spus ea. Și nu te-ar ajuta la nimic să știi.

Mora s-a uitat la ea cu luare-aminte. N-o înțelegea, dar simțea că se deschide și pentru el, cu adevărat, o ușă mică, și dincolo de toate își dorea șansa aceea.

— Mai zi-mi o dată ce trebuie să fac, i-a cerut el.

Jane a zâmbit cu calm. Luând la rând toate detaliile, i-a făcut instructajul. Apoi a scos din rucsac două seturi de fire

și două căști. A atașat căștile de telefonul principal, și-a pus una în ureche și mi-a dat-o mie pe cealaltă.

— Acum, i-a spus ea lui Ștefan, să-i sunăm pe amicii dumitale, domnule Mora.

Ezitant, Ștefan și-a împins scaunul mai aproape și a întins mâna spre telefon. A ridicat receptorul și a format numărul cu atenție, a așteptat, apoi a mai introdus niște cifre la tastatura telefonului. După aceea a pus receptorul la loc.

— E un număr de pager, a explicat el din nou.

S-a lăsat liniștea. Afară, lumina zilei se risipise. Lămpile din birou erau stinse. Puțin câte puțin, ochii ni s-au adaptat la puțina lumină produsă de ecranele computerelor.

— Domnule Mora, a spus Jane, dacă merge bine, îți promit că vei avea șansa să-ți iei iar viața de la capăt.

În lumina slabă, el a privit-o cu mare atenție.

— Sălăjan mi-a dat cuvântul lui și am încredere c-o să facă tot posibilul să și-l onoreze, fiindcă îl cunosc. În tine pot să am încredere?

Își dorea să se încreadă în ea. Avea nevoie să se încreadă în ea.

— Da, domnule Mora, a spus Jane. Poți să ai tot atâta încredere în mine câtă ai în Matt.

Atunci a sunat telefonul.

Ștefan s-a întins spre receptor și s-a oprit cu mâna în aer, la trei centimetri deasupra lui. A stat așa timp de încă două țârâituri, de parcă s-ar fi temut să-l atingă.

Apoi a dus receptorul la ureche.

— Aici Ștefan Mora, a spus el.

Mi-am împins minireceptorul în interiorul urechii, la fel ca Jane. Pe fir s-a auzit zgomot static. Respira cineva la celălalt capăt.

— Alo? a spus Mora la microfon.

— Ce ai să ne oferi? a întrebat o voce.

70

Locul cu pricina era terasa unei cafenele. Cu două ore înainte de răsărit, era pustie.

Am inspectat terasa de pe bancheta din spate a SUV-ului Ford condus de un tip enigmatic, care se înființase cu un ceas în urmă la casa conspirativă. Jane mă trezise din somn și îmi ceruse să mă pregătesc, după care mi-l prezentase pe acest om sub numele de Fred.

Fred era un tip taciturn. Părea că unul dintre obiectivele sale în viață era să nu vorbească. A condus Fordul prin împrejurimi, studiind cu discreție clădirile din jurul cafenelei. De pe locul de lângă el, Porter scruta întunericul cu un binoclu pentru vedere nocturnă.

— Lasă-mă aici, i-a cerut el deodată lui Fred, iar când acesta a încetinit, el s-a făcut nevăzut din mașină fără niciun zgomot, ca o umbră în noapte.

Fred și-a reluat drumul, fixându-și calm o cască în ureche.

M-am sprijinit de spătar. Bancheta era încălzită și confortabilă. Ca să mai treacă timpul, Fred a luat-o pe Sunset de la San Vicente tocmai până la pasajul de pe autostrada 101. Vreo două sau trei prostituate apărute pe trotuar din colțuri întunecate s-au uitat la noi cu un interes istovit. La Vine, o femeie care purta o bluză tip plasă și o fustă foarte scurtă umbla clătinându-se, în picioarele goale, pe mijlocul bulevardului, în vreme ce trei tineri îi făceau foto-

grafii de pe trotuar, proiectând în noapte fâșii iuți de lumină.

Fred a întors mașina la Western și-a luat-o din nou pe Sunset, în sens opus. Am găsit-o iar pe femeia aceea ciudată, tot în mijlocul străzii, în timp ce o mașină de poliție înainta încetișor pe lângă ea.

Fred a pus un deget pe cască, părând că ascultă, apoi a apăsat accelerația și a mers drept la cafenea. A încetinit la o intersecție, o stradă distanță de local, iar Porter s-a materializat înapoi pe scaunul din față cu aceeași ușurință și discreție.

— Încă n-au adus oameni la supraveghere, i-a spus el lui Fred. Hai să-ncepem.

Fred a dat din cap aprobator.

Dintr-o geantă de pe podeaua mașinii, Porter a scos un obiect care părea a fi un pistol. Fred a dus mașina pe o stradă lăturalnică și a parcat la marginea trotuarului, oprind farurile.

— Îmi trebuie vreo șase, șapte de-astea, a spus el într-un târziu, uitându-se la Porter. Unele s-ar putea să se oprească pur și simplu, se mai întâmplă.

A aprins în interiorul mașinii o lumină albastră slabă. Porter a scos din geantă o cutie mică și plată, iar șoferul tăcut a deschis-o, cercetându-i conținutul. Era un șir de mici săgeți negre, fiecare de vreo șase centimetri lungime, prinse pe un strat de spumă. Fred le-a scos una câte una și le-a studiat pe îndelete. Și-a fixat pe orbita ochiului drept un monoclu ca de bijutier și, cu ajutorul unui instrument ascuțit, a apăsat câte un comutator minuscul pe

fiecare dintre săgeți. După ce a terminat, a aranjat săgețile înapoi în cutie.

— Gata, i-a spus el lui Porter.

Pe când Fred conducea mașina către cafenea, Porter a luat o săgeată și a încărcat-o în pistol. A coborât geamul din dreptul lui și, când Fred a trecut prin dreptul localului, a ridicat pistolul și a apăsat pe trăgaci. Arma și-a trimis încărcătura în zidul clădirii fără vreun zgomot audibil. A mai tras trei săgeți, după care s-a topit din nou în noapte, luând pistolul cu el.

— Ce-s astea? l-am întrebat pe Fred.

S-a întors către mine și mi-a răspuns cu un zâmbet tihnit:

— Camere wireless miniaturale, prietene.

Apoi a redevenit atent la drum și a mai făcut o tură cu Fordul prin jurul cvartalului.

— Corpul săgeții e antena, a continuat el să-mi explice. La coadă are o microlentilă. E orientată înapoi, în direcția din care o tragi. Transmite pe frecvențele ruterelor wireless. Nedetectabilă, îngropată în zgomotul orașului.

A întors mașina printr-un viraj strâns și a pornit înapoi, încetinind ca să-i permită lui Porter să se strecoare înapoi pe locul lui.

— Cred că stăm bine, a spus Porter, apoi mi s-a adresat mie: Ești sigur că vrei să fii de față?

— Răspund de Ștefan Mora.

— Ar putea să iasă nasol.

— Știu. Dar trebuie să fiu acolo, să văd și să ascult.

☆ ☆ ☆

Terasa se încălzea în soarele de la sfârșitul dimineții. Apărea ușor deformată pe cele trei ecrane mari instalate în spatele Fordului. Aparatura electronică a lui Fred capta transmisiunile wireless ale camerelor-săgeți implantate în ziduri. O mașinărie puternică, instalată la picioarele noastre, realiza decriptarea semnalului.

Detectat prin triangulație de microlentilele invizibile, Ștefan Mora stătea la o masă și se prefăcea că citește *LA Times*. Fred a umblat pe la setările de sunet și respirația lui Mora s-a auzit deodată puternic în receptoarele auriculare. Fred a reglat volumul.

Undeva în apropierea lui Mora, o voce de femeie cicălea de zor un bărbat care îi dădea doar replici scurte și mormăite. M-am uitat atent la ecrane: o femeie brunetă, trecută de prima tinerețe, vorbind și dând din mâini în fața unui june sud-american musculos, cu ochelari de soare care îi înfășurau fața de parcă se pregătea să spargă bariera sunetului cu mutra. O fată zveltă a intrat în câmpul vizual, mascând perechea. Prezența ei nu putea trece neobservată: pantaloni largi, o frizură țepoasă și colorată strident în toate culorile curcubeului, o mulțime de piercinguri argintii în buric și în față. S-a așezat, cu un pahar mare și un teanc de reviste, la trei mese distanță de Mora.

— Grozavă specie, omenirea asta, s-a auzit vocea lui Porter.

— Gata cu tâmpeniile la cască, a ordonat vocea lui Jane.

A mai venit lume să se bucure de soarele începutului de amiază. S-au ocupat toate mesele. M-am relaxat. Era atâta aglomerație acolo, încât lăsa impresia de siguranță.

Am așteptat ascultând jazzul revărsat din sistemul de sonorizare al cafenelei.

— Au sosit prietenii noștri, s-a auzit vocea lui Porter.

Trei bărbați.

Doi dintre ei arătau la fel, musculoși, sportivi, foarte în formă, nu prea înalți, cu frizuri militare, amândoi îmbrăcați cu pantaloni Dockers și cămăși de bumbac suficient de lăbărțate ca să acopere tocurile armelor pe care cu siguranță le purtau la centuri. Unul dintre ei ducea o geantă sport.

Cel de-al treilea era David Chang. Era îmbrăcat la fel cum mi-l aminteam de la întâlnirea din restaurantul Ocean View: o cămașă fără guler scumpă și o haină ușoară, pantaloni sportiv-eleganți și mocasini de piele fină. A așezat o servietă pe masă.

Mora a ridicat deodată capul ca și cum ar fi fost luat prin surprindere sau speriat.

— Bună dimineața, doctor Mora, l-a salutat David Chang. Putem să stăm la masa dumitale?

— Puteți, a spus Mora, uitându-se la ei pe sub sprâncene.

Îi percepeam în cască respirația accelerată.

— Ați întârziat, a adăugat el.

Nou-veniții au tras scaunele și s-au așezat la masă.

— Și cum îți mai merge în dimineața asta? a întrebat tare unul dintre cei doi tipi scunzi, pe fondul zgomotului de scaune împinse în jurul mesei, al căror metal scârțâia pe pavajul terasei.

Mora n-a răspuns.

— Luăm niște cafea, a spus celălalt musculos. Voi ce vreți?

— Mie ia-mi la filtru, simplă, a cerut partenerul lui.

— Un latte, a spus David Chang.

— Dumneata nimic, doctor Mora?

— Nu, mulțumesc, a spus Mora.

Vocea nu-i suna a bine.

Rezistă. Nu-ți pierde cumpătul.

Omul a plecat. Partenerul lui și David Chang au rămas la masă, cu zâmbete glaciale pe chipuri, uitându-se la Mora.

— Cum vreți să facem treaba asta? a întrebat Mora.

Musculosul a râs liniștit. Pe ecrane părea relaxat, sprijinit de spătar, cu un braț peste marginea lui. S-a aplecat încet către Mora. I-am auzit vocea foarte limpede în cască. Era dură ca oțelul.

— Pregătește-ți materialul, a spus el. Indiferent ce ai, o să-l analizăm aici, pe computerul nostru.

David Chang a deschis servieta și a scos un laptop subțire, argintiu. A ridicat ecranul și l-a pornit.

— Unde e? a întrebat Chang.

Mora a scos o carcasă subțire dintr-un buzunar lateral al hainei sale largi, pescărești.

— Ai sistemul CAD instalat, după instrucțiunile pe care le-am dat? l-a întrebat el pe Chang.

— Da.

— Bun. Totul e aici, a spus Mora, punând carcasa pe masă. E criptat și are două niveluri de protecție. Pe măsură ce lucrăm pe el, o să tastez niște parole într-o succesiune pe care o știu pe dinafară. Ele ne vor da acces la fișierele de pe discul optic timp de câte cincisprezece minute fiecare. Înțelegi?

— De ce atâtea complicații, doctor Mora? a protestat David Chang cu o bruscă iritare în voce. Avem o înțelegere.

— Trebuie să-mi iau măsuri de precauție, a spus Mora. Fără supărare.

Musculosul a râs într-un fel neprietenos.

Chang a împins laptopul către Mora, care a introdus discul în reader și s-a apucat să pregătească fișierele.

Se armonizau cu mulțimea celor de pe terasă; și la alte câteva mese mai lucrau oameni la laptopuri.

Al doilea musculos s-a întors cu o tavă mică. S-a așezat lângă Mora și le-a împărțit cestile de cafea lui Chang și partenerului său. Au rămas cu toții tăcuți, în așteptare. Lui Mora îi lucrau degetele rapid; un șuvoi de clicuri produse de tastatură îmi inunda casca.

— Ăsta-i nucleul motorului, a început Mora să explice, iar David Chang s-a aplecat spre el, concentrându-se la ecran.

Totul era acolo. Luaserăm hotărârea de-a scrie pe disc datele reale, fără șmecherii. Trebuia să fie perfect.

Chang a tras computerul spre el și a cercetat ecranul, lucrând în același timp cu tastatura.

— Interesant, a bolborosit el, unghiurile astea sunt încă și mai mici decât credeam.

A continuat să lucreze, concentrat asupra ecranului, pe când ceilalți așteptau; Mora îl urmărea cu privirea dintr-o parte.

Pe neașteptate, Chang a lovit nervos în taste.

— De ce s-a blocat? a întrebat el, iritat și suspicios.

— Calmează-te, a spus Mora. Au trecut cele cincisprezece minute.

A tras computerul spre el și a apăsat o combinație de taste, apoi o parolă. După aceea i l-a împins înapoi lui Chang.

— Poftim, a spus el, încă cincisprezece minute.

Chang era vizibil enervat.

— E supărător, a spus el pe un ton tăios.

Gorilele se holbau la Mora cu ochi inexpresivi.

— Asta-i înțelegerea, i-a amintit Mora. E singura asigurare pe care o am.

Chang n-a mai comentat. Fără tragere de inimă, s-a apucat din nou de lucru. A cerut detalii, iar Mora i le-a oferit.

Timpul trecea. Chang punea întruna întrebări despre fizica motorului. Judecând după ele, se pricepea să surprindă esențialul. Mora a mai introdus câteva parole. Așa ne-am dat seama cu toții când a trecut o oră. Era un joc al răbdării.

Chang s-a declarat satisfăcut. S-a sprijinit de spătarul scaunului și a făcut un semn cu capul către ceilalți doi.

Unul dintre ei a apucat geanta sport pe care o adusese cu el și a împins-o către Mora.

— Ăștia-s ai tăi, a spus el.

Ezitant, Mora a tras fermoarul pe jumătate și s-a uitat înăuntru. L-am văzut dând ușor din cap, oarecum nesigur pe el.

— E totul în regulă? l-a întrebat celălalt.

— Da, a spus Mora. Cum rămâne cu cealaltă parte?

Bărbatul s-a întins spre laptopul lui Chang și l-a tras în fața lui.

— Totul e pregătit, gata de transfer, a spus el.

Mora s-a uitat la ecran peste umărul lui.

— Urmăriți-mă, doctor Mora, că-i simplu, i-a explicat omul în timp ce degete îi umblau pe touchpadul laptopului. Ăsta-i website-ul băncii de la care vom face transferul. Te rog să mai verifici o dată numărul contului destinatar.

I-a oferit computerul lui Mora cu gesturi exagerat de politicoase. Mora s-a aplecat cu ochii la ecran. Îl auzeam în cască respirând greu.

— E corectă informația despre contul destinație, domnule Mora? a întrebat omul.

Mora și-a dres vocea.

— Cred că-i în regulă.

— Foarte bine, a spus celălalt și a tastat ceva. Te rog să mă urmărești pe ecran. Aceasta e suma, acesta e contul, hop și-așa, gata!

Au tăcut din nou. Chang și oamenii lui îl priveau pe Mora cu luare-aminte. Omul care opera laptopul zâmbea. Mora stătea cu ochii în ecran.

— Totul arată foarte bine, a spus el. Dar aș putea și eu să scriu un soft care să facă exact asta, să afișeze pe ecran niște boxuri de-astea drăguțe cu bani și conturi și tot tacâmul.

— Ce vrei să spui, doctor Mora? a întrebat omul.

— Nimic. Vă rog, fără supărare, sunt obișnuit să verific lucrurile.

Și-a împins scaunul în spate și i-a scrutat pe toți trei.

— Uitați ce-am să fac, le-a spus el. Voi aveți discul, e acolo, în drive-ul lui din laptop. Eu o să-mi verific contul. Imediat ce-mi intră banii, vă dau parola de acces complet la disc și cu asta înțelegerea noastră ia sfârșit.

Nu se așteptau la asta.

— De unde știm noi că nu dispari, pur și simplu, cu mălaiul? a întrebat unul dintre musculoși.

— N-am să dispar. Logic vorbind, n-am niciun motiv.

— Faci mișto de noi? s-a răstit celălalt musculos, enervat, dându-se la Mora cu un aer agresiv.

David Chang a ridicat discret o mână, aruncând o privire în jur.

— Haideți să ne calmăm, domnilor.

Și-a scos telefonul mobil și a format un număr. A vorbit în chineză, foarte puțin, mai mult ascultând.

Terminându-și conversația, s-a întors spre Mora.

— O să riscăm cu tine, doctor Mora, a spus el cu o voce rece, lipsită de inflexiuni. Totuși, trebuie să înțelegi că dacă sabotezi în vreun fel partea ta de înțelegere, să zicem că n-o să se mai poată citi nimic de pe discul ăsta după ce plecăm de-aici, o să te găsesc oriunde te-ai duce. Lumea a devenit un loc foarte mic. Așa lucrăm noi, doctor Mora, plătim și așteptăm, răbdători, să primim ce ne trebuie. Recompensăm și pedepsim. Nu uităm niciodată și nu iertăm niciodată. E clar?

Ștefan Mora se uita la el fără să spună nimic. Pe ecran, părea placid, mut, dar îi auzeam respirația, tremuratul pieptului. Făcuse tot ce fusese însărcinat să facă.

Pleacă, mi-am spus, *pleacă odată, omule, acum!*

— La revedere, domnilor, a spus Mora de parcă m-ar fi auzit și s-a ridicat în picioare.

Tăcuți, cei trei de la masă s-au uitat la el cum pleacă.

— Acum grijă mare, s-a auzit vocea lui Jane în cască. E un moment critic.

David Chang a schimbat o privire cu ceilalți doi. Și-a luat iute computerul, s-au ridicat cu toții și au plecat în direcții diferite, fără un cuvânt.

Fred a comutat recepția pe alte camere video, vizualizând strada dintr-un unghi mai înalt. Cea orientată către est avea un unghi mort, imaginea fiind blocată de un element de zidărie. Pe ecrane, Ștefan Mora mergea repede și dispărea în unghiul mort.

În colțul unui ecran, am văzut o siluetă deplasându-se cu rapiditate. A trecut printre mașinile parcate, iar când a ajuns în prim-plan, l-am recunoscut pe unul dintre musculoși. Mergea repede după Ștefan Mora.

— Porter! am strigat. Unul dintre ei s-a dus după Mora!

Am tras un șut în portieră și am fugit după Ștefan.

— Porter, mă auzi? am țipat iar în microfon, cu disperare. Unul dintre ei se duce după Ștefan!

Niciun răspuns.

Alergam din răsputeri. Mi-am dat seama că n-am nicio armă. Dar am alergat mai departe; nu era timp, Ștefan trebuia avertizat.

Din goană, l-am zărit pe Ștefan întorcându-se către musculos, care, nu mai departe de un metru distanță de el, a băgat mâna la spate pe sub cămașă.

— Fugi, Ștefan! am țipat din toți rărunchii.

Mora a întors capul spre mine. Musculosul a ridicat brațul drept spre el, ținând neclintit un pistol.

Împușcătura l-a nimerit pe Mora în piept. Glonțul l-a aruncat violent pe spate. S-a izbit de o mașină și a căzut.

Omul s-a întors și a tras în direcția mea. M-am aruncat în spatele unei mașini și m-am rostogolit pe pavaj. M-am târât și l-am spionat pe trăgător prin parbriz. Țeasta i-a tresărit violent, nefiresc. Timp de o secundă, a părut amețit, inert, cu capul întors de parcă ar fi privit spre spate. Picioarele i-au cedat, răsucindu-i trupul în căderea spre pământ. Partea stângă a capului îi dispăruse.

— Mișcă-te naibii, Salagen, a spus Porter din spatele meu.

Ținea în mâini o pușcă mică.

— L-a împușcat pe Mora! am răcnit la el. Mora e mort!

Porter m-a tras brutal de braț.

— Mișcă, mă, odată, pentru Dumnezeu!

M-a împins către Mora, în spatele unei mașini. Mora stătea întins pe o parte și tușea amarnic. Porter l-a înșfăcat de haină și l-a tras în picioare fără menajamente. I-a sfâșiat haina și cămașa ca să-i cerceteze pieptul, dezvăluind o vestă antiglonț deformată de împușcătură.

— Băi geniule! s-a răstit Porter la Mora. Ți-am zis s-o iei pe aia cu placă de oțel. Puteam să jur că vreuna dintre leprele astea o să-ncerce să te omoare.

O mașină s-a apropiat rapid în urlet de motor și a frânat în forță, la câțiva centimetri de Porter.

— Urcă-l! i-a comandat Jane de la volan. E rănit? Urcă-l!

Porter l-a împins pe Mora în mașină și a aruncat după el geanta cu bani. Mașina a pornit cu scârțâit de pneuri.

— Tu, hai, mișcarea! mi-a spus Porter. Du-te la mașina lui Fred și plecați!

M-am uitat la mort. Nu mă puteam hotărî să plec.

— Am zis, mișcarea! mi-a urlat Porter în nas. Cară-te dracu' de-aici!

Am dat fuga la Ford. În jur, lumea țipa.

Fred s-a apropiat încet de mine cu mașina. Am urcat și i-am strigat să-i dea talpă. Instinctul îmi țipa după motoare ambalate și cauciuc ars. Când colo, Fred a pornit agale cu Fordul lui ca atâtea altele pe străzile însorite ale orașului, semnalizând stânga, virând la stânga, semnalizând dreapta, virând, urmând cuminte traficul.

Ștefan era în viață, dar probabil rănit. Una dintre gorile murise. Se făcuse prea multă agitație. Totul mersese prost, fir-ar să fie. Prost de tot.

☆ ☆ ☆

— Totul a mers perfect, a spus Jane.

— Perfect? am întrebat. Cum perfect? Pe unul dintre ei l-am lăsat mort în stradă. Peștele tău mare o fi demult plecat, Jane, dispărut pentru totdeauna!

— Te rog, Matt, ia loc. Stai jos și calmează-te.

Am încercat să-mi cobor tonul.

— Ce-a mers așa perfect? Există un cadavru. Probabil că apărem pe-o mulțime de camere de supraveghere de la magazine și din trafic. O să se umple de polițiști peste

tot. Nu știu cine-i peștele ăla mare, dar o să primească ditamai avertismentul să-și țină capul la cutie. Ce mama naibii e așa perfect?

S-a apropiat de mine și m-a apucat de umeri.

— Aveam nevoie să aflăm o identitate, mai ții minte? a spus ea, cu o strălucire în ochi. I-am forțat să se miște din loc, să mute bani, să intre-n panică și să dea telefoane, să facă zgomot. Până mâine, Matt, o să-l găsim pe omul nostru.

— Cum?

— Totul a fost înregistrat, tot zgomotul, toate mișcările, toate telefoanele.

— Ce-o să se întâmple mâine?

I-a mai dispărut ceva din sclipirea ochilor.

— Mâine e înmormântarea lui Hal, a răspuns ea.

A uitat de mine un moment, cu mintea captivă într-un gând. Brusc s-a întors iar spre mine și m-a privit din cap până-n picioare.

— Îți trebuie un costum ca lumea, mi-a spus.

71

Sicriul închis care conținea rămășițele pământești ale lui Harold Mason era depus pe catafalcul din capela cimitirului Forest Lawn, lemnul său lustruit fiind împestrițat cu pete aurii de lumină de la lămpile încorporate discret în tavan.

Imaginea aceea mi-a oferit confirmarea finală: viața mea așa cum o știam se terminase. Hal veghease asupra mea, așteptând cu înțelepciune și răbdare ca trecutul meu să ne prindă din urmă pe amândoi. Îmi înțelesese viața mai bine decât mine însumi, totuși făcuse în așa fel încât să-mi iau singur deciziile, așteptându-mă să-mi depășesc imaturitatea întârziată. Dar acum Hal nu mai era.

Oare lucrurile ar fi stat altfel dacă mi-ar fi împărtășit toate informațiile de la bun început? S-ar fi putut evita masacrul din Bacău?

N-aveam să mai aflu niciodată. Pe moment, eram doar o prezență anonimă, un costum negru în capela în care se înghesuiau o mulțime de alte costume negre. M-am așezat pe rândul din spate și am observat că nu cunoșteam pe nimeni din jur. Simțeam o tensiune în aer, ca un curent electric puternic; nimeni nu vorbea, doar rareori se auzea câte un schimb de cuvinte șoptit.

Ernesto mă adusese aici mai devreme. În noaptea anterioară, Jane devenise tăcută și încordată și se izolase de

mine. Pentru prima dată de când fusesem salvat în Bacău, eram singur. Vocea ei îmi revenea în minte: *„În meseria mea, e o slăbiciune să iubesc".*

S-a deschis ușa capelei. Într-un costum bleumarin elegant, Roger Bronson a intrat în capelă cu mersul acela sobru care îi era tipic. Mi-a aruncat o privire scurtă și a înclinat ușor capul în semn de salut, fără nicio expresie pe figură, în timp ce se îndrepta către rândurile din față. Puțin în urma lui a intrat roșcata voluptuoasă pe nume Yvette Nahman, analistul criptolog de la NSA care venise la întrunirea de la Lockwell. A grăbit pasul cu eleganță ca să-l prindă din urmă pe Bronson, care s-a întors puțin către ea și i-a oferit brațul.

Am privit afară prin ușile de sticlă. În arșița crescândă a dimineții, tineri purtând costume negre și ochelari de soare stăteau în așteptare.

A sosit o limuzină neagră, din care au coborât trei bărbați îmbrăcați tot la costum. Unul dintre ei era Ben Balder. Au pornit toți trei spre ușa capelei, dar bodyguarzii i-au oprit pe oamenii lui Balder. El s-a întors și le-a adresat paznicilor câteva cuvinte răstite, dar aceștia au scuturat din cap, ferm și politicos, și l-au poftit să intre. Balder și-a aranjat costumul cu gesturi nervoase și a intrat singur în capelă. Oamenii săi au fost escortați către o mașină.

M-am sprijinit de spătar și mi-am vârât mâinile în buzunare. Materialul din interior era uscat și plăcut la pipăit, buzunare goale de costum nou-nouț.

Ușa s-a mai deschis o dată. A intrat Stan Jackobs, care s-a îndreptat rapid spre rândurile din față, cu un aer preo-

cupat, cu capul ușor plecat și cu ramele aurite ale ochelarilor sclipindu-i discret.

În timp ce îl urmăream cu privirea pe Jackobs, a mai intrat un bărbat, fără ca ușa să fi făcut vreun zgomot. Scott Stirling m-a salutat cu o ușoară înclinare a capului, iar după ce i-am răspuns, a rămas pe loc, uitându-se la mine de parcă ar fi chibzuit la semnificația prezenței mele acolo. Apoi a pornit spre rândurile din față. Apariția lui schimbase natura tensiunii electrice din aer. Devenise acută.

Pe când Stirling ajungea la primul rând de scaune din capelă, o femeie elegantă s-a apropiat de el. Purta o rochie neagră splendidă și un văl negru de borangic care îi acoperea fața. Ținându-i mâna, Stirling i-a spus ceva în șoaptă. Femeia a întors capul și atunci i-am văzut fața.

„Jane!" Era și nu mai era ea. Prezența ei emana un straniu parfum de regalitate. În picioare lângă Stirling, femeia aceasta emana maturitate, eleganță și putere. Jane pe care o cunoșteam eu, fermecătoarea creatură a sălbăticiei, dispăruse. Dintr-odată m-am simțit ca și cum tot ce se petrecuse, căutarea umbrelor, sudoarea, sângele, morții, iubirea și secretele nedezvăluite, totul fusese deodată izgonit în trecut, iar acum ne aflam într-un spațiu vid, dar despărțiți de o barieră solidă. Și apoi am înțeles. Acea barieră era puterea. Prezența lui Jane emana putere. Făcea parte dintr-o lume diferită de a mea, o lume care exista în spatele unui zid înalt de putere și influență.

Mulțimea s-a ridicat în picioare când un bătrân cu kippa pe cap a apărut din dosul draperiilor somptuoase și s-a apropiat de un microfon mare. S-a prezentat drept ra-

binul Kenneth Greene, a salutat pe toată lumea și a vorbit îndelung despre un Harold Mason pe care nu-l cunoscuse niciodată. A citit necrologul din notițe și a descris un Hal Mason bidimensional ca o pagină de ziar.

N-am mai ascultat. După o vreme, s-a lăsat liniștea. Rabinul Greene terminase. N-a mai luat nimeni cuvântul. Ușierii au invitat toată lumea la locul de îngropăciune, undeva pe coasta dealului.

Șase bodyguarzi în costume negre au purtat sicriul pe umeri până afară, unde l-au depus într-un dric alb-argintiu. Am lăsat lumea să iasă, rămânând în urmă. Nu-mi mai rămânea nimic de făcut nici pentru Hal, nici pentru Jane.

Mașini Mercedes-Benz, Jaguar, Bentley și alte mărci de limuzine au înghițit mulțimea de bărbați în costume negre și pe cele câteva femei prezente, formând o procesiune care a pornit să urce dealul.

Am așteptat să plece toată lumea și am ieșit din capelă, mergând încet în urma cortegiului. Soarele mă ardea prin materialul închis la culoare al costumului. M-am uitat la un tip gras și chel, în salopetă de lucru, care a apărut de pe o alee laterală trăgând dintr-un chiștoc.

— Scuză-mă, prietene, l-am oprit. N-ai o țigară? Costumul ăsta e nou, am terminat pachetul și mor aici.

A aruncat o privire la costumul meu, a rânjit cu gura până la urechi și a scos un pachet mototolit de Camel din buzunarul de la piept al salopetei. Mi-am aprins o țigară de la bricheta ieftină pe care mi-a ținut-o tot el.

— Prieten de-al dumitale? m-a întrebat în timp ce băga la loc pachetul, arătând cu capul spre procesiunea care urca dealul.

— Da.

A dat din cap.

— Dumnezeu să-l odihnească.

— Mulțumesc încă o dată, i-am spus.

Grasul a dat din mână și a plecat mai departe.

Țigara Camel avea gust bun. Am tras din ea și mi-am văzut de drum.

Distanța dintre mine și restul mulțimii era mai mare decât crezusem. Toată lumea era acum adunată într-un singur loc.

Din susul pantei s-au auzit strigăte. Voci masculine răcneau mânioase și insistente. O agitație puternică traversa mulțimea. Un motor a urlat și un BMW mare și-a croit drum peste peluză, a întors din scurt pe iarbă și a accelerat la vale, derapând în zigzaguri largi și aruncând în aer iarbă și pământ cu roțile din spate. S-au auzit și alte motoare ambalate, și trei mașini au pornit în urmărirea BMW-ului, despărțindu-se într-o încercare de a-i tăia drumul către ieșire.

Mașinile i-au ratat la mustață pe câțiva dintre oamenii răspândiți pe pajiște în dreptul unor locuri de veci; familii cu copii, femei cu buchete de flori. Câteva voci au țipat cu teamă și mânie.

Am urmărit mașinile cu privirea, continuând să trag din țigară.

— Doctor Salagen!

Vocea venise din spatele meu. Un Rolls Royce înalt și lung se apropiase pe asfalt fără niciun zgomot. Portiera din spate era deschisă în chip de invitație.

Am aruncat chiștocul.

— Te rog să urci, m-a poftit Scott Stirling pe un ton care sugera o chestiune urgentă.

M-am urcat în Rolls și m-am așezat cu fața la el, așa cum făceam pe vremuri în limuzina lui Hal. Lângă Stirling, Jane ședea fără voal, palidă la față de parcă ar fi fost grav rănită. Mi-am dat seama că era vorba doar de o emoție puternică.

— L-ați depistat pe omul vostru? am întrebat-o.

Rollsul a pornit în forță. Am întins mâna să mă apuc de un mâner.

— L-am depistat, a spus Jane.

Se ferea să mă privească în ochi. Am mers în tăcere câteva minute lungi.

S-a auzit un piuit discret și Stirling a răspuns la telefonul lui negru cu protecții antișoc. A ascultat fără un cuvânt.

— Ajungem imediat, a spus el și a băgat telefonul în buzunar.

Jane se uita la mine și zâmbea.

— Nu te-am mai văzut în costum, a spus ea.

Rollsul a luat-o de pe 134 pe 101 și apoi pe 405 spre sud. Traficul era rarefiat. Am intrat pe Mullholand și am urcat colina către partea de nord a Bel Air-ului.

72

Porțile erau din fier forjat, complet deschise, și doi paznici în costume negre stăteau lângă o berlină albastră care bloca trecerea. Mașina a dat înapoi ca să-i facă loc Rollsului, care a trecut printre porți, a accelerat puternic și a traversat rapid câteva pogoane de peisaj îngrijit milimetric, în direcția conacului de la capătul sudic al proprietății. Alte două mașini albastre erau oprite pieziș în fața casei, dungile groase și negre de pe pavaj indicând că amândouă frânaseră puternic ca să oprească și că ocupanții lor le lăsaseră acolo în mare grabă.

Rollsul a cotit pe lângă ele și s-a oprit în fața intrării majestuoase a conacului, unde alți oameni în costume negre s-au apropiat și ne-au deschis portierele. Jane și Stirling au ieșit din mașină și au fost conduși spre casă. Am pornit după ei.

Era evident că Stirling preluase comanda. Radia o senzație de putere asemănătoare cu a lui Jane, îi simțeam egali între ei, însă ochii oamenilor erau ațintiți asupra lui, așteptându-i ordinele.

Conacul era decorat cu un gust desăvârșit. Un tablou în ulei luminat de o lampă aurie subțire și discretă înfățișa o fereastră albastră deschisă către un univers colorat cu trăsături de penel groase, încărcat de galben și portocaliu savuros. Dintr-o nișă, capul de marmură al zeului

antic Serapis mă privea cu ochii săi goi. Sculptura părea a fi originală, una dintre marmurile antice descoperite în largul Mediteranei.

Omul care ne conducea a deschis o ușă mare de lemn. Urmând grupul, am intrat într-o sală despre care mi-am dat seama că era bucătăria conacului. Ca suprafață era cât toată casa mea și arăta ca o sală de operații chirurgicale luxoasă, numai oțel strălucitor amestecat cu esențe fine de lemn sub spoturi încorporate care dădeau o lumină caldă.

Porter și alți doi bărbați așteptau în mijlocul sălii. Un al patrulea ședea pe un fotoliu, cu spinarea dreaptă, cu brațele sprijinite pe cotiere și cu picioarele perfect aliniate cu cele ale scaunului.

Porter s-a întors spre noi, iar ceilalți doi au ieșit din sală.

Omul de pe scaun era Stan Jackobs. Brațele și picioarele îi erau legate de scaun cu coliere de plastic, omniprezentele legături. Cu o șuviță de păr căzută pe frunte, privea drept înainte, ignorând pe toată lumea. Nu purta ochelarii cu rame aurii. I-am depistat așezați cu grijă pe un bufet.

Stirling s-a oprit lângă Porter.

— E-n regulă? l-a întrebat el.

— Nu, a răspuns Porter. Avem victime. Trei oameni, doi ai lui, unul al nostru. A reușit să ajungă aici înaintea noastră și-a trebuit să ne luptăm ca să putem intra. A apărut un elicopter, s-a apropiat, aproape să aterizeze, dar s-a răzgândit și-a plecat.

Stirling s-a uitat la el gânditor. S-a întors spre omul care ne condusese până acolo.

— Vezi ce-i cu elicopterul ăsta. Ia legătura cu toată lumea implicată în zbor. Să nu rămână niciun fir necercetat.

— Da, să trăiți. Deja ne ocupăm de asta, a spus omul și a plecat.

Stirling și-a îndreptat atenția către Jackobs.

— Ce mai faci, Stan?

Jackobs i-a aruncat o privire sumbră.

— Faci o mare greșeală, s-a răstit el.

A mai vrut să adauge ceva, dar și-a mușcat buzele și a rămas tăcut.

Stirling a scos din buzunarul hainei un reportofon mic și lucios. A apăsat un buton și l-a pus pe bufet.

„Ne-a dat un disc cu niște rahaturi criptate", s-a auzit o voce înregistrată.

„Criptate?" a întrebat vocea lui Jackobs.

„Individul ăsta a pus pe un disc tot ce are de vânzare, criptat", a explicat prima voce. *„Zice că o să ne dea parola când îi intră banii în cont."*

„Cum rămâne cu Chang?" a întrebat vocea lui Jackobs.

„E ofticat, dar zice că-s chestii de calitate și că merită așteptarea. Cică nu există loc pe lumea asta unde să poată Mora să se-ascundă dacă dă bir cu fugiții."

A urmat un moment de tăcere, plin cu zgomot alb.

„Dă-l dracu'", a spus Jackobs. *„Scapă de Mora."*

„Să-l lichidăm?"

„Aha", a confirmat Jackobs. *„Faceți curățenie!"*

Stirling s-a întins spre bufet și a apăsat butonul de oprire.

— Presupun că nu-i nicio greșeală la mijloc, Stan, a spus el.

Stan Jackobs s-a mai uitat o dată urât la el și a strâns din buze.

Răceala din vocea lui înregistrată îmi trimisese fiori pe șira spinării. Fusesem acolo, aproape de Ștefan, când omul lui Jackobs apăsase pe trăgaci, ascultând de ordinul dat cu atâta indiferență.

Ușa înaltă s-a deschis lăsând să intre doi bărbați. Unul dintre ei era Roger Bronson, care ducea o servietă subțire din piele. Omul din spatele lui a închis ușa și a rămas proptit în dreptul ei.

— A apărut ceva ce nu știam despre el? l-a întrebat Stirling pe Bronson, făcând un semn vag către Jackobs.

— O mulțime, a răspuns Bronson punând servieta pe bufet. Avem nevoie de puțină intimitate pentru treaba asta.

Stirling i-a aruncat o privire rapidă lui Porter.

— În regulă, oameni buni, a spus Porter calm. Lăsați-ne un moment.

Uitându-se la micul nostru grup, compus din mine, Jane, Stirling și Porter, și ignorându-l pe Jackobs, Bronson a deschis servieta. A scos un dosar îngrijit și l-a deschis.

— Avem de-a face cu o pasăre rară, a spus el. Avem aici o mulțime de povești despre el.

— Ia-o de la început, a spus Stirling.

Bronson a dat câteva pagini.

— Începe în '92, când chinezii ne-au tras-o cu o operațiune de spionaj la scară largă. A fost o lovitură uluitoare și-a ținut până-n 1996. Au folosit bănci din Hong Kong ca fațadă, iar pe o filieră din Indonezia au deschis bănci

aici, în SUA, și au canalizat bani în donații politice și împrumuturi private pentru politicieni de la vârf. Oameni din vârful ierarhiei. Banii au cumpărat influență, licențe de export pentru echipamentul de producție și defensiv de care aveau nevoie și o poziție în Departamentul Comerțului pentru unul dintre oamenii lor, pe nume Huang. Cetățean american naturalizat. Huang a lucrat ca subordonat al secretarului pentru comerț Ron Brown. Omul nostru de-aici a lucrat ca asistent personal al lui Huang. Secretarul Brown i-a obținut lui Huang o autorizație pentru informații strict secrete după ce-a măturat din drum toate verificările standard, n-am mai auzit niciodată de-așa ceva. Cu autorizația asta, Huang a primit acces la informări secrete ale CIA și la documente despre strategiile comerciale ale guvernului SUA. O enormă breșă de securitate. Ca asistent personal al lui Huang, acest domn Jackobs a fost implicat în multe înțelegeri de felul acesta, a căror anvergură rămâne s-o investigăm. La întrevederile cu Mason n-a dezvăluit nimic din toate astea. Asocierea lui cu Huang s-a făcut printr-o mică firmă de consultanță pe care o deținea domnul Jackobs la vremea aceea. A fost nevoie de ditamai lupa ca să obțin informația asta.

Bronson s-a întrerupt și l-a scrutat pe Jackobs cu ochi de chirurg care examinează o tumoare urâtă. Jackobs nu l-a luat în seamă, a privit din nou drept înainte, fără măcar să clipească.

Bronson a mai dat câteva pagini și a continuat:

— Operațiunea de la Comerț s-a terminat prin ianuarie 1996. Huang a plecat din departament și s-a apucat de

strâns fonduri pentru democrați. A solicitat donații de la chinezi bogați și a mai strecurat niște fonduri suplimentare în donațiile alea, bani pe care i-a obținut prin lanțuri de transferuri bancare din diverse părți ale Asiei de Est. Presa a mirosit combinația și a făcut un scandal monstru. Congresul s-a pus pe investigat. Și Brown a fost investigat. Suspiciunea noastră e că la momentul acela s-a ordonat o operație de curățare.

Avem indicii că sarcina i-a fost repartizată domnului Jackobs.

În tăcere, Bronson a răsfoit mai departe dosarul.

A citit în gând un paragraf, în liniștea profundă din sală.

— După toate aparențele, secretarul Brown devenise o problemă. Pe când era anchetat de Departamentul de Justiție, se pare că a fost de-acord să dezvăluie informații în stare să producă daune importante. Ar fi putut să aibă implicații politice importante, cu ramificații despre care n-o să aflăm niciodată. Brown a plecat într-o călătorie de afaceri în Balcani, în aprilie 1996. Avionul lui s-a prăbușit în Croația. Un accident foarte ciudat.[15] Secretarul Brown a murit laolaltă cu echipajul avionului și cu alți douăzeci și șase de inși din structurile guvernamentale, unul dintre ei fiind un agent CIA, omul nostru. Domnul Jackobs tre-

15 La 3 aprilie 1996, un Boeing CT-43 al Forțelor Aeriene SUA s-a prăbușit, în circumstanțe bizare, în Croația, ucigând toate cele 34 de persoane aflate la bord, inclusiv secretarul american al Comerțului, Ron Brown. Dezastrul a fost analizat într-un mare număr de texte publicate, cea mai completă sursă de informații fiind o carte apărută în 2004, sub titlul *Ron Brown's Body*, de Jack Cashill. (n.a.)

buia să fie și el la bordul avionului, dar a renunțat la zbor în ultimul moment, împreună cu un alt asociat al secretarului Brown, pe nume Mohamet Ferrat. Ferrat a murit mai târziu, în dezastrul aerian TWA 800. Poate vă mai amintiți, s-a descoperit că deflagrația zborului 800 a fost un accident, un cablu defect a făcut să explodeze vaporii de combustibil dintr-un rezervor gol. N-am înțeles niciodată de ce-ar decola un zbor intercontinental cu un rezervor gol.

Stirling a scos un fluierat și s-a uitat la Jackobs surprins și oarecum apreciativ. Toți ceilalți au păstrat tăcerea. Bronson a mai citit un paragraf din dosar.

— A doua victimă a fost secretara de la Departamentul de Comerț, Barbara Alice Wise[16]. Lucra la departament de paisprezece ani. A fost găsită moartă în biroul ei.

Stirling a pornit la pas prin sală, încruntat.

— Zi mai departe, i-a cerut el.

Bronson a mai dat câteva pagini și a continuat.

— În privința domnului Jackobs, nu s-a mai întâmplat niciun eveniment remarcabil până în ianuarie '99, când s-a alăturat firmei Mason și Asociații, după câteva luni petrecute la DARPA. S-a reactivat după 9/11. Ne-am concentrat toți pe terorism, iar pe chinezi i-am lăsat în voia lor. Aici sunt informații despre domnul Jackobs, o listă de călătorii și de contacte. Unul dintre nume iese în evidență

16 La 29 noiembrie 1996, Barbara Wise a fost găsită decedată în biroul ei de la Departamentul de Comerț al SUA, trupul său prezentând vânătăi de la cap până în talie. (n.a.)

pentru că îi aparține unei persoane cu care a luat contact doctor Salagen aici, în zona LA, un om pe nume Feng Zhijian.

Porter a arătat cu degetul spre mine.

— Chinezul împușcat de gagica lui agentă în Bacău? a întrebat el.

— Da, am răspuns. El e cel care mi-a oferit bani pentru designul motorului.

— Știm că i-ai respins oferta, doctor Salagen, a spus Stirling.

Jane s-a uitat la el surprinsă.

— Credeam că abia recent v-a cerut Hal ajutorul, domnule Stirling, a spus ea.

Stirling a zâmbit.

— Domnișoară Mason, tatăl dumneavoastră, care mi-a fost un foarte bun prieten și coleg, l-a rugat pe Roger să-mi pună la dispoziție informări complete încă de la începutul acestei operațiuni. Hal a fost un om înțelept, domnișoară Mason, mereu vizionar, mereu anticipativ. Trebuie să vă spun, domnișoară Mason, că era cât se poate de conștient de starea sănătății sale.

Bronson i-a zâmbit și el lui Jane. Amândoi manifestau față de ea o politețe rece și încordată, marcată de o deosebită prudență.

Ea a dat din cap a încuviințare și a făcut un semn spre Bronson.

— Te rog, continuă, Roger.

Bronson i-a făcut pe plac.

— Acum aproximativ un an, am cerut Biroului să pună sub supraveghere operațiunile bancare ale domnului Jackobs, a explicat el mai departe. Domnul Jackobs a intrat în atenția noastră din cauza legăturilor sale strânse cu anumite firme de lobby angajate de autorități străine și de corporații cu interese majore peste hotare. Aceste câteva firme de lobby operează cu cantități uriașe de bani gheață, care uneori trebuie mutate de colo colo în secret. Domnul Jackobs asigura acest serviciu, reținând în schimb procente din sumele pe care le muta în secret, prin firma domnului Mason.

Informația aceasta a înfuriat-o pe Jane.

— Folosea conturile noastre? a întrebat ea pe un ton rece. De ce n-a fost detectat în firmă?

Bronson a zâmbit, în timp ce Stirling s-a uitat la ea cu un aer de răbdare politicoasă.

— Operațiunile clandestine se pot desfășura în ambele sensuri, domnișoară Mason, i-a explicat Bronson. Domnul Mason stabilise niște metode foarte eficace, cărora e greu să le dai de urmă dacă nu mergi la pont pe o tranzacție anume.

S-a făcut liniște. Stirling și-a frecat bărbia, privind la Jackobs și învârtind decizii în minte. Jane era încordată, amintindu-mi de femeia pe care o cunoscusem până cu o zi în urmă. Porter aștepta. Prețul sângelui nu era negociabil pentru niciunul dintre ei.

Am rupt eu tăcerea.

— La ce-au folosit omorurile acelea, domnule Jackobs?

Vocea îmi sunase mai tare decât mi-aș fi dorit, cu o nuanță de disperare neintenționată. Dar i-am vorbit mai departe.

— Pentru ce omorurile astea cu sânge rece? Nu se poate să nu fi existat și alte moduri de-a opri operațiunea din Bacău, unele legale?

Jackobs a rânjit la mine cu o sclipire sinistră în ochi, fără a se mai obosi să-și pună masca de birocrat pe care o purta de obicei. M-a fixat cu privirea câteva clipe, după care și-a reținut zâmbetul și s-a întors iar cu privirea drept înainte.

— A fost un element de risc pentru el, doctor Salagen, a spus Bronson. În România, cercetarea clandestină era o anomalie, un accident produs de conjuncturi istorice, politice și tehnice. Era o activitate care aștepta să fie descoperită, scoasă la lumină și investigată amănunțit. Era o amenințare pentru rețeaua domnului Jackobs.

M-am uitat în ochii lui Jane.

— Știai de-atunci? am întrebat-o. M-ai lăsat să-i conduc fără voia mea până la Bacău și la Victor. Tu mi-ai pus în pantofi jucărioara aia pentru localizare.

Ea mi-a susținut privirea.

— Trezește-te la realitate, Matt. Rahatul ăla din Bacău trebuia eliminat. Noi nu știam care-i amplasamentul, ne-a ajutat doar faptul că instinctul i-a spus lui Hal să te lase să te întorci. Știa că are să fie periculos, de-asta s-a asigurat că sunt și eu cu tine. Iar planul lui a fost ca eu și Porter să fim introduși în echipă, să fim cu tine tot timpul.

Porter a clătinat din cap și mi-a respins întrebările fluturând din mână.

— Ușurel, domnule Salagen. Ați fost foarte aproape acolo. Foarte aproape.

Un hohot de râs sarcastic s-a auzit dinspre Jackobs. Toată lumea s-a întors către el. Jackobs a clătinat din cap și a mai râs o dată.

— Bravo, oameni buni, foarte bine! a spus el. Acum puteți să vă duceți toți să vă culcați liniștiți pe saltelele voastre roz, cu ursulețiii de pluș în brațe, să dormiți bine toată noaptea. Bună treabă ați făcut!

Ne-a trecut în revistă din scaunul lui, cu un rânjet cinic și cu licăriri de nebunie în ochi. Stirling s-a uitat la el cu o mină calmă.

— Vrei să ne spui ceva anume, Stan? l-a întrebat el.

Jackobs a mai scos un hohot de râs.

— Da, domnule Stirling, aș putea să vă zic câte ceva.

— Ascult.

Jackobs a scuturat din cap, furios.

— Tu și Bronson ar trebui să fiți în mormânt, lângă Mason. Generația voastră e terminată: a pierdut contactul cu realitatea, cu vremurile, e mânată de o mentalitate învechită.

— Despre ce mentalitate vorbești, Stan?

— Mentalitatea vechii puteri, Stirling. Gașca de privilegiați ai Unchiului Sam. Vremurile bune de odinioară. Când CIA instala și dobora dictatori în republicile bananiere. Ce-i bun pentru corporațiile noastre, e bun și pentru SUA. Mentalitatea aia.

Buzele lui Stirling au schițat un zâmbet glacial.

— Poate mă instruiești și pe mine în privința mentalităților mai noi, nu, Stan?

— Nu face pe deșteptul cu mine, Stirling! Toate operațiunile alea de curățare din dosarele lui Bronson, pe alea cine crezi că le-a comandat, chinezii?

— Cine le-a comandat, Stan?

— Nu vrei să știi! Chinezii omoară foarte rar, Stirling. Ăștia plătesc și așteaptă. Adună câte puțin de la un număr mare de oameni. Au mii de companii-fațadă, iar universitățile sunt pline de studenți chinezi veniți cu miile la cursuri postuniversitare. Dețin miliarde în titluri de stat americane. Ne țin zdravăn de boașe. La ce bun să recurgă la omoruri? Ai noștri sunt cei care-au comandat omorurile. Lacomii noștri, care înhață cantități de bani nelimitate. Ăștia cărora nu le-ajunge niciodată. Oameni angrenați în jocul banilor, jocul cu șperțuri și contra-șperțuri pe care le numim donații politice. Ăștia-s cei care-au comandat curățarea.

— Și ești dispus să ne zici câteva nume, Stan?

— Poate-o să vă zic! Și-o să faceți pe voi când o să aflați.

— Bun, te rog să ne zici și să ne sperii cu ele.

— Tu chiar nu pricepi, este?! Chiar crezi că-s de capul meu în treaba asta? Că acționez izolat? Domnilor, hei, treziți-vă! Multinaționalele americane se globalizează. Ele nu cunosc granițe, nu cunosc alte loialități decât cea față de profit. Corporațiile noastre investesc anual în China miliarde de dolari care nu mai sunt „ai noștri". E mult mai mult decât investesc în bătrâna Americă. Sunt oa-

meni care mizează miliarde. Dacă încerci să te dai patriot cu ei, te șterg de pe fața pământului. Elimină tot, pe voi, organizațiile voastre secrete, banii voștri, existența voastră, totul!

S-a lăsat din nou tăcerea. Încruntat, Stirling s-a întors către Porter.

— Ia-ți oamenii. Duceți prizonierul la o casă conspirativă. Deja am petrecut prea mult timp aici.

— Câtă vreme o să ai nevoie de el? a întrebat Bronson.

Stirling s-a uitat în ochii lui.

— Nu știu, Roger. Depinde. S-ar putea să nu mai scoată capul la lumină niciodată.

Bronson a lăsat fruntea în jos.

— Scott, tu știi că sunt contra extremelor.

— Asta-i altceva, a spus Stirling.

Bronson a rămas tăcut.

— În regulă, a continuat Stirling pe un ton mai ridicat. Porter, tu rămâi să ai grijă de casă, pune-ți oamenii să strângă toate materialele. Curățenie generală!

Jane m-a luat de braț și m-a tras către ușă. Mi se învârtea capul. Stirling rostise iar cuvintele acelea. *„Curățenie generală!"* Le uram. Niciunui om din lume n-ar trebui să i se dea puterea de-a face *curățenie generală.*

Jane m-a zorit să ies din casă. Afară, în soare, am prins-o de braț și am oprit-o.

— Stai o clipă.

— Ce-i?

— Ce mai urmează?

— Nu acum. Hai să plecăm de-aici.

— Nu, doar să pui pe cineva să mă ducă la mine acasă.

— La tine acasă? E periculos, Matt.

— Nu-mi pasă. Doar să pui pe cineva să mă ducă cu mașina.

S-a uitat la mine cu un zâmbet.

— În regulă. Hai să te duc la tine-acasă.

73

Locuința mea emana în liniște căldura acumulată peste zi. Mustangul era acolo, la marginea trotuarului, prăfuit și acoperit cu frunze căzute din copaci, și nici că-mi păsa cum ajunsese înapoi acasă. Poate se ocupaseră oamenii lui Hal, după plecarea mea. În dreptul ușii, mi-am dat seama că nu pot să intru. Cheile mele rămăseseră pe undeva prin ruinele rafinăriei din Bacău.

Mâna lui Jane m-a atins pe umăr, ținând o cheie. Cea pe care i-o dădusem când stătea în camera Juliei. Mi-a pus cheia în mână fără un cuvânt, m-a strâns la piept, m-a sărutat și a plecat.

Am descuiat și am pătruns în aerul stătut și prăfuit din sufragerie, distilat de pustietate. Am deschis toate ușile și ferestrele. Apoi am văzut că display-ul robotului telefonic afișa cu litere roșii memoria plină. Mi-am scos haina și cravata și am găsit cinci centimetri de scotch rămași într-o sticlă colbuită. Am dat pe gât jumătate și am apăsat butonul de redare.

Preț de câteva mesaje la rând n-am auzit decât zgomot static. Apoi vocea lui John Meinhardt, rugându-mă să sun la Lockwell cât de curând posibil. Alte câteva mesaje goale, doar zgomot static din apeluri interurbane. După care din nou John Meinhardt.

„Matt, John Meinhardt, din nou. Ți-am lăsat un mesaj acum câteva zile, nu mi-ai răspuns, sper că ești bine. Pe-aici nu sunt vești bune. Contractul MORPHEM a fost reziliat și se pare că Lockwell a fost scos la vânzare. Când ai ocazia, dă pe-aici să-ți iei lucrurile din birou, că eliberăm A25-ul în mare grabă. Mulțumesc."

Alte mesaje goale. Cineva mă verificase.

Se vindea Lockwell. Nu simțeam nimic în legătură cu acest subiect. Lockwell nu mai prezenta importanță, era doar un loc oarecare de undeva departe.

M-am dus în dormitor.

Beretta era la locul său în sertar, cu același miros de lubrifiant, oțel și nisip. Simțeam că mi se potrivește în mână. Acel Smith and Wesson pe care îl capturasem la Bacău îmi lăsase o senzație de asprime și de dimensiuni nepotrivite.

Bacău. Eram complet năucit. Când se întâmplaseră toate? Fusese adevărat?

M-am trântit în pat, cu pistolul în mână, și am adormit.

☆ ☆ ☆

Telefonul a sunat la cinci dimineața. Nu visam nimic. Am deschis ochii și l-am auzit. Am răspuns la extensia de lângă pat.

— Salagen?

— La telefon, am spus.

— Am auzit niște zvonuri cum c-ai fi dat colțul, omule. Mă bucur s-aud că ești bine.

— Cruiff?

— În persoană.

— Diavol bătrân. Și eu credeam despre tine c-ai dat în primire!

— Păi, de ce?

M-am rostogolit din pat, ținând receptorul la ureche. Un obiect greu a căzut pe podea. Beretta.

— Xiao Lin își ia zborul de pe o stâncă, pe urmă tu dispari naibii, i-am explicat. Nu-i un motiv destul de bun?

— Înțeleg, a spus Cruiff.

Ne-am așteptat reciproc să continuăm, ascultându-ne respirațiile. Se auzeau zgomote statice pe fir.

— Lin s-a dus, a spus Cruiff.

— Știu. Tu unde mama naibii ești? Se-aude ca de la Polul Nord.

— Destul de departe, a râs el. În So Cal se făcuse un aer nesănătos, așa că am plecat.

— Ce-a fost între tine și Xiao?

— Probabil ești ascultat acolo, băiete, știi treaba asta?

— Te referi la linia mea telefonică?

— Îhî.

— Nici că-mi pasă.

S-a lăsat liniștea. Cruiff chibzuia.

— Pe Xiao l-a aranjat un șmecher, a spus el. Un asasin plătit.

— Cum ai aflat asta?

Cruiff a oftat.

— Am lucrat cu niște oameni în Nam, cu mulți ani în urmă, a spus el. Încă mai țin legătura cu ei. Știau ceva, nu prea multe. Am pus cap la cap informațiile lor cu ce știam și eu.

— Cum ar fi?

— McNutt lucra la deschiderea unei filiale în Shanghai. Toate fac așa, să știi, toate corporațiile astea mari, își deschid divizii în China. Pentru Lockwell, Lin se ocupa de operațiune.

— Cum poți să deschizi în China o divizie a unei corporații americane din domeniul apărării?

— Dacă-ți vine să crezi, există metode. În orice caz, niște inși de-acolo au venit la Lin și i-au cerut să coopereze și să te pună și pe tine în legătură cu ei. Asta ca să faciliteze ei deschiderea filialei.

— Așa a și făcut, m-a pus în legătură cu ei.

— Știu. Nu știu însă ce s-a-ntâmplat.

— Mi-au făcut o ofertă pentru MORPHEM și i-am refuzat.

— Foarte patriotic din partea ta.

— Hai sictir.

— Ușurel, frăție. Lin m-a sunat în sâmbăta aia, voia să știe cum să ia legătura cu federalii. Zicea că-mi explică el luni mai în amănunt. N-a mai apucat lunea.

— Altceva ce ți-au mai zis vechii tăi prieteni de pe frontul din Vietnam?

— Un zvon cum că te-ai fi întors în Europa și te-au căsăpit pe-acolo.

— De unde-au auzit asta?

— Umbla vorba. Mereu umblă vorbe, amice.

— Haioase, vorbele astea.

— Te-a salvat cineva de-acolo?

— E o poveste lungă.

— În regulă. Pe frontul de-acasă, Lockwell trage obloanele.

— Îhî. Mi-a lăsat Meinhard un mesaj, zicea că se vinde.

— Se vinde? Glumești. Se dezmembrează, ăsta-i cuvântul. Ce-a mai rămas din firmă se mută la Palmdale sau la Victorville, în Deșertul Înalt.

— Se dezmembrează și se mută? E ditamai firma, Bob.

— Stă pe un teren foarte scump, omule, ți-am zis eu. Multora le curg balele să pună și ei mâna pe ceva de-acolo. În loc de rachete, o să vândă pizza, televizoare și pantofi fabricați în China.

— Și-ți pasă, Bob?

A râs încet.

— Mereu mi-a păsat, puștiule. Mi-am îngropat acolo douăzeci și șapte de ani din viață. Îmi primesc și eu mălaiul, nu mă-nțelege greșit, am un avocat care se ocupă de problemă, dar chiar îmi pasă.

— Înțeleg. Poate și mie-mi pasă.

— Tu ești în regulă, puștiule. Când o să-ți vină cheful de călătorit, o să-ți dau coordonatele, pe o linie securizată. Să vii pe la mine, omule, să stăm o noapte la bere și taclale.

— Așa o să fac, Bob. Mă bucur că ești bine, lepră bătrână ce ești.

— Și eu mă bucur pentru tine. Păzește-ți pielea.

A închis. Am pus telefonul la loc în suport.

Apa de la duș mirosea iar a praf deșertic. Praf de Mojave. O placă de faianță era spartă și m-am uitat cum curgea apa peste ea. Am avut în fața ochilor pentru o clipă imagi-

nea dușului rudimentar din închisoarea mea improvizată din Bacău. Am alungat-o din amintire.

După duș, mi-am făcut un espresso și am căutat ceva de fumat. N-am găsit nimic. Extensia lui Meinhardt de la Lockwell a sunat de cinci ori înainte să intre automat robotul telefonic. Am închis.

Mi-am băut cafeaua afară, uitându-mă la munți. Era deja ceață și se încingea aerul. Golit de gânduri, am sorbit lichidul negru și amar, uitându-mă la cer.

☆ ☆ ☆

Motorul Mustangului a pornit plin de vigoare. Am băgat în viteză și am luat-o din loc. Pe 210 către vest încă se mai târau coloanele dimineții. Am pătruns și eu în traficul mâlos și-am ținut-o tot așa, apoi pe 134. S-a mai subțiat după o vreme și am trecut rapid pe sub pod, pe ieșirea spre Forest Lawn, am parcurs breteaua și am intrat în cimitir.

Pajiștile verzi erau aproape pustii. Ici și colo, câte o siluetă de bărbat sau de femeie aplecându-se în dreptul unui mormânt.

Am urcat dealul și am parcat Mustangul pe locul în care se adunase mulțimea de costume și de rochii cu o zi în urmă. Mi-a luat o vreme să găsesc placa funerară. Era din bronz și scria pe ea doar atât: „Harold Mason".

M-am așezat pe iarbă. Mintea îmi rătăcea, străfulgerată de imagini întâmplătoare. Hal ducându-mă la un supermarket Ralphs să cumpărăm niște fleici, după ce ajunse-

serăm în California. Era prima dată în viața mea când intram într-un supermarket. Aveam senzația că-mi doresc tot ce văd în jur. Hal cumpărase o fleică și un cartof mare. Îmi explicase că mai are acasă o fleică și un cartof și că nu ne mai trebuia altceva. Într-adevăr, le avea acasă, o fleică și un cartof. A gătit cartofii la microunde și fleicile pe un grill mic, cu meticulozitate și precizie, folosind un cronometru. Am mâncat împreună fripturi, cartofi cu smântână, salată și am băut vin roșu turnat în pahare largi și frumoase. Am luat masa afară, pe terasa casei sale de pe Citrus Street. Tot ce aveam la vremea aceea erau hainele de pe mine și rucsacul plin cu foi scrise de mână, cercetările mele și notițele de la testarea motorului meu. Mă simțeam ciudat de liber, mirosul străin al orașului LA îmi umplea nările.

Fluxul de imagini s-a oprit. Nu mi-a mai venit nimic în minte. Mi-am amintit de un obicei evreiesc și m-am apucat să caut prin jur pietricele. Am găsit câteva pietre mici și albe, le-am pus în cele patru colțuri ale plăcii de bronz a lui Hal, m-am dus la mașină și am plecat.

☆ ☆ ☆

Traficul pe 134 a fost lejer până am dat de 101 și m-am blocat, înaintând în hopuri sub soarele care ne cocea. M-am lăsat dus de curentul tulbure până la Topanga Canyon, unde am luat-o pe Canyon în direcția sud, către Pacific. După douăzeci de minute de șofat, senzorul de temperatură exterioară arăta cu vreo 10 grade Celsius

mai puțin și dealurile se deschideau să facă loc oceanului. Am urmărit cu privirea valurile cât am așteptat la stopul interminabil de pe Pacific Coast Highway.

Am cotit spre nord pe PCH. Am coborât ambele geamuri și am lăsat parfumul oceanului să umple mașina. Mi-a mai luat un sfert de oră să ajung la Point Dume.

Plaja era superbă. Fusese curățată, nisipul strălucea proaspăt în brazdele lungi ștanțate de mașinile de curățire, cu contururile încă neatinse, fiindcă era prea devreme pentru oricine altcineva în afară de surferi.

Am ochit un loc care mi-a părut numai bun și m-am dus să mă întind acolo și să mă uit la cer. Era locul meu. Locul în care venisem să plâng în tăcere când îmi dădusem seama că soția mea, Christine, devenise o străină pentru mine. Locul în care rumegasem regrete și întrebări despre cum îmi părăsisem țara natală, despre toate lucrurile neștiute pe care le lăsasem în urmă. Locul în care vrusesem să-mi închei existența. Pur și simplu, mă simțeam bine aici. Iubeam oceanul. Mirosul nisipului. Nisipul era frontiera mea. Peste apă, dincolo de ea, nu exista nimic altceva decât cealaltă jumătate de lume, sau tărâmul lumii de dincolo.

Se apropiau pași pe nisip. Am simțit prezența, mireasma apei de ocean pe costumul ud, zgomotul apei picurând pe nisip.

— Te așteptam, a spus Jane.

M-am uitat la ea fără să mă mișc din loc. Avea părul ud și încâlcit. Ochii ei negri îmi cercetau trăsăturile, cerân-

du-mi să răspund, să mă definesc pentru ea prin definirea a ceea ce era ea pentru mine.

Am simțit solul, nisipul de sub mine, m-am simțit una cu planeta, i-am perceput rotația în timp ce priveam la cerul din spatele umerilor lui Jane, în timp ce mă uitam în ochii ei. Nu exista niciun răspuns la întrebarea ei nerostită.

A îngenuncheat, apropiindu-și încet fața de a mea, picurând apă pe pieptul și pe obrajii mei. Am înălțat capul și am adunat pe buze stropii de apă sărată de pe bărbia ei. Aveau gustul oceanului, gustul ei.

— Jane, noi doi facem parte din lumi diferite, i-am spus. Mai devreme sau mai târziu, o să ne lovim de bariera dintre lumile astea...

M-a sărutat.

— Te rog, nu fi prost. Bariere, granițe, astea pot fi trecute, înlăturate, ignorate, contopite. Nu-i nevoie decât de inteligență și de imaginație.

Am simțit iar nisipul de sub mine, moale, curat și cald. Am renunțat la orice gânduri și am îmbrățișat-o în costumul ei de plajă ud. Mi s-a părut că trecuse vreme îndelungată când am auzit alți pași apropiindu-se pe nisip. Erau lenți și fermi. Trupul lui Jane a părăsit încet îmbrățișarea, s-a răsucit pe o parte și s-a așezat pe nisip. M-am ridicat pe jumătate și m-am sprijinit într-un cot.

Scott Stirling era îmbrăcat cu o cămașă hawaiiană largă și pantaloni scurți la fel de largi.

În picioare avea niște papuci de plajă vechi.

S-a așezat pe nisip lângă noi, în timp ce Jane se sprijinea de mine, relaxată.

— Doctor Stirling, l-am salutat.

— Te rog să-mi zici Scott. Mă bucur c-a funcționat instinctul lui Jane și că te-am găsit aici, doctor Salagen.

— Te rog să-mi spui Matt.

A zâmbit și a dat din cap a încuviințare. A scrutat plaja și oceanul.

— E o plajă minunată, a spus el. Făceam surfing aici cu ani în urmă, împreună cu fiii mei.

A luat nisip în pumni și l-a lăsat să se scurgă la loc.

— Multe lucruri s-au schimbat de atunci, a continuat el. Trăim vremuri interesante, Matt. Vremuri dificile.

Forme întunecate au fulgerat pe deasupra apei, în spatele valurilor, și au dispărut înapoi în adânc. Delfini ieșiți să-i cerceteze pe surferi.

— Sunt vremuri pentru cei care demonstrează că sunt în stare să suporte o încercare grea a vieții și s-o depășească, a continuat Stirling.

— O încercare grea? am întrebat.

Stirling a întors capul spre mine și m-a privit în ochi fără să șovăie.

— Viața e o călătorie non-liniară, Matt, a spus el. Da, a fost o încercare grea pentru tine. Și s-ar putea să mai urmeze și alte dificultăți în viața ta.

În ocean, un val albastru perfect s-a înălțat prea repede și surferii l-au ratat. Trei delfini au țâșnit prin el cu chef de joacă.

Jane m-a mângâiat pe spate și s-a ridicat în picioare.

— Mă duc să mă schimb, a spus ea. Mă întorc.

Și a plecat pășind iute pe nisip, cu grația ei băiețoasă.

Stirling s-a uitat în urma ei cum se îndepărta, apoi și-a întors privirea spre mine.

— Țării ăsteia i-a mers bine aproape șaizeci de ani, Matt. Eu sunt destul de bătrân ca să-mi aduc aminte. După marele război, am rămas ultimii în picioare și toată lumea era atentă la orice bășină de-a noastră. Eram puternici și bogați și era în regulă să mai facem și greșeli, aveam destulă marjă să le corectăm. Coreea, Vietnam, asasinarea președinților noștri, ne-am descurcat.

În larg se desfășura un joc în toată regula între surferi și delfini. Surferii și mamiferele prindeau câte un val, profitând ca să se lase împinși de crestele de apă. În joaca lor însă, animalele păstrau cu prudență distanța față de oameni.

— Am ajuns grași, tâmpi și indulgenți, a continuat Stirling. Guvernarea noastră trăiește pe credit, iar lumea a devenit un loc mult mai strâmt. Au apărut pe mapamond jucători noi, duri, dornici să se ridice, flămânzi să pună mâna pe ciolan.

— Ascultă, Scott, l-am întrerupt, știu să apreciez un discurs încurajator când mi se oferă. Care-i treaba?

A râs.

— Mi-a plăcut cum te-ai descurcat în călătoria ta, Matt. Am nevoie de oameni ca tine. Țara asta ar avea la ce să folosească orice minte capabilă și orice spirit puternic pe care le-ar avea la dispoziție.

— Pentru ce? Să vând pizza, pantofi și televizoare fabricate în China?

El și-a ridicat capul, încruntat, și s-a uitat în larg, măsurându-și cuvintele.

— Unii fac și așa ceva, și-o fac bine. Nu-i nimic rău în asta, Matt. Dar tu nu faci parte din mulțimea lor.

— Dar din ce mulțime fac eu parte?

S-a uitat la mine cu luare-aminte, fără să spună nimic. S-a întâmplat după cum își dorea el, mi s-a risipit supărarea.

— Înțeleg că se manifestă un efect ciudat în operarea dispozitivului tău MORPHEM, a spus el.

— Da. Ce-i cu el?

— Ești de-acord că efectul ăsta ar avea potențialul de-a produce cantități mari de energie?

Fizică fundamentală a particulelor elementare, spusese Ștefan Mora. *Dacă te mai întorci vreodată la asta.*

— Da, i-am răspuns.

S-a aplecat spre mine și m-a privit îndeaproape, restabilind contactul vizual ferm de mai devreme.

— Matt, trebuie să insistăm pe obținerea unei tracțiuni masive în viitorul apropiat. Începând chiar de-acum. Există niște oameni vizionari pregătiți să investească. La fel cum există și vizionari care investesc bani privați în tehnologii spațiale. Asta-i esența acestei țări.

— Ce propui tu aici, Scott? O slujbă sau oarece datorie patriotică?

— Pe amândouă le propun. Vreau să conduci un program de cercetare.

— Am terminat cu cercetarea în domeniul armamentului.

— Nu fi naiv. Undeva, dincolo de oceanul ăsta, cineva cercetează deja chestiunea asta. Goana febrilă către Lună a început deja, fără știrea publicului larg. Totul e o cursă strânsă, Matt. Iar în cursa asta, cunoașterea înseamnă putere, știința înseamnă putere.

S-a întors Jane, îmbrăcată în blugi și tricou alb. Îmi amintea foarte tare de prima dată când o văzusem. Un mic fior de bucurie mi-a străbătut pieptul și am simțit o foame veche, un instinct uitat.

M-am ridicat și am luat-o de mână.

— Scott, i-am spus, în clipa asta am nevoie de o pauză. O să mă gândesc la asta și-o să te-anunț.

El a zâmbit și a fluturat din mână înspre noi.

— Viața n-o să-ți îngăduie o pauză prea lungă, Matt.

Și s-a lăsat pe spate în nisip, parcă hotărât să se bucure de ziua aceea la plajă.

— În orice caz, a mai zis, bucură-te de prezent.

Am pornit către Mustang, ținând-o pe Jane de mână, trăgând-o mai aproape de mine. Chiar înainte de-a urca în mașină, m-am întors cu fața spre apă, ca să mai simt o dată aroma oceanului și mirosul nisipului.

SFÂRȘIT

Umbrele se mișcau rapid în jurul motorului MRFEM. Plantau explozibili. Un soldat care ducea o cutie neagră a venit de la standul de test, a pus cutia pe pupitrul de control și a deschis-o. A manevrat ceva în ea.

Sentimentul de pericol îmi copleșea din nou instinctele. Lucrurile n-aveau logică. N-am mișcat, n-am vorbit.

Carl și omul lui și-au ridicat mitralierele compacte. Armele au tușit silențios, în cadență rapidă. Șuvoaie de proiectile fierbinți au mușcat și au sfâșiat carne și oase din trupurile oamenilor neînarmați care stăteau cu fața la perete.

Disperarea și mânia mi-au umplut pieptul, sub forma unei furii turbate. Am urlat din toți rărunchii și m-am năpustit la Carl. L-am azvârlit în consola standului. S-a lovit de muchia metalică și a icnit de durere.

ISBN 978-606-9057-19-3